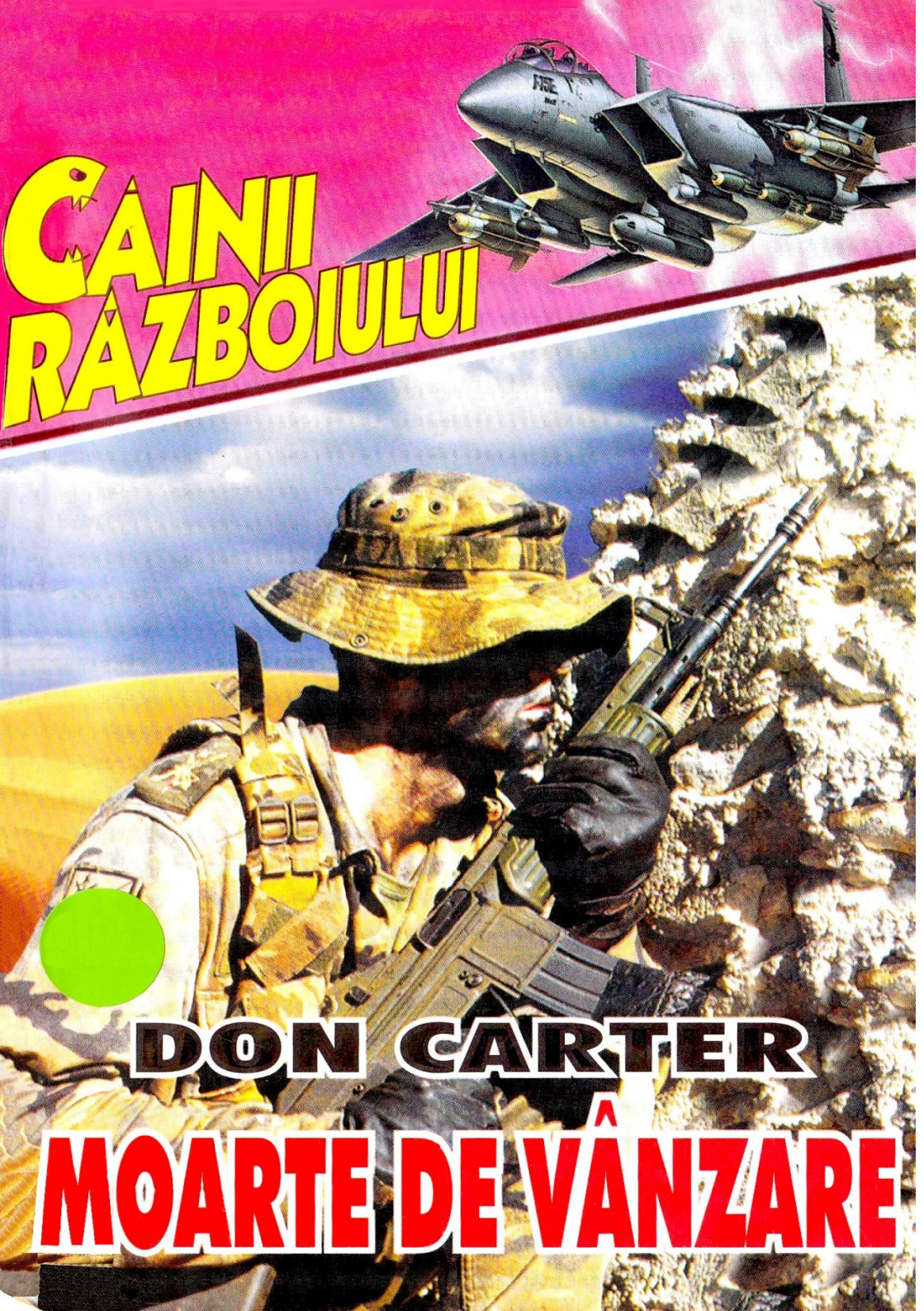
CÂINII RĂZBOIULUI
DON CARTER
MOARTE DE VÂNZARE

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

Don Carter

MOARTE DE VÂNZARE

Traducere de ROMEO MUREŞAN

Editura BOGDANA
2004

CAPITOLUL 1

Ucigaşul a mai rămas pe loc câteva momente, scrutând pentru ultima oară întunericul cu ochii lui cenuşii ca oţelul. Alesese străduţa laterală mai devreme în cursul aceleiaşi zile, în timp ce efectua recunoaşterea finală a împrejurimilor supermagazinului, când hotărâse că era locul cel mai potrivit unde să-şi parcheze, în timpul atacului, maşina pe care o închiriase. Cu geamul lateral coborât, aprecia liniştea împrejurimilor. Numai în depărtare se auzea vuietul permanent şi neîntrerupt al maşinilor care străbăteau în goană autostrada 1-5, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de locul în care se afla. De altfel, avea de gând să folosească autostrada pentru a se îndepărta cât mai rapid după ce îşi îndeplinea misiunea oribilă.

După încă o clipă, cobora din maşină, privind circumspect împrejur înainte să o încuie. Nu că i-ar fi fost teamă de vreo spargere; înăuntru nu se vedea nimic care să atragă interesul. Pe de altă parte, era un risc pe care trebuia să şi-l asume, pentru că vroia să aibă maşina cât mai la îndemână la întoarcere. Din câte scria prin ziare, furtul de maşini în Seattle era în creştere şi, pentru că în planul său nu era cuprinsă o ieşire pedestră din scenă, a verificat de două ori fiecare portieră şi, la sfârşit, a trântit încă o dată capacul portbagajului, să se asigure că era bine închis.

Potrivindu-şi un pas lejer, s-a îndreptat către capătul străduţei, aranjându-şi arsenalul pe care îl avea asupra lui, ridicându-şi şi coborându-şi umerii, ca să i se aşeze mai bine hamul armelor de mână şi apoi şi-a vârât mâna înmănuşată în buzunarul trendului trei sferturi, pe care îl cumpărase cu o zi în urmă de la Eddie Bauer. În afara trendului, purta pantaloni Levi’s negri, un sweater bleumarin închis pe gât şi o pereche de pantofi de sport, toate aceste elemente vestimentare dându-i aparenţa aceea de stil lejer spre neglijent, pe bani mulţi, specific Coastei de Vest a Statelor Unite. Trăsăturile sale reale era ascunse precum un recif de corali sub apele puţin adânci ale unui machiaj aplicat cu

profesionalism, o perucă brunetă cu părul până la umeri, asortată mustăţii negre stufoase pe care şi-o aplicase înainte să părăsească hotelul scump din centrul oraşului, unde închiriase o cameră. Trebuia să le dea tuturor martorilor nişte semnalmente de care să se lege, pe care să le reţină. Aceasta era una dintre regulile de bază. Când poliţia începea să pună întrebări în dreapta şi în stânga, aceste semnalmente, imprimate în minţile victimelor, erau primele evocate şi, pornind de la ele, forţele de securitate îşi efectuau primele căutări. Iar în seara aceea poliţia avea să caute, în mod sigur, un bărbat brunet cu părul lung, îmbrăcat în negru, cu o mustaţă gen Pancho Villa, un personaj a cărui existenţă avea să ia sfârşit în câteva minute.

Un bărbat pe care nimeni nu-l va găsi vreodată.

Sub trenciul scump purta un ham de comandă, de piele fină. Sub braţul drept avea un AKM cu patul rabatabil de producţie chinezească. Acesta îi atârna la subsuoara dreaptă, legat de ham cu un sistem de curele din Velero, de concepţie proprie. Apucând arma cu mâna stângă de uluc şi trăgând-o în faţă, o elibera din ham, având-o la dispoziţie, cu un încărcător supradimensionat de treizeci de cartuşe, cu cartuş pe ţeavă, siguranţa coborâtă şi gata de tragere. Cumpărase acest arsenal portabil de pe străzile din Los Angeles, de la o bandă care se ocupa cu comerţul unor asemenea mărfuri exotice, după care ajustase fiecare piesă în parte, astfel încât să aibă siguranţa că vor funcţiona fără greş la nevoie. Pe stânga, greutatea AKM-ului era echilibrată de un *shotgun* de calibrul 12 cu patul şi ţeava scurtate. Încărcătorul artizanal, de asemenea supradimensionat, al puştii Remington conţinea şapte cartuşe pentru mistreţ, plus un al optulea pe ţeavă. Era o armă ideală în angajamentele la mică distanţă, concepută pentru a face faţă aglomeraţiilor de persoane în spaţii înguste. Spre deosebire de pistolul-mitralieră de asalt, nu avea muniţie de rezervă pentru Remington, intenţionând ca pe acesta să-l folosească numai când va ajunge în faza de retragere. Înghesuit la spate, sub centură, avea un Browning Hi-Power, cu un încărcător de douăzeci de cartuşe plin ochi. Mai avea încă două magazii standard cu cartuşe de 9 mm în buzunarul din stânga, în caz de necesitate. Avea de gând să folosească arma de mână în faza finală a operaţiunii, în cazul în care vreunui poliţist sau vreunui prost de civil i-ar fi trecut prin minte să o facă pe eroul ca să se vadă la jurnalul de noapte. În sfârşit, legat de interiorul antebraţului stâng, avea teaca unui pumnal cu un

singur tăiş. În asemenea vremuri, oricine are nevoie de asigurări, chiar şi teroriştii.

După ce a dat colţul şi-a văzut ţinta. Parcarea, în suprafaţă de câţiva acri, era înţesată, maşinile perindându-se într-un continuu du-te-vino pe arterele sale de circulaţie înghesuite. Traversând pe lumina verde a semaforului, a părăsit siguranţa relativă pe care i o oferea întunericul, pătrunzând în lumea luminată ca ziua a masei de cumpărători de la sfârşit de săptămână. Cu mâinile îndesate în fundul buzunarelor, s-a îndreptat grăbit către JC Penney, atent la orice sau oricine ar fi putut părea nelalocul său. Securitatea personală era cea mai importantă şi niciodată nu şi-ar fi permis să o ia în glumă, indiferent de câştigul potenţial. Avea multe de realizat în Seattle, iar noaptea aceea nu era decât începutul.

Alegerea se oprise asupra lui datorită reputaţiei care îl recomanda ca lup singuratic – întotdeauna lucra independent. De asemenea, era american prin naştere şi naţionalitate, o pasăre foarte rară în lumea terorismului internaţional al zilelor noastre. Nu aparţinea nici unei grupări, nu era adeptul nici unui ideal politic şi întotdeauna pretindea plata integrală, în bani gheaţă şi personal. Şi, cum efectuau un experiment periculos, angajatorii săi preferaseră să folosească o persoană care să nu poată fi asociată organizaţiei lor în cazul în care ar fi fost capturată, moartă sau vie. Dacă ar fi existat termenul mercenar-terorist, omul cunoscut sub numele Santinela putea să fie folosit pentru definirea noţiunii. Pentru ceea ce urma să facă fusese plătit cu cinci milioane de dolari în monedă americană. Ca regulă generală, în ultima vreme nu mai accepta nici o „lucrare” sub preţul de un milion de dolari, procentul său de reuşite extrem de impresionant permiţându-i acest lucru şi făcându-i serviciile foarte costisitoare. Santinela nu se considera un asasin de rând. Era un specialist, produsul unui trecut cu totul neobişnuit. Nu mai ştia nici el ce se întâmplase cu propria conştiinţă şi nici nu-şi mai amintea când trecuse ultima limită a moralităţii.

În schimb, ştia până la ultimul cent câţi bani adunase în bancă.

Dându-se la o parte şi ţinându-i uşa masivă din sticlă unei tinere mame cu trei copii şi un braţ de pachete şi-a mai trecut privirea o dată în direcţia din care venise. Dând din cap în semn de răspuns la mulţumirile femeii, teroristul s-a strecurat în interiorul supermagazinului. Imediat a fost asaltat de sunetele

specifice unui asemenea loc – o mulţime de oameni grăbindu-se pe lângă el, atingându-se de el, în căutarea produselor de care aveau nevoie sau care le atrăgeau atenţia. Santinela a găsit ceea ce căuta imediat şi a început să „navigheze” prin marea de cumpărători. Oprindu-se o clipă să-şi verifice spatele, în dreptul unui stand înţesat cu iepuraşi uriaşi şi ouă de ciocolată şi-a amintit în ce perioadă a anului se afla. Paştele fusese dintotdeauna sărbătoarea lui favorită, cu atât mai mult în acel an, când Vinerea Mare cădea exact în data de treisprezece a lunii. În mod evident, oamenii nu păreau să fie prea superstiţioşi, supermagazinul fiind supraaglomerat. Localizând un agent de pază pufăindu-şi lipsit de griji ţigara la nici douăzeci de metri distanţă în stânga lui, teroristul cunoscut sub numele de Santinela şi-a ales prima ţintă şi a început să se apropie cu toată prudenţa şi talentul natural al unui animal de pradă. Seattle era pe cale să simtă atingerea şi răsuflarea fierbinte a unui zeu al morţii nediscriminatorii şi al distrugerii.

Toate acestea aveau un preţ.

CAPITOLUL 2

Beaumont „Bo” Thornton a închis uşa glisantă din sticlă, izolând sonor interiorul de bufniturile ritmice ale valurilor oceanului de plaja din dreptul casei. Era o zi mizerabilă pe coastă, cu cerul acoperit de nori grei şi negri, care împrăştiau încontinuu rafale de ploaie torenţială asupra străzilor pustii din Cannon Beach. Fuioarele dezlânate de fum care ieşeau şovăielnic din coşurile caselor stăteau mărturie faptului că majoritatea rezidenţilor sau turiştilor aflaţi în trecere prin Cannon Beach se resemnaseră să îşi petreacă ziua în faţa focului din cămin, poate cu un pahar de vin alături şi o carte bună în mână.

— Bo? Noi suntem gata, dacă vrei să vii!

Cel care vorbise, proaspăt sosit de la Capitoliu cu o seară în urmă, a dispărut apoi în întunericul din biroul lui Thornton, dar nu înainte de a primi asigurarea celui invitat, sub forma unei mişcări scurte din cap. Calvin Bailey şi analistul de la serviciul de informaţii, care instala în momentul acela un proiector de diapozitive împrumutat pe biroul scump din stejar al lui Thornton, fuseseră trimişi pentru a-l pune la curent pe şeful echipei Springblade cu o problemă atât de fierbinte, încât Bailey refuzase să scoată vreo şoaptă despre ea, în ciuda faptului că linia care făcea legătura dintre casa lui Bo de pe ţărmul oceanului şi sediul DEA din Washington DC era absolut sigură. În următoarele câteva ore nu aveau să fie decât ei în toată casa. O trimiseseră pe Linda la plimbare, împreună cu Jason Silver, pe durata întâlnirii. Thornton devenise curios, mai ales de când Calvin îi spusese că fostul specialist Spetznaz, colonelul Peter Şuikov, era în aşteptare, cu bagajele făcute şi gata de îmbarcare în cazul în care Bo ar fi fost de acord cu prezenţa lui.

Luându-şi cana mare cu ceai de la gheaţă pe care şi-o pregătise, veteranul Beretelor Verzi şi-a aruncat privirea în oglinda grea, care îi reflecta imaginea în mărime naturală, fixată pe peretele opus. Bărbatul care îl privea din oglindă era înalt şi masiv. Părul bogat avea culoarea castanei, pe alocuri uşor grizonat, asortat cu ochii a căror căutătură era caldă, dar şi dură,

datorită grelelor încercări prin care trecuse. Chipul era atrăgător, bronzat de numeroasele ore petrecute sub soarele Californiei, însă fără să poarte patina inconfundabilă a intemperiilor. La cele o sută de kilograme ale sale, Thornton se afla într-o formă fizică de excepţie, menţinută printr-un program riguros, destinat atât relaxării, cât şi întăririi musculaturii. Îmbrăcămintea se potrivea foarte bine genului de om care părea să fie – simplă, funcţională şi de bun gust. Pantofi sport Etonic, de care nu se despărţea decât atunci când n-avea încotro, o cămaşă din pânză înnodată deasupra buricului şi o pereche de pantaloni Levi's decoloraţi. La acestea se adăugau un colier thailandez greu, din aur de optsprezece karate, în jurul gâtului, un ceas Rolex Submarine pe mâna stângă şi o brăţară Yard pe mâna dreaptă. Pe inelar purta un inel mare din aur, tot model thailandez, cu capul de mort al Grupului de Comandă şi Control Nord. Bijuteriile pe care le purta le avea, toate, din Asia de Sud-Est, amintiri ale războiului la care luase parte în trei reprize.

— Haide, Thornton! Steve începe să-şi piardă răbdarea!

Invitaţia făcută cu jumătate de gură de Bailey l-a trezit pe Thornton din analizarea propriei sale imagini în oglindă. Ceea ce nu arăta oglinda era omul dinăuntrul lui Bo Thornton. Iar omul acela era mai complex decât un calculator de ultimă generaţie şi la fel de bine antrenat şi pregătit – atât mental, cât şi psihic – ca un atlet înaintea Olimpiadei. Părea întotdeauna relaxat, însă avea un simţ al umorului surprinzător chiar şi pentru cei care îl cunoşteau bine. Thornton era unul dintre acei norocoşi care ştiu exact cine şi ce sunt şi îşi aştepta complet şi necondiţionat ecuaţia umană care rezulta de aici. Oamenii percepeau aerul său de siguranţă ca pe o cămaşă de zale. Pe unii aceasta constatare îi speria, iar pe alţii îi intimida. Prietenii însă îl ştiau numai ca fiind Bo, unul dintre cei mulţi care îşi făcuseră datoria şi supravieţuiseră ca să povestească cum a fost.

— Ţine-ţi vorba, amice! Vin imediat! le-a răspuns el.

Răsucindu-se pe călcâie, războinicul a chicotit cam fără poftă – nu-i plăcea când se lua în serios.

— Ia-ţi un scaun şi ascultă aici! a ordonat Bailey când Bo a intrat în birou.

Calvin Bailey, fost membru SEAL şi actualmente agent DEA, asigura legătura operaţională dintre echipa Springblade, respectiv Thornton şi preşedintele Statelor Unite. Cu excepţia faptului că aprobarea finală pentru acţiuni era dată de Conrad

Billings, şeful lui Bailey de la DEA, lui Calvin îi revenea sarcina de a face toată munca de teren de fiecare dată când echipa de specialişti a lui Thornton, în continuă extindere, ieşea la luptă. Bo lucrase împreună cu agentul masiv încă de pe vremea când amândoi se aleseseră cu eticheta „Băieţii Unchiului Sam” în San Salvador. Lui Thornton îi plăcea tânărul fară pretenţii şi, mai ales, avea încredere în el.

— Lasă tâmpeniile Departamentului de Stat, Cal. Mai bine spune-mi ce naiba l-a speriat atât de rău pe Billings, încât să trimită doi clovni ca voi până aici, cu ochii roşii de nesomn?

Bailey a zâmbind, pescuind din pachetul de Marlboro o ţigară pe care şi-a aprins-o.

— Bătrânul Steve şi cu mine am avut pur şi simplu noroc, asta-i tot! Când şefu’ a văzut cât costă în zilele noastre un bilet de avion – mai ales că tu nu suporţi decât primele trei rânduri de locuri – a aranjat pentru o reducere pe motiv de afaceri guvernamentale şi ne-a trimis pe noi în Vest. Din partea mea, e în regulă. La Washington oricum era plictiseală mare, iar Stevie nu avusese încă plăcerea să facă cunoştinţă cu tine.

Analistul i-a zâmbit lui Bo, întinzându-i mâna pentru a doua oară de când sosiseră la Cannon Beach.

— Mulţumesc pentru confort, domnule Thornton. Azi-noapte am dormit ca un bebeluş. Oceanul, vântul – mă rog, cred că ştiţi mai bine decât mine toate astea, a încheiat el, ridicând din umeri.

Bo i-a făcut semn să îşi ţină mâna acasă.

— Relaxează-te, Steve. Am făcut cunoştinţă ieri, mai ţii minte? Mă bucur că ţi-a plăcut casa şi eşti binevenit oricât vrei să stai. Şi acum hai să lăsăm politeţurile la o parte şi să trecem la afaceri. Ce se întâmplă?

Calvin, suflând un fuior lung de fum printre dinţi, le-a făcut semn că va începe el.

— Bo, oamenii noştri de la Langley au dat peste o chestie atât de importantă, încât până şi preşedintele şi-a luat o după-amiază liberă să asculte despre ce este vorba. Un agent sub acoperire din Italia a reuşit de curând să penetreze cu succes o facţiune desprinsă din Brigăzile Roşii, intitulată „Ciocanul lui Dumnezeu”. Chiar a fost invitată la o întâlnire care a avut loc în Germania, unde a fost ales un grup de elită, format din lideri ai terorismului mondial, pe care l-au botezat „Unitatea 99”. Scopul acestui grup constă, în mare, în punerea la punct a unui plan de desfăşurare a

unor acţiuni teroriste chiar aici, în Statele Unite.

— În primul rând, să vedem dacă am înţeles bine, l-a întrerupt Bo. Este vorba despre o ea, corect?

— Exact! Fata, proaspăt admisă în banda ei de lunatici, habar n-avea de agenda forumului Unităţii 99. Îţi dai seama că nici nu a putut să-i tragă de limbă pe cei care avuseseră acces la prima întâlnire. Nu trebuie să-ţi spun tocmai ţie că pisica a murit din cauza curiozităţii.

Thornton l-a aprobat cu o înclinare a capului. Teroriştii profesionişti asta erau de fapt – profesionişti în ramura lor. Foarte motivaţi, excepţional de bine antrenaţi, în cea mai mare parte extrem de inteligenţi şi, mai ales, complet lipsiţi de scrupule în ceea ce făceau. Trăiau într-o lume a lor, separată de lumea reală, o lume a secretului şi violenţei, o lume în care trădarea şi moartea erau fraţi gemeni. Oricine îi cunoştea cât de cât îi respecta din punct de vedere profesional. În caz contrar, de obicei urma moartea.

— Bine, dar guvernul ştia că trebuia să se aştepte la aşa ceva, mai devreme sau mai târziu. Au fost surprinşi?

— Nu surprinşi, domnule Thornton! Extrem de îngrijoraţi ar fi o descriere mai potrivită a stării lor de spirit.

Steve Taber se ridicase în picioare, chipul său anonim transformându-se într-o frescă de umbre şi lumini în strălucirea crudă a becului proiectorului. Taber era expert în domeniului terorismului Noului Val, ieşit din şcoala ANTERR de experţi antiterorişti constituită la sfârşitul anilor şaptezeci şi începutul anilor optzeci.

— Mi se pare logic, a remarcat Thornton. Şi, apropo, spune-mi Bo, în regulă? „Domnule” îmi spuneau oamenii tatălui meu când trăia.

Taber a zâmbit.

— Am priceput, Bo. Oamenii noştri au răscolit toate bazele de date din momentul acestei întâlniri, până acum. Am transmis mesaje altor agenţii prietene, i-am făcut pe datornici să ne întoarcă favorurile şi am promis să ne revanşăm cum se cuvine în cazul în care ni se oferă ceva demn de luat în consideraţie. În orice caz, până acum cooperarea a fost excelentă, europenii fiind mult mai familiarizaţi cu terorismul decât noi. Ceea ce trebuie să se înţeleagă în primul şi-n primul rând este că inamicul s-a schimbat fundamental în ultimii câţiva ani. Zilele în care se deturnau avioane şi se deschidea focul la întâmplare prin

aeroporturi au cam apus. Răspunsurile hotărâte la aceste ameninţări evidente au făcut să nu mai fie nişte jocuri atractive pentru animalele astea, mai ales după ce unele dintre ele au fost capturate, judecate şi apoi închise. Şi, dacă am înţeles bine, cheile celulelor lor au fost topite pentru mai multă siguranţă. Punerea problemelor într-o lumină diferită, o abordare mult mai sofisticată a actelor teroriste, nereuşitele în privinţa preîntâmpinării sau contracarării unor atacuri teroriste, toate acestea au făcut ca guvernele să-şi modifice considerabil optica.

Thornton a dat din nou din cap, aprobator, punându-şi paharul pe care îl golise pe covor, lângă fotoliul pe care se aşezase.

— Te gândeşti la loviturile chirurgicale, corect?

— Da. Israelul a lansat asemenea operaţiuni cu ani în urmă, înţelegând înaintea tuturor că nu putea să se replieze şi să aştepte să-i cadă ciocanul în cap. Unele dintre aceste operaţiuni au ieşit la iveală, generând un val de indignare chiar din partea celor vizaţi ca ţinte de către terorişti. Însă când valul a devenit prea masiv pentru a fi ignorat, germanii, britanicii, spaniolii şi francezii au început şi ei să taie bobocii înainte să apuce să înflorească. Sau, mai bine zis, ca să nu mai apuce să înflorească. Statele Unite au fost ultima dintre marile puteri care au înţeles că nu poţi lupta împotriva focului decât cu foc, dacă nu vrei să devii sacul de antrenament al oricărui lunatic „înarmat” cu o cauză nobilă şi un sac cu grenade.

Bailey a apăsat un buton şi pe perete apăru prima imagine. Vocea lui părea fantomatică în încăperea întunecată, amortizată de fotoliul adânc în care se instalase.

— Bo, ai aici resursele noastre acoperite, active în acest moment. Te-ai familiarizat cu programul SLAM al echipei mele, în care sunt implicate în acest moment două subunităţi. SOCOM a pus la bătaie „Râul de Lavă”, o forţă de două sute de oameni, provenind din toate armele, conduşi de un fost colonel din armata terestră, Cantrell. Ei s-au specializat în operaţiunile de suprimare prin acţiune directă sau DAS-OP *(Direct-Action Supression Operations).* Majoritatea dislocărilor lor au loc peste ocean. Recunoşti, de asemenea, unităţile ANTERR standard, fiecare aparţinând armatelor specifice: SEAL, DELTA, FAST, ST-8, SOW. Toate acestea sunt alternative antiteroriste, destinate în principal operaţiunilor de salvare şi susţinerii lor. Ceea ce ne lipseşte este un program de genul DAS-OP destinat rezolvării situaţiilor de acest gen apărute în interiorul graniţelor noastre. Ni

s-au mai semnalat anterior asemenea activităţi, însă deocamdată nimeni nu a acţionat împotriva unui oraş important, aşa cum au făcut în Europa. Chestia asta, Unitatea 99, poate să fie preludiul unei schimbări în politica teroriştilor, o schimbare care trebuie să ne găsească pregătiţi.

Taber şi-a exprimat acordul, cerându-i lui Calvin să treacă la următorul diapozitiv.

— Aici avem cele mai importante zece organizaţii teroriste capabile şi dornice să organizeze şi să lanseze atacuri împotriva Statelor Unite. Nu trebuie să pierdem din vedere că, odată şi-odată, Uniunea Sovietică ori le-a sponsorizat, ori le-a susţinut într-un fel oarecare, pe fiecare în parte. Evenimentele din Europa de Est au determinat apariţia necesităţii schimbării politicii ruseşti în privinţa susţinerii terorismului, indiferent cât de selectiv ar fi procesul.

— Cu alte cuvinte, GRU şi KGB nu-şi mai pot controla animăluţele de casă la fel de bine ca înaintea căderii Zidului? a întrebat Bo.

— Corect. S-a produs o anumită distanţare între ruşi şi cei pe care i-au exploatat, un divorţ care, în general, îi umple de nervi pe teroriştii care ani de zile s-au bazat pe ruşi pentru pregătire, furnizarea de arme, fonduri şi documentaţie, deplasare discretă în toată lumea şi câte şi mai câte.

Bo s-a ridicat, întinzându-se, în timp ce în minte derula scenariul discutat.

— Mai sunt şi alţi jucători în afara ruşilor care i-au avut pe statele lor de plată pe ticăloşii ăştia. Aş zice că topul celor zece o să-şi îndrepte acum atenţia în direcţia lor, ceea ce înseamnă…

— Ceea ce înseamnă că se va pune în mişcare un mecanism de negociere, i-a tăiat vorba Bailey. Mai laşi tu, mai dau eu…

— Corect, a intervenit şi Taber. Iar principalii suporteri se află în Orientul Mijlociu, cu politica lor legată irevocabil de opţiunile religioase. Ceea ce înseamnă că viziunile lor sunt cu mult mai extremiste decât ale ruşilor, furia lor determinată de imixtiunile Occidentului desemnând din pornire Statele Unite drept principala ţintă.

— Mai bine opreşte aparatul dacă crezi că nu trebuie să văd totul în seara asta, a intervenit Bo.

Bailey i-a aruncat o privire interogatoare lui Taber, la care analistul a dat din cap afirmativ. Cei trei au părăsit biroul lui Thornton, care brusc s-a simţit sufocat de încăperea mică, aşa că

au trecut în livingul spaţios de la etaj. După ce s-au instalat, Calvin a continuat discuţia de unde fusese întreruptă:

— Există un obstacol major în proiectarea şi desfăşurarea acestor operaţiuni în ţară şi mă gândesc aici chiar la ruşi. Ar avea de pierdut al naibii de mult dacă la ştirile de noapte ar apărea un grup de americani oblojiţi, povestind cam ce ştiu. Aşa că au preferat să ne furnizeze toate informaţiile necesare, cu condiţia să nu fie implicaţi într-un asemenea scenariu.

Steve este convins că Unitatea 99 a fost creată tocmai pentru a defalca şi a planifica fazele de execuţie ale unei operaţiuni de anvergură. Mai mult chiar, este cât se poate de posibil ca atacul propriu-zis să nu fie executat de o persoană care să poată fi asociată vreuneia dintre cele zece organizaţii teroriste.

— Te gândeşti la un terorist pe cont propriu? Există aşa ceva? l-a întrebat Bo.

— Din nefericire, da! i-a răspuns în silă Taber de pe canapeaua pe care se instalase. Nu este vorba despre genul obişnuit de mercenari, ci despre un fel de corp de elită, format din jucători care acceptă cele mai mari mize şi care îşi câştigă existenţa ocupându-se de operaţiuni legate numai de lumea narcoticelor şi a politicii. Avem o echipă formată din trei oameni care se ocupă permanent de aceste persoane şi de contractele lor şi îmi pare foarte rău că sunt nevoit să recunosc că şi noi am folosit serviciile câtorva dintre ei în trecut.

În încăpere s-a aşternut liniştea, cu excepţia picăturilor de ploaie şi a vântului, care băteau în uşa de sticlă. Thornton le-a oferit tuturor băuturi dintr-un mic frigider camuflat în spatele băruleţului din colţ, observând că Taber alesese un pahar de vin scump, preferându-l ofertei generoase de bere de import. După ce Bailey şi-a desfăcut o cutie acoperită de gheaţă de Corona, discuţia a reînceput.

— Aşadar, te aştepţi ca Unitatea 99 să îi ofere un contract unui asemenea terorist independent, în loc să îşi trimită propriii oameni, corect?

— Exact, Bo! Orice ar crede publicul şi media, dosarele noastre sunt al naibii de aproape de perfecţiune când e vorba despre teroriştii care ar fi capabili să pună la cale şi să execute o lovitură ca aceea la care ne aşteptăm noi acum. Şi unde mai pui că oricare dintre nenorociţii ăştia poate să intre în ţară când vrea, pe apă, prin aer sau pe uscat şi există toate şansele să-l prindem în şaptezeci şi două de ore sau chiar mai curând.

Unitatea 99 ştie la fel de bine lucrul acesta, aşa că este pe deplin justificată ideea de a coopta un independent, la fel de bine pregătit, dar care este complet necunoscut şi, prin aceasta, imposibil de suspectat.

— Oamenii voştri sunt de acord cu ce spune omul ăsta? a întrebat Thornton.

— Nu numai că sunt de acord, dar credem că ar putea să ştie chiar şi cine şi-a adjudecat contractul ăsta, i-a răspuns Steve.

Ridicându-şi paharul la buze, profesionistul informaţiilor şi-a umezit buzele, după care a continuat:

— Există un cerc foarte restrâns de bărbaţi şi femei care se pot vântura prin lume de colo-colo fără să atragă atenţia asupra lor. Nu au cazier, de fapt nu au decât actele absolut necesare, obţinute cu foarte mare cheltuială. Desigur, pot fi contactaţi de către cei care au nevoie de talentele lor speciale, dar sistemul prin care se stabileşte legătura se schimbă în permanenţă, tocmai pentru a le asigura protecţia. Am pus cap la cap o serie de profile, cărora le-am asociat şi nişte identităţi fictive, dar în majoritatea cazurilor nu este vorba decât despre numele de cod al asasinului respectiv. Metodele şi preferinţele lor în privinţa ţintelor ne ajută foarte mult în ţinerea la zi a acestor cataloage individuale, dar chiar şi aşa există un anumit număr de dosare nerezolvate, care mai au nevoie de prelucrare înainte de a fi asociate vreunuia dintre numele de cod cu care lucrăm la ora actuală.

— Bine, dar despre cine vorbim în acest caz?

Taber s-a ridicat şi s-a apropiat încet de una dintre ferestrele imense care dădeau spre oceanul înspumat de dedesubt. Pentru un moment, a aşteptat în tăcere, cântărindu-şi parcă gândurile cele mai intime. Când a deschis gura să vorbească, se simţea că îşi alegea cuvintele cu grijă, exprimându-se clar şi cu precizie.

— Înainte să discut cu tine despre omul nostru, trebuie să-ţi spun că vrem să-l găseşti şi să-l elimini, prin aceasta înţelegând să-l omori. Billings m-a informat în privinţa naturii angajamentelor noastre faţă de tine înainte să pornim către Coasta de Vest. Echipa ta este singura pe care o avem la dispoziţie, care poate să îndeplinească o operaţiune directă de suprimare cu viteza pe care ţi-o impunem noi. Dacă suspectul pe care îl bănuim că a fost contactat de Unitatea 99 este omul nostru, înseamnă că deja se află pe teritoriul Statelor Unite şi mai mult ca sigur în momentul acesta tatonează ţinta. Nu ştim

prea multe despre el personal, deşi, din punct de vedere profesional, „lucrările” lui sunt demne de toată atenţia şi consideraţia.

Bo s-a ridicat, privindu-l pe Bailey care a ridicat din umeri. Deşi Taber era cu spatele la el când a deschis gura să vorbească, Thornton ştia prea bine că întrebarea lui însemna acceptarea misiunii:

— În regulă, dar tipul ăsta nu are şi el un nume, ca toţi oamenii?

Taber s-a întors brusc, chipul său părând o mască inertă, înainte să răspundă, a derulat în minte toate informaţiile şi detaliile pe care le cunoştea legate de acest terorist internaţional.

— Nu avem nici cea mai vagă idee cine este în ceea ce priveşte numele de botez; cât despre nume false, ştim cu siguranţă că a folosit peste patruzeci, câte cunoaştem noi până în prezent. Numai numele sub care este contactat rămâne neschimbat de fiecare dată, aceasta fiind şi calea pe care am depistat posibila lui recrutare pentru această misiune.

— Sunt numai urechi, Steve…

— Îl cunoaştem numai sub numele de Santinela şi, dacă el e sănătos la cap, înseamnă că noi nu suntem.

Afară, câteva fulgere au brăzdat întunericul de smoală cu descărcarea lor de energie. Aproape imediat, o serie de tunete le-a dat fiori oamenilor şi a scuturat casa, „explodând” foarte aproape. Bo Thornton rămăsese ca de piatră, în timp ce oamenii guvernului aşteptau reacţia lui la ceea ce se discutase.

— Şi să înţeleg că vrei ca şi Peter să ia parte la dansul ăsta, nu? a întrebat el fără ca vocea să-i trădeze sentimentele destul de confuze din acel moment.

— Aşteaptă telefonul tău, *dacă* eşti de acord să-l cooptezi, l-a lămurit Calvin.

— Telefonul este în birou. Spune-i să vină direct aici şi să ia feribotul din Portland. E bine să avem de partea noastră un expert în narcoterorism, dar ceea ce mă nelinişteşte este faptul că nu l-am mai văzut pe bătrânul urs de când a fost expediat la Washington DC de Conrad, de cum s-a pus pe picioare.

— Atunci, înseamnă că accepţi contractul?

— Da’ ţie ce ţi s-a părut că am spus, Skippy? O să rezolv problema detaliilor cu domnul Bailey, aici prezent, dar pe moment v-aş propune să dăm stingerea. Nu ştiu de ce, dar am

sentimentul că mâine o să fie o zi al naibii de agitată în gospodăria asta!

CAPITOLUL 3

După ce s-a strecurat prin mulţimea care îi despărţea, Santinela l-a imobilizat mental pe paznicul care îşi pufăia leneş ţigara. Majoritatea supermagazinelor din Statele Unite recurgeau la serviciile unei firme private de securitate, care le punea la dispoziţie atât agenţi în uniforme, cât şi agenţi în civil. Ideea de a avea în poziţii vizibile agenţi în uniformă şi înarmaţi pornea de la nevoia de a-i convinge pe cumpărătorii cinstiţi că erau în deplină siguranţă în timp ce îşi cheltuiau bine dispuşi cecurile săptămânale. În acelaşi timp, pungaşii de toate categoriile, specializaţi în furtul din maşini, de pe rafturile magazinelor, hoţii de buzunare şi o mulţime de alţi hoţi ştiau exact unde se aflau paznicii şi se duceau să opereze în cu totul alte locuri.

Lucru care convenea de minune, de altfel, majorităţii personalului de securitate, plătit cu salariul minim şi primind o pregătire sumară, în cel mai fericit caz, pentru această activitate asemănătoare cu a oricărui poliţist. Aşa că nimeni nu-şi punea fundul la bătaie pentru patru dolari şi un sfert pe oră, ştiind şi că bunurile din jur erau asigurate. Mai mult chiar, faptul că s-ar fi putut trezi între patru ochi cu un dependent de droguri în criză, aflat în căutarea unui câştig rapid şi uşor, pentru care ar fi fost în stare chiar să facă uz de armă fară discernământ, i se părea cu atât mai puţin atractiv unui asemenea paznic. Prin urmare, între băieţii răi şi cei a căror slujbă era asigurarea sentimentului de siguranţă al publicului în „coloseumurile” de cumpărături ale naţiunii se stabilise o înţelegere mutual avantajoasă: tu nu mă deranjezi pe mine şi eu nu te deranjez pe tine.

În timp ce părea absorbit de bijuteriile expuse în vitrina unui magazin de lux, teroristul îşi evalua concurenţa. Paznicul ştia să poarte o uniformă, ceea ce însemna că fusese ori poliţist, ori militar. Cămaşa era scrobită şi călcată impecabil, iar ecusoanele de pe mâneci erau cusute de jur împrejur şi nu doar fixate în două-trei puncte. Deasupra buzunarului din stânga de pe piept era prinsă o insignă strălucitoare, în mod evident bine lustruită. O atenţie asemănătoare fusese acordată şi pantalonilor maronii

şi ghetelor negre. Sub cămaşă, Santinela a observat conturul pătrat al unei veste antiglonţ, ceea ce sugera modul în care putea fi eliminat. Nu era un bărbat masiv, dar nici un păcălici nu părea să fie. Peste şolduri avea o centură din piele neagră, pe care avea prinsă o pereche de cătuşe, un baston Mace, un suport de lanternă cu lanterna de rigoare şi, nu în cele din urmă, un toc din piele tot neagră, cu deschidere frontală, de asemenea bine întreţinut. Santinela a recunoscut în toc patul unui revolver Ruger CP-100, conceput pentru folosirea unor cartuşe foarte puternice, de calibrul .357 Magnum. Era o alegere de profesionist, sau cel puţin a unuia care cunoştea armele. În mintea Santinelei s-a înregistrat automat faptul că butoiaşul revolverului era încărcat.

Paznicul trebuia să moară.

— Scuză-mă, domnule poliţist. Trebuia să mă întâlnesc cu soţia în faţă la „Geeblers Shoe Mart”, dar pentru nimic în lume nu pot să-mi amintesc unde naiba este.

Paznicul s-a întors încet, luându-şi ţigara fumată pe jumătate dintre buze. Santinela observase poziţia patului revolverului în toc şi făcuse un pas lateral, astfel încât să ajungă umăr la umăr cu paznicul. Cu ţigara între degete, paznicul i-a zâmbit, deşi în ochii lui nu se vedea decât plictiseală.

— „Geeblers”? Nici o problemă, domnule. Magazinul se găseşte în celălalt capăt pe partea stângă, chiar vizavi de o librărie.

Vorbind, paznicul privea de-a lungul culoarului principal al supermagazinului, ridicând mâna dreaptă şi indicându-i cu ţigara direcţia în care se găsea magazinul căutat. Cu o singură mişcare, Santinela a apucat patul Ruger-ului cu mâna stângă, eliberând cu degetul mare cureluşa care împiedica arma să nu cadă din toc şi pe urmă a împins pistolul greu înainte, scoţându-l din toc ca şi cum ar fi fost posesorul lui. Pivotând la un unghi de patruzeci şi cinci de grade pe călcâiul piciorului stâng şi făcând o jumătate de pas înapoi cu piciorul drept, asasinul a ridicat arma la nivelul umărului, aducându-i cătarea în centrul frunţii paznicului şocat. Percutorul revolverului începuse să cadă când omul a dat să deschidă gura, iar în ochii lui surprinşi se vedea că înţelesese că se afla în faţa propriei morţi, chiar în fracţiunea de secundă în care cuiul percutor a atins capsa cartuşului, trimiţându-l prin ţeava de oţel călit cu o viteză de peste patru sute de metri pe secundă.

La mai puţin de douăzeci de centimetri de capătul ţevii, trăsăturile paznicului au fost mai întâi arse de flacăra care preceda proiectilul de mare viteză. Impactul puternic al glonţului a transformat într-un miliard de cioburi panourile imense din sticlă din spatele celor doi bărbaţi, punând capăt pe loc râsetelor şi discuţiilor cumpărătorilor. Capul paznicului s-a smucit spre spate, ca şi cum ar fi fost lovit de o bâtă de baseball, crăpându-i ca un pepene prea copt la impactul cu glonţul care şi-a croit apoi drum prin cavitatea craniană, distrugând ţesutul cerebral şi antrenând resturile în mişcarea sa, provocând în capul bietului om o reacţie la fel de necontrolată ca explozia unei stele mari. Reacţiile instinctive au dispărut cu desăvârşire, bietul om începând să se smucească dintr-o parte în alta ca o păpuşă dementă, aflată sub controlul unui păpuşar nebun. Sângele de un roşu strălucitor, datorită alimentării sale cu oxigen proaspăt, trimis în urmă cu câteva secunde din plămânii sufocaţi de gudron creierului acum distrus, a împroşcat pardoseala cu mii de stropi microscopici. Santinela a urmărit „cadavrul pe picioare” depărtându-se de el, nimerind apoi în faţada magazinului de bijuterii şi prăbuşindu-se la picioarele unei femei grase, care urla violent, dându-şi ochii peste cap în timp ce moartea paznicului i se înregistra definitiv în memorie.

Se mişca fară să gândească, revolverul părând să-şi caute ţintele şi să tragă de unul singur, în timp ce oamenii din jur se aruncau pe pardoseală. Santinela a omorât-o mai întâi pe femeia cea groasă, închizându-i gura cu două gloanţe în inimă. A tras apoi ultimele trei gloanţe la întâmplare, unul singur nimerind o ţintă solidă, celelalte două traversând lungimea supermagazinului şi înfigându-se inofensive într-un perete. Lăsând revolverul descărcat să-i cadă la picioare, Santinela şi-a desfăcut trenciul dintr-o singură mişcare, punând mâna pe puşca de asalt şi din aceeaşi mişcare coborându-i siguranţa. Oamenii fugeau încotro vedeau cu ochii, ţipetele şi urletele lor devenind din ce în ce mai puternice pe măsură ce-şi dădeau seama că în mijlocul lor se afla un nebun periculos înarmat.

Păşind grăbit, ţinând arma lipită de şoldul drept, aşa cum fusese învăţat de multă vreme să procedeze, Santinela a început să trimită rafale scurte, sincronizând mişcările ţevii cu mişcările ochilor săi, care evaluau confuzia şi teroarea pe care o răspândea în jur. În câteva momente şi-a golit primul încărcător, lăsând în urmă alţi şapte morţi şi patru răniţi. Nu le recunoştea

victimelor sale statutul de fiinţe umane. Trecuse multă vreme de când reuşise să îşi şteargă din conştiinţă identitatea umană a celorlalte fiinţe asemănătoare lui din punct de vedere fizic, la aceasta adăugându-se şi sutele de asasinate, poate chiar peste o mie, pe care le executase, care neutralizaseră toate urmele de sentimente umane – aceasta în eventualitatea că ar fi avut aşa ceva. În schimb, ceea ce observa erau frânturi de mişcare, forme fără trăsături şi conţinut, lucruri în loc de oameni. Nu auzea nimic. Nici un ţipăt de durere, nici un cuvânt de implorare a milei, nici o exclamaţie de surprindere sau iritare. Lumea lui era tăcută, cu excepţia ritmului ca de ciocan intonat de armele sale.

La un moment dat, percutorul AKM-ului a lovit în gol. Santinela a apăsat pârghia de eliberare a încărcătorului, i-a dat drumul să cadă şi l-a înlocuit cu un altul, plin. Lăsând puşca de asalt să se bălăngăne în cordeluţa ei, Santinela a pescuit din buzunar o grenadă cu fragmentaţie, i-a smuls cuiul de siguranţă şi apoi a rostogolit-o într-un magazin de bomboane. Explozia a împroşcat în toate direcţiile fărâme metalice ascuţite şi înroşite, care au străpuns tot ceea ce au întâlnit în cale, ţipetele pătrunzătoare ale răniţilor urmărindu-l pe asasin ca un alai de vrăjitoare, către următorul obiectiv.

După alte treizeci de cartuşe şi un alt încărcător schimbat, Santinela s-a proptit, cu picioarele desfăcute, în faţa vitrinei unui magazin de modă pentru femei, ticsit cu oameni care îl priveau îngroziţi în timp ce-şi evalua prada. Până în acel moment, nu întâmpinase nici un fel de rezistenţă din partea nimănui, lucru care Santinelei i s-a părut jignitor pentru sexul tare, având în vedere câţi bărbaţi se aflau în supermagazin în cel moment. Cei mai mulţi, însă, se trântiseră pe burtă sau îşi protejau iubitele sau familiile cu propriul trup, iar Santinela era gata să facă pariu că nimănui nu-i trecea prin minte, în momentele acelea, să încerce ceva pentru a-l opri pe nebunul care o luase razna şi încerca să-i omoare pe toţi. De altfel, nici paznici nu mai întâlnise, dar asta nu i se părea surprinzător, dată fiind cruzimea atacului. Exista, totuşi, un gând care nu-i dădea pace asasinului: era imposibil ca în seara aceea, în tot supermagazinul, să nu se găsească cineva care să aibă asupra sa o armă şi care în orice clipă l-ar fi putut pândi, aşteptând poziţia aceea ideală din care să-l poată nimeri în plin. Şi, pe urmă, era posibil să fie, undeva prin preajmă, un poliţist în afara serviciului, cu arma asupra lui – sau a ei, de ce nu? – aşteptând momentul propice să-l doboare.

Poate şi pentru aceste motive, cel mai bine era să se mişte încontinuu.

O a doua grenadă a aterizat în mijlocului unui grup de femei care se înghesuiseră unele în altele, prin cine ştie ce misterios impuls care le făcuse să creadă că, adunate mai multe la un loc, ar fi avut şanse să scape. Sfera cât o minge de baseball s-a strecurat printre trupurile lor şi a explodat, jupuind pielea şi carnea de pe oase. Ridicându-şi AKM-ul la umăr, Santinela a trimis patru gloanţe ţintite asupra unui grup de cumpărători care o luaseră la goană din faţa lui, doi dintre ei, loviţi în plin, trântindu-i la pământ pe cei din jur. Era la ultimul încărcător şi nu mai avea la dispoziţie decât o grenadă. Creierul său a început în acel moment să înregistreze sunetul unei sirene. Apoi al mai multora. Tânguirea lor prelungă şi stridentă a fost pentru asasin semnalul că era vremea să pună capăt escapadei sale nocturne şi să îşi ia tălpăşiţa. Poliţiştii nu erau o ameninţare reală pentru terorist, pregătirea şi timpul lor de reacţie fiind cu totul nepotrivite pentru ceea ce însemna el. În plus, poliţia era constrânsă să joace după anumite reguli, pe care asasinul ştia cum să le folosească în favoarea lui. În acea seară, protectorii oraşului aveau să se confrunte cu o situaţie cum nu mai întâlniseră, căreia nu erau pregătiţi să-i facă faţă şi la care cu atât mai puţin nu ştiau cum să reacţioneze. Santinela, pe de altă parte, acţiona deja la capacitatea lui maximă, planul de acţiune fiindu-i cunoscut numai lui, iar hotărârea de a-şi duce misiunea la bun sfârşit era indestructibilă. Iar poliţistul care i-ar fi ieşit în cale, dacă nu era al naibii de bun ca să-i poată face faţă, era al naibii de mort.

Continuând să înainteze, a început să-şi descarce arma la întâmplare, gloanţele sale smulgând bucăţi de marmură lustruită ca oglinda din pereţi, ricoşând pe pardoseală, sfărâmând pereţii de sticlă, doborând manechinele din vitrine, ca şi cum ar fi fost nişte imense popice pe pista unui popicar nebun. Santinela era mulţumit de numărul de victime pe care le lăsa în urma lui; nu mai vroia decât să-i ţină pe cei rămaşi în viaţă cu capul pe pardoseală, în timp ce el se pregătea să iasă din scenă. Simţind că încărcătorul puştii de asalt era gol, i-a dat drumul din mâini, apoi şi-a trecut peste cap cordeluţa pe care o ţinea legată şi a lăsat-o să cadă cu un zăngănit. Luând-o la fugă, s-a îndreptat către latura lungă a supermagazinului, sărind peste trupurile întinse pe jos ale unor oameni imobilizaţi de teroare şi oroare.

Strecurându-se după un colţ, s-a trezit faţă în faţă cu doi poliţişti din Seattle, cu armele scoase, care tocmai treceau prin uşile de sticlă ale intrării de nord a supermagazinului. Santinela a scos o înjurătură printre dinţi, s-a lăsat într-un genunchi şi a ridicat *shotgun*-ul la umăr, degetul arătător al mâinii drepte apăsând ritmic trăgaciul, în timp ce mâna dreaptă manevra încărcătorul cu mişcări ritmice şi rapide. Prima lovitură l-a nimerit pe poliţistul din faţă în plin, făcându-l să se răsucească şi aruncându-l lateral, lovindu-l puternic cu capul de mânerul metalic al uşii. Îndreptându-şi atenţia asupra celui de-al doilea poliţist, l-a împroşcat şi pe acesta cu două încărcături, în timp ce individul a reuşit să-şi descarce şi el de două ori arma. Între cei doi a erupt o avalanşă de cioburi de sticlă declanşată de proiectilele care îşi căutau ţintele. Tunetul cartuşelor de 9 mm a acoperit însă duduitul cartuşelor de calibrul 12, amestecându-se din nou cu strigătele şi urletele de groază ale oamenilor şocaţi, care reacţionau acum mult mai rapid la schimbul de focuri.

Santinela şi-a urmărit proiectilele retezându-i picioarele celui de-al doilea poliţist, ale cărui gloanţe rataseră la milimetru capul teroristului, trecându-i atât de aproape de tâmple, încât le simţise căldura şi le auzise fâşâindu-i pe lângă urechi. Aruncându-se lateral, în timp ce poliţistul încerca să ochească şi să tragă din nou, Santinela a scos ultima grenadă, i-a scos cuiul de siguranţă şi a aruncat-o de-a lungul unui hol lateral, mai îngust, nimerind intrarea unui magazin ticsit cu oameni îngroziţi. Tot mai multe sirene îşi alăturau tânguirile celor sosite înaintea lor, strigătele unui al doilea val de poliţişti acoperindu-le şi ajungând acum clar la urechile teroristului, în timp ce întăririle se apropiau în salturi de intrarea sudică, înjurăturile lor amestecându-se cu ordinele destinate civililor de a rămâne nemişcaţi.

Din arma poliţistului rănit a erupt apoi un nou tunet lung, însă era muniţie irosită, pentru că trăgea la întâmplare, fară să ochească. Santinela se adăpostise în spatele unui container de gunoi din beton care îl proteja de barajul de foc dezlănţuit asupra lui. Explozia l-a găsit în picioare, descărcându-şi *shotgun*-ul la întâmplare, încercând să-şi acopere de unul singur retragerea pe holul îngust şi plin de fum, pe care era cât pe ce să alunece călcând într-o pată de sânge din uşa magazinului în care îşi expediase ultima grenadă. Descotorosindu-se şi de *shotgun* la fel cum făcuse cu puşca de asalt, Santinela a pus mâna pe

Browning-ul Hi-Power, s-a îndreptat spre fundul magazinului, închizând şi blocând singura uşă care dădea spre spaţiul de depozitare.

— Te rog, domnule! Nu ne face nici un rău, n-o să spunem nimic! Numai nu ne omorî!

Santinela s-a răsucit, ţinând Browning-ul cu amândouă mâinile, căutând cu ţeava, până când privirea lui rea s-a oprit asupra chipului îngrozit al bătrânului. Alături de bătrân, se mai ghemuia o a doua siluetă, cu părul cărunt, adunat la spate într-un coc şi cu ochelarii căzuţi de pe nas. În lumina slabă a becului chior din tavan, se vedeau urmele de lacrimi de pe obrajii bătrânei. Era o femeie măruntă şi foarte, foarte speriată.

Din nou, vocea slabă, tremurătoare şi terorizată a bătrânului i-a zgâriat auzul:

— Te rog, domnule! Te rog, pleacă!

Browning-ul Hi-Power a tresărit scurt în mâinile Santinelei, glonţul înfigându-se în pieptul bătrânului cu un zgomot înfundat. Cel de-al doilea proiectil l-a urmat îndeaproape, de această dată ţintit în tâmpla subţire ca o coajă de ou. Cu strălucirea speranţei dispărută din priviri, bătrâna s-a prăbuşit alături de soţul ei, un murmur înfundat stând mărturie că înţelesese care era soarta care o aştepta şi pe ea. Santinela nu-şi putea permite să lase în urmă martori oculari. Nu în această fază a operaţiunii. Trupul ei a tresărit la contactul cu glonţul de calibrul nouă milimetri, celelalte două care au urmat nimerind-o între omoplaţi, pentru că femeia se întorsese, cu ultimele puteri, încercând să se ferească de moartea care o luase cu asalt pe neaşteptate.

Teroristul avea urechile înfundate de zgomotul asurzitor făcut de focurile de armă în spaţiul îngust. Fără să se mai gândească la cei doi bătrâni pe care tocmai îi executase, asasinul plătit a trecut peste trupurile lor şi a alergat la uşa de aprovizionare, care era încuiată pe dinăuntru. Oprindu-se o clipă şi-a netezit părul şi şi-a scos harnaşamentul complicat pe care l-a aruncat în spatele unei stive de cutii din carton. Pe urmă şi-a vârât Browning-ul în pantaloni, în faţă şi şi-a strâns trenciul în jurul taliei, ascunzând arma, dar asigurându-se că putea să ajungă uşor la ea în caz de nevoie.

Pe urmă, a descuiat uşa care, cu un scârţâit scurt, s-a deschis fară împotrivire şi şi-a aruncat privirile împrejur.

Afară, l-a întâmpinat o adevărată nebunie. Parcarea era plină de oameni care fugeau care încotro, vehiculele blocaseră

circulaţia pe aleile şi aşa prea înguste, şoferii ciocnindu-şi maşinile în încercarea disperată de a fugi cât mai departe de masacrul căruia îi supravieţuiseră. Claxoanele automobilelor se amestecau, dar nu reuşeau să facă faţă sirenelor ambulanţelor care îşi puseseră la bătaie şi girofarurile cu lumini albe, albastre şi roşii, care ricoşau pe pereţii supermagazinului. Ici şi colo, câte un poliţist încerca să preia controlul situaţiei, să impună o ordine care, după cum ştia Santinela, era imposibilă în situaţia dată. Compatrioţii săi erau mulţumiţi să urmărească violenţa instalaţi confortabil în fotoliile lor, cu o bere într-o mână şi cu telecomanda televizorului în cealaltă. Însă el tocmai le răpise „virginitatea” – asta era ceea ce făcuse. Ore în şir nici nu se putea pune problema să fie ordine, iar eforturile celor însărcinaţi să o restabilească erau în van. Terorismul sosise şi în America. Iar Seattle era primul oraş care avea să facă cunoştinţă cu spectrul ei rece şi crud.

Strecurându-se ca o umbră prin uşa întredeschisă, Santinela s-a amestecat în mulţimea frenetică, lăsând-o să-l poarte în mijlocul ei ca un val, trecând pe lângă poliţişti, ambulanţe şi alte grupuri de supravieţuitori aflaţi încă în stare de şoc, până la marginea parcării. Aici s-a separat de mulţime, cu mâinile înfundate în buzunare şi simţind patul Browning-ului apăsându-i burta. I-a trebuit o jumătate de oră să ajungă înapoi la maşină, cea mai mare parte a timpului petrecându-şi-o rătăcind de colo-colo, fără scop şi fără plan, în caz că vehiculul parcat pe străduţa întunecoasă şi retrasă ar fi atras atenţia poliţiei şi cineva ar fi rămas pe aproape, aşteptând întoarcerea proprietarului. Santinela punea mare preţ pe siguranţa personală şi nu risca niciodată fără un motiv serios, chiar dacă totul ar fi părut cât se poate de normal în jurul său.

După ce a urcat în maşină, într-un târziu şi-a aruncat Browning-ul pe bancheta din dreapta şi-a pus centura de siguranţă şi a pornit motorul, care a început să toarcă înfundat de la prima cheie. Semnalizând precaut, a ieşit de pe străduţă şi apoi a ocolit prudent parcarea supermagazinului până a găsit artera puţin frecventată, care ducea la autostradă. O oră mai târziu, se afla la adăpost, în siguranţă, în confortul camerei de hotel, bucurându-se de o cină târzie, comandată la *room-service.* După ce a făcut un duş rapid, a urmărit ştirile, tot mai încântat de reuşita lui, pe măsură ce imaginile color se derulau pe ecran, descriind mai bine decât cuvintele brutalitatea dezlănţuită a

atacului său.

Sorbindu-şi berea de la gheaţă, s-a relaxat. *Vă mai aşteaptă încă multe alte surprize, naivii mei prieteni,* le spunea el în gând americanilor. *Încă multe, multe altele.* Cu acest gând, Santinela a căzut într-un somn adânc, lăsând televizorul deschis să-i ţină companie.

CAPITOLUL 4

Poliţistul Harry Jackson încerca să-şi suprime emoţiile explozive, simţindu-se ca şi cum toate simţurile sale ar fi fost violate de carnajul lăsat în urma lui de Santinela. Strecurându-se într-un magazin gol şi-a aruncat privirea de jur împrejur, a găsit telefonul, a smuls receptorul din furcă şi a format un număr pe care numai puţini aleşi îl cunoşteau. Aşteptând să-i răspundă cineva la celălalt capăt al firului, Jackson a trecut în revistă ceea ce văzuse şi, mai important, ceea ce simţea.

Harry Jackson era un veteran al Departamentului de poliţie din Seattle. Negru, a fost printre puţinii ofiţeri de culoare care a depus cerere de acceptare într-o unitate nou formată, însărcinată cu răspunsul imediat la acţiunile teroriste îndreptate împotriva oraşului. Cei şase ani petrecuţi în Marina Statelor Unite, dintre care ultimii doi în FAST, l-au impus în faţa responsabililor administraţiei oraşului care răspundeau de punerea în practică a ceea ce se dorea a fi un program revoluţionar, ori din ce parte l-ai fi privit. Ca membru al echipei de zece persoane cunoscută sub numele de FATCAPPER, Jackson putea să-şi exercite îndatoririle de poliţist în patrulă şi să fie pregătit în orice moment să se integreze echipei sale şi să întreprindă acţiuni directe, în cazul în care vreun nebun şi-ar fi ieşit din fire, în orice district al oraşului.

Iar lui Jackson i se părea că tocmai asta se întâmplase în *Rosemont.*

— Da? Ofiţerul Cardoza la aparat, cu ce vă pot fi de folos?

Jackson adulmeca aerul din jur. Simţea duhoarea morţii.

— Card? Eu sunt, Jackson. Pedrosa este pe acolo? S-ar părea că intrăm în afaceri.

— Fir-ar să fie! Înseamnă că eşti la *Rosemont,* Harry. Liniile de urgenţă 911 sunt blocate de apeluri legate de supermagazin. Ca să nu mai zic că suntem înglodaţi până în gât în blocajele de trafic de pe autostrada 1-5. Pe ambele sensuri. Poliţia statului vrea să cheme câteva unităţi suplimentare din Tacoma şi Olympia să le vină în ajutor băieţilor noştri. Toate vehiculele de

urgenţă pe care am putut să punem mâna sunt la faţa locului sau se îndreaptă într-acolo. Omule, da' ce naiba s-a întâmplat?

După ce i-a vârât sub ochi o legitimaţie cu margine roşie unui poliţist din patrula statală, care a dat din cap iară să scoată o vorbă, Jackson l-a urmărit întorcându-se în buimăceala de afară, în confuzia generală care domnea încă nestingherită.

— Am aşa… ca un presentiment, Card. Atacul a fost prea bine executat, prea metodic. Am primit relatări despre arme şi grenade. Nici un suspect încă. Fir-ar să fie, nici măcar nu-mi dau seama dacă a început încă interogarea martorilor. E un haos total, omule.

— Crezi că este vorba despre un profesionist?

— Poate. E prea devreme să mă pronunţ. Ce-i cu Pedrosa?

O altă voce, mai groasă şi cu un puternic accent spaniol, a răspuns la întrebarea lui Jackson.

— Harry? Am ascultat la derivaţie. Spune cum stau lucrurile pe acolo.

Sergentul Ben Pedrosa a ascultat cu atenţie descrierea lui Jackson, ce văzuse şi ce deducea din informaţiile pe care le avea până în acel moment. Pedrosa era un bărbat scund şi îndesat, vorbea rar şi făcea parte din Departamentul de poliţie din Seattle de aproape cincisprezece ani. Veteran din Vietnam, cu două tururi la activ, Pedrosa intrase în poliţie după ce-şi dăduse masteratul în comportamentul uman. Fost membru al trupelor SWAT din Seattle, se transferase la FATCAPPER după ce adjunctului directorului îi ceruse în mod expres să preia comanda acestei echipe.

— Ştiam că trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, Ben. După spusele agenţilor federali, Seattle este o ţintă de primă mărime şi şeful nu vrea să fim luaţi prin surprindere cu pantalonii în vine dacă previziunile lor se dovedesc adevărate… Şi ai putea să decretezi prioritate de Zonă de Atac, Ben. Fraierii din poliţie vor crede că este vorba despre un nebun care şi-a pierdut controlul şi a luat-o razna, în ciuda faptului că tipul nu dispunea de un arsenal casnic. Mi-e teamă să nu pierdem definitiv urmele pe care le-a lăsat individul.

Pedrosa a dat din cap de câteva ori, aprobând spusele lui Jackson şi pe urmă a făcut un semn spre peretele din spatele său pe care era atârnat un carton cuprinzând numerele de telefon ale membrilor echipei. Cardoza a pus imediat mâna pe el şi a început să formeze numerele în cea mai mare viteză.

— Card adună echipa chiar acum. Nu mă îndoiesc că şefu' e şi el treaz deja. O să-l sun şi o să-i cer să decreteze prioritatea de care vorbeai. Cât de grav este, Harry?

Jackson a ezitat. Infirmierii acopereau cadavrele cu bucăţi de pânză albă găsite în magazinele devastate. I se fixaseră în minte degete cu verighete pline de sânge, jucării, sacoşe de cumpărături cu conţinutul împrăştiat pe pardoseală. Lumina se reflecta în cartuşele goale risipite peste tot pe jos, fiecare o dovadă mută a ororii care precedase moartea atâtor oameni.

— E rău, Ben. Foarte, foarte rău! Avem o mulţime de morţi şi de două ori mai mulţi răniţi. Mulţi oameni au fost striviţi, călcaţi în picioare sau loviţi în parcare de alţi oameni sau de maşini ai căror şoferi se grăbeau să scape din coşmarul acesta. Şi asta numai în faţă, Ben! Mi-e şi groază ce o să mai găsim în interiorul supermagazinului Cine o să păzească străzile la noapte? Ce capacitate au spitalele să primească răniţii? Cum se vor descurca cu atâtea cazuri grave? Văd că se instalează camerele de filmat şi să ne ferească Dumnezeu după ce încep televiziunile să răspândească panica.

Pedrosa a făcut o strâmbătură de nemulţumire. Tot ce spunea Jackson era perfect adevărat. Un atac înarmat împotriva celui mai frecventat centru de cumpărături din Seattle era suficient de grav prin el însuşi. Dacă teoria ofiţerului negru se dovedea corectă, dacă măcelul făcuse într-adevăr parte dintr-un plan terorist, atunci îi aştepta pe toţi o mulţime de ore suplimentare.

— În regulă. Nu uita ce-ţi mai trece prin minte şi ne punem în mişcare după ce iau legătura cu şefu'. Notează tot ce ţi se pare suspect şi caută să-i împiedici pe detectivi să încurce lucrurile şi mai mult. Îţi dai seama că „febeii" vor sări şi ei, aşa că încearcă să te împrieteneşti cu unul dintre ei şi limitaţi împreună distrugerea dovezilor. Altceva?

— Mda, a răspuns Jackson, murmurat. Adu-mi nişte haine, curate în caz că vomit pe mine.

— Am înţeles, puştiule. Ţine-te tare, cavaleria e pe drum.

Jackson pusese receptorul în furcă şi plecase de lângă telefon, spaniolul vorbind cu tonul de ocupat din receptorul său.

CAPITOLUL 5

Thornton a simţit că aluneca, aţele fragile care îi ţineau starea de veghe pe linia de plutire desfăcându-se încetul cu încetul pe măsură ce îl cuprindea somnul. Pe urmă s-a simţit pierdut complet, navigând într-un vid de relaxare totală, de abandonare completă. Mintea îi dădea ghes să se scufunde tot mai adânc, precum un credincios într-o călătorie mistică.

*

Întunericul a început să se destrame, dându-se în lături pentru a lăsa să se vadă imagini neclare, sunete, mirosuri dintr-un loc îndepărtat în timp şi spaţiu. În faţa ferestrelor întredeschise ale omului care dormea, un val imens cu coama înspumată îşi atinsese apogeul, începând să se spargă şi să se prăbuşească, explodând cu un bubuit monstruos pe nisipul plajei. Mânat de erupţia spectaculoasă a valului, visul lui Thornton a început să înflorească, devenind din nou realitate, colorată în verde, roşu, galben şi negru.

— ... semnalul este slab, dar există. Trebuie să trimitem o echipă în teren, chiar dacă nu-mi place deloc chestia asta.

Maiorul Benson şi-a fixat privirea încruntată în pământ, şuieratul ascuţit al turbinelor unui elicopter auzindu-se tot mai clar şi mai puternic dinspre terenul de aterizare al taberei. În picioare, în uşa biroului improvizat al maiorului, stătea Thornton, un chip hotărât şi o siluetă subţire, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj cu model de blană de tigru, peste care îşi trăsese harnaşamentul de luptă cu buzunarele pline de încărcătoare şi grenade, plus echipamentul de semnalizare electronic şi vizual – adică staţia radio şi fumigene colorate. Trăsăturile chipului sergentului se pierdeau sub un vârtej de dungi verzi şi negre trasate cu cremă de camuflaj. Benson l-a privit pe comandantul echipei Python, privirea fiindu-i atrasă în special de puşca-mitralieră CAR-15 care atârna neregulamentar, într-o parte, cu un aer leneş, prinsă cu o coardă de paraşută în locul curelei din piele. Pe toate feţele era plină de zgârieturi şi lovituri, iar inelele metalice de care se lega coarda de paraşută erau înfăşurate în

bandă adezivă să nu scârţâie. Maiorul îşi spunea în gând că era o armă bine folosită. Bine folosită şi bine întreţinută.

— Dacă există vreun supravieţuitor din echipa lui Chip, domnule, îl găsim noi, a spus Thornton. Tot ce sper este că nord-vietnamezii nu se folosesc de o staţie radio capturată de la oamenii noştri ca să ne momească într-o ambuscadă. Mi-e să nu nimerim peste un întreg batalion de nord-vietnamezi când ajungem acolo.

Spunând aceste cuvinte, Thornton a alungat cu un şut o piatră imaginară de pe podeaua maiorului, vârful ghetei sale de junglă scrâşnind pe suprafaţa plină de nisip.

Benson a dat din cap, dându-i dreptate lui Thornton. Echipa de recunoaştere a lui Chip Rainy dispăruse fără urmă la douăzeci şi patru de ore după ce fusese lansată în teren pentru evaluarea urmărilor unui bombardament. Trei zile mai târziu, un aparat al Forţelor Aeriene recepţionase un semnal radio de ajutor; specialiştii au stabilit că era vorba despre un emiţător miniatural, care se afla la cinci kilometri distanţă de locul din care echipa lui Chip luase ultima oară legătura cu baza. Era dureros pentru toţi să asculte semnalul acela emis numai cu ajutorul unei baterii, un strigăt de ajutor îndreptat spre urechile prietenilor.

— Bătrânul este la fel de preocupat de această posibilitate ca şi tine şi echipa ta, i-a spus Benson, gesticulând într-un fel care sugera mai curând apărarea în faţa sergentului. Tocmai pentru acest motiv am ales trei puncte diferite de acces în teren. Alege-l pe care îl vrei şi roagă-te să fie alegerea cea bună. În caz că lucrurile nu merg bine, avem suficienţi muşchi la dispoziţie să intervenim şi să vă scoatem din bucluc în cel mai scurt timp. Dacă Chip e mort, asta e! Nu vrem să pierdem încă o echipă punând botu' la cine ştie ce şmecherie a nord-vietnamezilor.

Curentul de aer al elicelor rotorului a pus la pământ un cerc de tulpini fragile, de un verde deschis, de bambuşi, când pilotul şi-a coborât elicopterul într-un luminiş ales de Thornton ca loc de aterizare. Printr-un capriciu al memoriei, Thornton şi-a amintit piesa Beatles-ilor *I wanna hold your hand,* care i se derula în minte când a pus piciorul pe solul vietnamez moale. Împreună cu restul echipei s-au împrăştiat în cerc, stabilind astfel un perimetru defensiv, în timp ce pilotul a turat turbina, ridicând elicopterul de la sol, în timp ce servanţii mitralierelor din uşile deschise stăteau cu ochii pe junglă, ţevile mitralierelor M-60 adulmecând aerul ca nişte ogari la vânătoare.

Pe urmă, s-a aşternut liniştea, cu excepţia unui vânticel slab care legăna marea unduitoare de bambuşi care ascundea echipa americană. Bo a aruncat o privire busolei de la mână, încercând să se orienteze, în timp ce se aştepta ca în orice secundă lumea lor să fie sfâşiată de focurile de armă ale nord-vietnamezilor. Timp de cinci minute, au rămas imobili, ascultând zgomotele junglei revenind treptat la normal, semn că prezenţa lor era fie acceptată, fie ignorată. După aceasta, echipa s-a adunat, închizând un perimetru mai mic, din care să răspundă cu foc în cazul în care zona de aterizare ar fi fost descoperită de inamic. Roger Cramer, locţiitorul lui Thornton, i-a zâmbit scurt, aruncându-i o privire intensă şi dură, ceea ce însenina că, după părerea lui, erau în siguranţă, cel puţin pe moment. Bo a transmis echipei ordinele prin gesturi, fiecare membru al ei dând din cap în semn că înţelesese care era următoarea mişcare. Rhan, călăuza vietnameză a echipei, a trecut pe lângă Bo, strecurându-se printre tulpinile de bambus ca o adevărată fiară a junglei. În spatele lui, echipa a intrat în dispozitivul comandat de Bo, care era primul în spatele vietnamezului, Cramer închizând formaţia.

Au avut nevoie de patru ore de furişare încordată până au ajuns la zona care îl interesa pe Benson. Avându-l pe Rhan în frunte, deplasarea lor era lentă, dar constantă; instinctul de care dăduse dovadă întotdeauna vietnamezul în găsirea drumului cel mai bun era o asigurare pentru întreaga echipă că aveau să găsească emiţătorul, indiferent dacă se îndreptau spre el în linie dreaptă sau şerpuind. La un semn al lui Rhan, întreaga echipă s-a oprit, fiecare lipindu-se de pământ. Picături de transpiraţie îşi croiau drumul peste crema de camuflaj de pe feţele americanilor, şiroaie mai mari adunându-se la ceafa, de unde se prelingeau în jos pe gât, dispărând sub cămăşile deja ude leoarcă. Bâzâitul curios al miilor de insecte s-a concentrat asupra lor, înghiţindu-i, miasmele permanente de putreziciune ale junglei gâdilându-le nasurile când fiecare dintre ei cerceta terenul din jurul său în căutarea unui semn de activitate ostilă.

Thornton i-a făcut semn lui Cramer să înainteze. Când a ajuns lângă el, Bo i-a pus o mână umedă la ureche şi i-a spus şoptit:

— După informaţiile maiorului, ar trebui să ne aflăm în cârca celor care au pus mâna pe emiţător. Pilotul mi-a spus că l-a urmărit şi el în timpul zborului, deşi era al naibii de slab.

Cramer a dat din cap în semn de aprobare.

— Bine, dar atunci cum rămâne cu intensificarea aia a semnalului? A schimbat cineva bateria, sau ce? M-am tot gândit la asta de când am aterizat.

— Nu-mi dau seama. Ideea este că cineva vrea să-i dăm de urmă. Nu ne rămâne decât să ne continuăm misiunea şi să sperăm că nu este domnul Vietcong în persoană care ne-a pregătit o ambuscadă.

Thornton i-a prins privirea călăuzei şi a răspuns întrebării lui mute, făcându-i cu ochiul şi arătând cu bărbia înainte. Cramer a rămas unde se afla, lăsându-şi camarazii să-l depăşească pentru a-şi relua locul în coada coloanei ca să le păzească fundurile. Toţi au uitat cu desăvârşire de căldura umedă, sufocantă, strecurându-se înainte printre frunzele de un verde crud pe care se reflectau din loc în loc razele soarelui şi printre trunchiurile cu coajă neagră ale copacilor, până când jungla i-a înghiţit cu totul. Zece minute mai târziu, Rhan s-a oprit din nou, de această dată făcându-le brusc semn să se oprească, cu o agitaţie electrizantă în acest gest, care le-a pus tuturor un nod în gât. Alunecând ca un şarpe lângă umărul lui Rhan, Bo a văzut în faţa lor un mic luminiş, unde în mod evident cineva făcuse curăţenie, înconjurat de jungla deasă şi impenetrabilă. Thornton îl simţea pe Rhan tremurând lângă el, ca şi cum spasmele vietnamezului ar fi produs mici variaţii de presiune care se transmiteau uniformei americanului. Spre surprinderea lui, Bo a început şi el să tremure când ochii i-au căzut pe ceea ce se pregătise cu grijă şi atenţie în centrul luminişului. Pe urmă, a simţit un ghem de sârmă ghimpată care i se învârtea nebuneşte în stomac şi pielea feţei i s-a întins atât de tare, încât a avut senzaţia iminentă că îi sar ochii din cap. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Thornton a coborât piedica de siguranţă a armei sale, mecanismul bine uns amortizând orice zgomot. *Fir-aş să fiu!* se înjura americanul în gând. *Ce soi de nebun cu mintea plecată la plimbare trebuie să fii ca să-ţi treacă una ca asta prin cap?*

Cramer s-a apropiat şi el de Bo şi Rhan.

— Ce mama dracului e asta? a izbucnit el, reuşind totuşi să-şi păstreze vocea la nivelul şuşotitului din sala de concert în timpul recitalului serii. Nu, nu pot să cred ce văd! Nu poate să fie adevărat!

În centrul luminişului, se aflau şase perechi de bocanci de junglă, aşezate fiecare peste un pantalon şi câte o cămaşă de camuflaj frumos împachetată. Toate aliniate ireproşabil. Peste

patru dintre perechile de bocanci erau aşezate pălăriile de junglă, dintre care două aveau câte o gaură însângerată în dreptul frunţii. În fiecare bocanc drept, aşezate cu grijă, se aflau lanţurile cu plăcuţele de identificare, cu banda adezivă neagră care le acoperea în mare parte pentru a împiedica reflectarea luminii îndepărtate. În faţa celor şase uniforme, se aflau şase echipamente de luptă, cu buzunarele golite, cu excepţia unuia, pe care fusese lăsată staţia radio, prinsă cu bandă adezivă, în dreptul umărului, aşa cum procedau soldaţii americani.

În rest, nu se mai vedea nimic altceva.

— Dumnezeule, Bo! Au pus mâna pe toţi, nu le-a scăpat nici un yankeu. Uite şi tu ce mesaj ne-au lăsat! Îşi bat joc de noi! Râd de noi! Omule, îţi dai seama că sunt morţi cu toţii şi că n-o să-l mai găsim niciodată pe nici unul dintre ei!

Cramer rămăsese holbându-se la Bo Thornton, iar chipul său dezvăluia un amestec ciudat de ură, furie, frică, disperare.

Vocea lui Rhan a răsunat ciudat între cei doi americani, strangulată de superstiţie şi de frică.

— Domnu' Bo! Noi plecăm din loc ăsta! Rhan simte foarte rău aici… Echipa simte foarte rău la loc ăsta. Nimeni de la echipa domnu' Chip în viaţă. Toţi spirit, toţi mort. Noi *di-di* la Da-Nang înainte ca Charlie să facă şi la noi dispare.

— Hai s-o facem, a murmurat Thornton. Roger, rămâi în coada coloanei. Haideţi să ne luăm tălpăşiţa de aici *ric-tic* şi să cerem de urgenţă un elicopter pentru evacuare.

— Şi cu plăcuţele de identificare cum rămâne?

Bo s-a oprit. Având la dispoziţie plăcuţele de identificare, familiile din Statele Unite puteau să aibă siguranţa că fiii lor nu aveau să fie înregistraţi ca dispăruţi în acţiune. Poate că era o situaţie discutabilă, dar Bo Thornton avea siguranţa că Chip şi echipa lui erau morţi şi îngropaţi undeva în vastitatea junglei care îi înconjura.

— Rahat! a murmurat el, fară să se adreseze cuiva anume.

Întorcându-se către Rhan şi Cramer, le-a murmurat un set complet de instrucţiuni:

— Eu mă duc şi pun mâna pe plăcuţele de identificare, pe urmă *di-di.* Dacă este o ambuscadă, înseamnă că deja ne-am vârât în rahat până la gât, aşa că nu mai avem nimic de pierdut. Însă nu vreau să mai trăiască cineva cu speranţe aiurea după ce noi am văzut ceea ce am văzut, aşa că haide să o facem şi să ne luăm tălpăşiţa de aici cât mai repede.

Apucându-şi arma de pat, Bo a ieşit târâş în luminiş. Când a ajuns lângă prima pereche de bocanci, a luat lanţul cu plăcuţa de identificare, pe urmă a trecut mai departe şi tot aşa până la ultima pereche de bocanci. Punând un genunchi în iarbă şi ţinându-şi arma îndreptată spre junglă, Thornton şi-a îndesat într-un buzunar pumnul de plăcuţe de identificare, împingând butonul verde al staţiei de comunicare în poziţia „închis”, în timp ce a şoptit o rugăciune scurtă pentru sufletele camarazilor săi dispăruţi. Transpiraţia începuse să-i curgă şiroaie pe frunte şi apoi pe faţă şi în jos pe gât şi era atât de încordat, încât se simţea gata să explodeze. *Trebuie să plec de aici şi*-a spus în gând. *Trebuie să mă depărtez de locul ăsta cât mai repede şi să chem cavaleria în ajutor.*

Cu un zvâcnet scurt din cap, s-a întors şi a străbătut în fugă luminişul, oprindu-se la limita vegetaţiei, apoi s-a întors şi a avut un sentiment răscolitor de singurătate privind vrafurile de uniforme cu bocancii deasupra. Şase oameni de nădejde ai companiei – dispăruţi pentru totdeauna. Şase prieteni pe care nu avea să-i mai întâlnească vreodată. Şase suflete despărţite în mod violent de trupurile lor pământeşti, care fuseseră apoi dezbrăcate şi aruncate ca într-o groapă comună pe fundul vreunei viroage, spre desfătarea şi delectarea fiarelor sălbatice ale junglei. Bo şi-a simţit inima grea în piept la acest gând. *Mulţumesc, Charlie! Îţi mulţumesc că mi-ai vârât acest coşmar în minte, unde îl voi păstra până în ziua în care o să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. Ticăloşilor!*

Echipa se deplasa mult mai rapid acum, Thornton fiind nerăbdător să aştearnă o distanţă cât mai mare între ei şi luminişul pe care îl lăsaseră în urmă. Plăcuţele de identificare ale morţilor zornăiau în buzunarul de la piept, un clinc-clinc-clinc înfundat şi ritmic. Echipa de recunoaştere Python trebuia să fie pregătită să dea nişte şuturi serioase în fundurile galbene ale soldaţilor nord-vietnamezi dacă vroia să nu sfârşească asemenea fraţilor lor, ca nişte grămezi de uniforme, o altă momeală pentru o altă echipă care ar fi fost cu siguranţă trimisă în cârligul unei staţii radio abandonate.

Soldatul nord-vietnamez l-a văzut pe Bo exact în aceeaşi fracţiune de secundă în care l-a zărit şi el, sprijinit lângă trunchiul negru al unui copac bătrân. S-au privit ochi în ochi cu surprindere şi ură, degetele pipăind grăbite trăgaciurile armelor, în timp ce trupurile trântite la pământ se zvârcoleau căutând să se

adăpostească cât mai bine. Smulgând microfonul staţiei radio din suportul de pe umăr, Thornton a început să murmure grăbit, cu o tonalitate sălbatică:

— Îngerul Cinci! Îngerul Cinci! Aici Mistreţul, terminat!

În mai puţin de cinci secunde, o voce depărtată a răsunat în urechile lui Thornton:

— Mistreţule, aici este îngerul Cinci. Zi repede ce putem să facem pentru tine! Terminat!

— Scoate-ne de aici, îngerule! Mistreţul a găsit ce căuta, dar e înconjurat de spirite. Ne aflăm lângă Vulpea Unu.

— Am recepţionat, Mistreţule. Surorile de caritate pornesc chiar acum în direcţia Vulpea Unu. Ai pe cineva cu tine?

Pilotul care urma să le servească de acoperire nu-şi putuse ascunde speranţa din voce, iar Thornton ura răspunsul pe care trebuia să i-l dea şi pe care în mod sigur avea să-l audă toţi cei interesaţi, care îşi reglaseră staţiile radio pe lungimea lor de undă.

— Negativ, a fost singurul răspuns pe care l-a putut da Thornton.

— Recepţionat, Mistreţule. Ai grijă de tine şi fii atent. Venim imediat la tine.

Ridicându-se de pe pământ, Thornton l-a zărit din nou cu coada ochiului pe soldatul nord-vietnamez care se adăpostise între două tulpini apropiate de bambus, care se găseau la mai puţin de zece metri de locul în care se adăpostise Cramer.

— Avem contact în faţă! a strigat el, trimiţând o rafală scurtă în direcţia soldatului nord-vietnamez pe care îl zărise şi care a zvâcnit o clipă în sus şi pe urmă s-a prăbuşit la pământ.

Strecurându-se pe sub buşteni doborâţi în perioada musonului şi târându-se pe solul mocirlos, Thornton auzea restul echipei stabilind contactul cu inamicul în timp ce se retrăgea către luminişul unde avea întâlnire cu elicopterul. Venind de deasupra lor, urletul surd al turbinelor elicopterului se adăuga peste zgomotul luptei, care se înteţea treptat. Thornton s-a oprit o clipă numai, cât să înlocuiască încărcătorul gol cu altul plin. Fără să-şi dea seama aproape, prins de vâltoarea schimbului de focuri, s-a trezit la marginea luminişului, cu elicopterul deasupra capului, curentul de aer al rotorului trântind la pământ firele subţiri de iarbă, pe măsură ce se apropia de sol.

Bo privea îngrozit cum curentul de aer destrăma camuflajul natural, scoţând la iveală, unele după altele, chipurile soldaţilor

nord-vietnamezi. Proptindu-şi puşca de asalt în umăr, Bo a început să tragă foc cu foc, ochind siluetele care intraseră în panică, simţindu-l pe Cramer şi restul echipei alăturându-i-se în încercarea disperată de apărare a terenului de aterizare. Trosnetele focurilor de armă s-au înteţit imediat în jurul său. Soldaţii nord-vietnamezi fuseseră luaţi prin surprindere de apariţia elicopterului, ai cărui mitraliori trăgeau din plin asupra uniformelor decolorate. Comunicarea cu pilotul fiindu-i imposibilă, echipa lui Thornton a înaintat spre centrul luminişului, încercând să-i pună pe goană pe moment pe nord-vietnamezi, suficient de mult pentru a avea timpul să se îmbarce în siguranţă. Bo a trimis două gloanţe într-un soldat nord-vietnamez care îşi scăpase arma pe jos şi o căuta, în patru labe, cu ochii închişi din cauza prafului şi a resturilor vegetale pe care le ridica curentul provocat de elicopter. În spatele lui, însă, a apărut imediat un altul, Rhan străpungându-i pieptul cu alte două focuri de pistol, puşca de asalt atârnându-i de umăr cu încărcătorul gol.

— Mişcaţi-vă odată! Mişcaţi-vă dracului odată! striga Cramer la ei, când elicopterul ajunsese la jumătate de metru de sol.

Alergând spre el, locţiitorul lui Thornton s-a răsucit brusc, lovit în stomac de un glonţ nord-vietnamez. Thornton a mai ars un încărcător acoperindu-şi oamenii care îl luau pe sus pe Roger, acoperirea grupului fiind apoi preluată de un mitralior de la bordul elicopterului, care a început să reverse un torent de gloanţe asupra nord-vietnamezilor care nu păreau să ştie când era cazul să se retragă şi să-i dea şi inamicului puţin loc de manevră. Între timp, camarazii lui reuşiseră să-l urce pe Roger în elicopter.

Rhan a trecut în fugă chiar pe lângă Bo, practic pe sub ochii lui, când a fost oprit din fugă de un glonţ inamic, care l-a lovit în ceafa, trântindu-l la pământ şi secătuindu-l de viaţă într-o clipă. Tram, camaradul lui Rhan, l-a apucat de centură, l-a ridicat şi apoi l-a tras după el spre elicopter, în care îl aşteptau alţi doi camarazi, care între timp îi ţineau pe nord-vietnamezi la distanţă, trăgând rafale prelungi. Thornton urla ca un nebun, aruncând grenadele una după alta înspre centrul luminişului şi retrăgându-se pas cu pas, cu puşca de asalt atârnându-i de umăr, inutilă, înlocuită de Browning-ul Hi Power de care nu se despărţea. Cu degetele transformate în gheare de ulii, şeful echipajului şi Tram l-au prins de curelele de pe umeri ale departamentului de luptă, ridicându-l de la sol, în timp ce pilotul

scotea ce avea mai bun în ea turbina, ridicând grăbit elicopterul de pe pământ.

Bo privea pământul depărtându-se de el, în timp ce camarazii săi îl trăgeau înăuntru, în compartimentul rezervat trupelor. Întorcându-şi capul la dreapta, s-a trezit împroşcat de un şuvoi de sânge izvorât din jumătate de duzină de găuri câte căpătase în stomac şi piept mitraliorul. Ferindu-se lateral în spaţiul îngust, a cărui podea devenise alunecoasă ca un patinoar din cauza sângelui, Bo l-a tras pe bietul om din spatele mitralierei grele, trecând apoi în locul lui şi apăsând cu putere, cu degetele mari ale ambelor mâini, trăgaciul în formă de fluture al armei grele. Dedesubt, soldaţii nord-vietnamezi fuseseră reduşi la o mulţime de puncte maronii, care se mişcau neregulat, o mulţime egală de scântei sclipind în direcţia lui, semn că nu se dăduseră bătuţi şi continuau să tragă în urma elicopterului. Thornton a început şi el să tragă rafale lungi în luminişul pe care abia îl părăsiseră, trasoarele unind cu o linie iluzorie trăgătorul de ţintele sale, pe care, atunci când le nimereau, le sfârtecau, nemiloase.

Pe urmă, s-au simţit cu toţii în siguranţă, elicopterul lor luptându-se să câştige altitudine, în timp ce alte două Cobre îşi făcuseră apariţia în urma lor.

— Luaţi-vă şi voi partea! a strigat Bo în direcţia primului elicopter care şi-a coborât botul, plonjând scurt, timp în care tunurile de bord Gatling trimiteau moartea în rândurile nord-vietnamezilor din luminiş.

În câteva clipe, pilotul elicopterului lor a manevrat lateral şi Cobrele au dispărut din câmpul lui vizual. Şeful de echipaj şi-a făcut inspecţia de rutină pentru evaluarea pagubelor pe care le înregistrase aparatul în urma acestei operaţiuni de salvare. Thornton şi-a întors privirea de la el, interesându-se de soarta lui Cramer, care avea un bandaj plin de sânge legat în jurul abdomenului. Nimeni nu vorbea, ochii lor spunând mai mult decât cuvintele. Bo i-a aruncat o privire şi lui Tram, ai cărui obraji purtau urme proaspete de lacrimi – legăna în poală capul inert al lui Rhan. Ceilalţi doi vietnamezi stăteau cuminţi deoparte, sprijiniţi cu spatele de peretele de protecţie, cu armele proptite între picioare, cu ţevile îndreptate în sus şi privind în gol, drept înainte.

Tuturor li s-a părut că a durat o eternitate până au ajuns la bază. Bo i-a ţinut strâns mâna lui Roger în timp ce coborau, amândoi protejându-şi ochii cu palmele libere de praful roşu

ridicat de elicele elicopterului. Erau aşteptaţi de câteva jeepuri, gata să preia răniţii şi morţii. Imediat după ce tălpicile elicopterului au atins pământul, Bo Thornton a sărit jos şi l-a luat pe Cramer în braţe, ducându-l singur în direcţia sanitarilor, care s-au repezit imediat să-i acorde primele îngrijiri. În câteva minute, elicopterul şi-a descărcat marfa şi s-a ridicat din nou în aer, îndreptându-se către baza sa, aflată la câţiva kilometri distanţă.

Benson aştepta aşezat în spatele biroului când şi-a făcut apariţia Thornton; maiorul ştia care fusese preţul misiunii aceleia înainte ca o mână de plăcuţe de identificare să fie puse pe biroul lui plin de praf şi zgâriat. Cei doi bărbaţi s-au privit o clipă ochi în ochi, pe urmă Bo a salutat, s-a întors şi a plecat fără o vorbă. Benson a ridicat plăcuţele cu amândouă mâinile şi le-a ţinut în lumina care pătrundea înăuntru prin geamurile murdare. Dând tăcut din cap, a deschis un sertar de lângă piciorul său drept, a lăsat plăcuţele să cadă înăuntru şi apoi a închis sicriul simbolic cu un clic metalic.

Ridicându-se de pe scaunul din lemn, Benson s-a apropiat de un perete pe care era atârnat un tabel şi a început să taie cu un creion roşu cu vârful foarte gros numele ale căror plăcuţe le adusese Bo. Maiorul nu s-a oprit până nu a tăiat şi ultimul nume, în ciuda nodului pe care îl simţea în gât şi lacrimilor care începuseră să i se adune la colţul ochilor.

*

— Iubitule! Te simţi bine? Haide, trezeşte-te! E în regulă, sunt cu tine. Nu a fost decât un vis. Bo? Sunt eu, Linda! Spune-mi ce s-a întâmplat, iubitule! Nu mai ţine răul în tine, împărtăşeşte-l cu mine!

S-au ţinut strâns în braţe în timp ce el i-a povestit visul şi au adormit îmbrăţişaţi după ce furtuna şi-a domolit asaltul. Bo Thornton s-a trezit târziu în dimineaţa următoare şi, când a deschis ochii somnoroşi, a găsit-o pe Linda alături de el, cu braţul trecut peste pieptul lui, ca o platoşă care îl putea păzi de rele.

Înăuntru şi afară era pace. Însă această atmosferă era pe cale să se schimbe drastic o dată cu ţârâitul telefonului, care aducea veşti despre moarte şi distrugeri. Şi toate acestea purtau o singură semnătură: Santinela.

CAPITOLUL 6

Santinela s-a trezit la primele note ale melodiei emise de ceasul de la mână pe care îl potrivise, după cum îi stătea în obicei, la ora cinci dimineaţa. Apăsând un buton disimulat pe partea dreaptă a cadranului, a dezactivat această funcţie, în încăperea de hotel lăsându-se din nou liniştea deplină, deranjată numai din când în când de zgomotul traficului aproape inexistent de la acea oră. A rămas în continuare nemişcat preţ de cinci minute, ascultând şi identificând fiecare sunet pe care îl auzea, începând cu cele din interiorul camerei. Browning-ul se afla lângă mâna dreaptă, asigurat, dar cu percutorul ridicat. Abia când a fost sigur că nu avea nici un vizitator nedorit, pândindu-l pe hol în faţa uşii sau tupilat în spatele pervazului înalt al ferestrei, criminalul s-a ridicat din pat şi s-a dus să facă un duş.

Cincisprezece minute mai târziu, îmbrăcat cu un tricou subţire şi încălţat cu pantofi sport uşori şi comozi, teroristul şi-a început programul de dimineaţă. Masa putea să o amâne pentru mai târziu. Mai întâi trebuia să-şi asigure mijloacele de realizare a următorului atac, care trebuia să aibă loc la puţin timp după ora prânzului. Santinela uitase cu desăvârşire atacul de la supermagazin, simpla consemnare şi depozitarea acestui succes într-un sertăraş al memoriei lui ordonate, alături de alte nenumărate atacuri de acelaşi gen, erau suficiente în ceea ce-l privea. Spre deosebire de alţi asasini şi terorişti, nu considera acţiunile sale ca fiind o măsură a valorii personale sau a importanţei pe care o avea în cadrul comunităţii foarte restrânse a profesioniştilor crimei. Dimpotrivă, Santinela era motivată exclusiv de bani. De altfel, putea să fie considerat un om bogat, după orice standarde, având în plus o casă de invidiat în Franţa şi mai multe apartamente în diverse colţuri ale lumii. Printre prieteni persoanele provenind din afara comunităţii profesionale pe care le cunoştea şi le frecventa – exista convingerea că îşi construise averea investind în afaceri foarte riscante care, până la urmă, se dovedeau de fiecare dată a avea succes. În rest, avea un stil de viaţă retras, mulţumindu-se să nu iasă în evidenţă

când nu „lucra” şi fiind foarte atent cu cine se împrietenea.

Politica nu juca nici un fel de rol în decizia sa de a accepta sau a refuza un contract. În privinţa politicii şi a guvernelor, Santinela avea o atitudine cât se poate de pragmatică, ştiind prea bine că loialităţile şi dogmele se puteau schimba peste noapte. Executase contracte pentru ambele aşa-numite Mari Puteri, uneori colaborând direct cu un agent GRU sau CIA şi destul de des confruntându-se cu situaţii atât de delicate, respectiv cu operaţiuni atât de riscante, încât iniţiatorilor lor nici nu le trecea prin minte să lase cea mai mică posibilitate de a fi asociaţi cu ele. Acceptase şi contracte propuse de ţări de mâna a doua sau a treia, implicând atacuri pentru care, ulterior, îşi asumau responsabilitatea diverse organizaţii teroriste binecunoscute. Trăia într-o lume de iluzii şi minciuni, asocieri nefireşti şi trădări, o lume a crimei şi a intrigii. Însă Santinela o înţelegea şi acceptase de multă vreme legătura sa nelegiuită cu această lume.

Cei care se autointitulaseră Unitatea 99 îi erau binecunoscuţi asasinului. Nu fusese nicidecum surprins când fusese abordat de această organizaţie, ştiind cu certitudine că era inevitabil ca terorismul internaţional să debarce şi pe pământul Statelor Unite, dezlănţuindu-şi furia oarbă, singura variabilă în acest calcul fiind momentul în care se va produce acest eveniment. Ceea ce-l surprinsese, în schimb, fusese profunzimea operaţiunii pentru care membrii Unităţii 99 îşi arătaseră disponibilitatea de a plăti o sumă cu multe zerouri. O săptămână întreagă de atacuri zilnice asupra unui oraş american important era un contract cu totul neobişnuit, ca şi suma pe care erau dispuşi oamenii aceia să i-o plătească. Ceruse să aibă controlul exclusiv asupra acţiunilor pe care urma să le întreprindă, opunându-se categoric să fie monitorizat sau condus dintr-o ţară străină. Aşa cum se întâmpla de obicei, condiţiile i-au fost acceptate, ca şi onorariul. Unitatea 99 era mulţumită să atragă atenţia guvernului Statelor Unite de la distanţă. În cursul acestei săptămâni de teroare, ei aveau să se afle la adăpost, îngropaţi adânc şi bine pentru a evita posibilele eforturi de pedepsire ale americanilor. Mijloacele de atac asupra oraşului Seattle rămâneau şi ele exclusiv la latitudinea lui, cu condiţia să fie impresionante şi să aibă un potenţial uriaş de a şoca şi ultragia; pe stimabilul domn: Publicul American.

După ce s-a descotorosit de tot ce se afla pe masa care făcea

parte din mobilierul camerei de hotel. Santinela a deschis o punguţă din nailon albastru, din care a extras o pereche de mănuşi chirurgicale sterile. După ce şi le-a pus, a scos din geantă un calup de exploziv plastic C-4 şi, după ce a înlăturat hârtia groasă, cerată, în care era învelit, a început să o întindă cu un făcăleţ pe care îl cumpărase special în acest scop de la un magazin de obiecte casnice din împrejurimi. Nu i-au trebuit mai mult de câteva minute să obţină din blocul; paralelipipedic o foaie întinsă, aproape rotundă, în grosime de o jumătate de centimetru.

Pe urmă, teroristul a scos din geanta-diplomat un plic nefolosit cu antetul Poştei Federale Express, FedEx şi, folosindu-se de un centimetru de croitorie, a trasat cu creionul pe foaia de exploziv un dreptunghi cu puţin mai mic decât conturul plicului în care urma să-l introducă. Această fază terminată, Santinela a decupat dreptunghiul cu briceagul, îndepărtând excesul, pe care l-a amestecat din nou între degete, transformându-l într-o bilă pe care a pus-o înapoi în punga albastră de la picioare.

Îngăduindu-şi un moment de respiro, în care şi-a consultat ceasul de la mână, teroristul a trecut în revistă următoarele faze pe care trebuia să le străbată pentru realizarea ingenioasei bombe pe care avea de gând să o utilizeze în cursul zilei. Mulţumit de rezultatul calculelor mentale, a scos din punga de la picioare un detonator cât un creion obişnuit, lung de numai zece centimetri, pe care l-a verificat cu atenţie să nu prezinte semne de deteriorare, folosindu-se de briceag, a mai îndepărtat o porţiune din explozibilul plastic, îndesând apoi detonatorul în spaţiul astfel creat. Folosind restul de exploziv care îi rămăsese, Santinela a acoperit complet detonatorul, apăsând bine materialul cu vârfurile degetelor, până când nu se mai cunoştea unde îl ascunsese, lăsând la suprafaţă numai comutatorul de un roşu aprins. După alte câteva ajustări, a trecut la plic. Cu vârful briceagului a tăiat în partea de sus a plicului o mică deschidere, prin care să încapă numai comutatorul detonatorului. A deschis plicul, a depărtat cele două foi de carton suprapuse, vârându-şi mâna în plic şi l-a verificat ca să aibă siguranţa că totul era în regulă, după care a băgat înăuntru foaia de C-4. Nu îi mai rămăsese decât să alinieze comutatorul declanşatorului în dreptul fantei pe care o pregătise dinainte şi apoi a sigilat plicul. Pentru mai multă siguranţă, a lipit o bucată de bandă adezivă peste comutator, astfel încât să nu-l poată mişca din greşeală în

drum spre obiectiv.

La sfârşit şi-a verificat „lucrarea”. Era un dispozitiv simplu, care avea să explodeze la două minute după ce acţiona comutatorul şi îl lăsa în locul ales. Era imposibil să atragă atenţia cuiva, iar cantitatea de exploziv din plic era mai mult decât suficientă pentru îndeplinirea planului. Între timp, putea să-şi ofere în tihnă micul dejun într-un restaurant din centrul oraşului şi citind ziarul, care trebuia să conţină un comunicat oficial al Unităţii 99 în care aceasta îşi dezvăluia scopurile atacului terorist de la supermagazinul *Rosemont* din seara anterioară. Santinela nu era deloc interesată de propaganda pe care o urmăreau membrii Unităţii 99; pur şi simplu, nu era treaba lui şi nu-l privea. Obligaţia lui era să respecte termenii contractului şi apoi să dispară fără urmă, mizeria rămasă în urma lui urmând să fie curăţată de altcineva. Însă spera ca, de această dată, Unitatea 99 să fi plătit un ziarist care îşi cunoştea meseria, pentru că, de regulă, toate comunicatele lor păreau mai curând opera unor clovni decât a unor activişti politici serioşi.

Între timp, se făcuse aproape şapte şi Santinela ştia că venise vremea să-şi facă bagajele şi să se pună în mişcare. Niciodată nu rămânea în acelaşi loc mai mult de patruzeci şi opt de ore. Mai ales în cazul operaţiunilor de genul celei în care se lansase. Traversând camera de hotel de la un capăt la altul, a îndepărtat cu grijă toate urmele prezenţei sale şi ale confecţionării bombei. A curăţat cu grijă sifonul chiuvetei şi al duşului de firele de păr şi a şters de câteva ori la rând tăblia mesei de resturile albe de exploziv plastic, după care a şters cu o cârpă umedă toate zonele pe care ar fi fost posibil să le fi atins cu mâinile, pentru a fi sigur că nu lăsase nici o amprentă. După ce s-a îmbrăcat într-un costum bleumarin sobru, gen om de afaceri şi-a făcut bagajele, plicul cu bomba aşezându-l în buzunarul genţii-diplomat. La sfârşit, a făcut combinaţia încuietorilor duble ale genţii şi valizei. Aşezându-le pe amândouă în dreptul uşii, a format numărul interior al recepţiei hotelului, cerând să i se trimită un băiat să-i care bagajele şi rugând să i se cheme un taxi. Abia în momentul acela şi-a scos mănuşile de cauciuc şi le-a îndesat în buzunarul pardesiului, pentru a le avea la îndemână ca să scape de ele după ce ajungea în stradă.

Verificându-şi agenda, a memorat numele hotelului în care urma să se mute, reamintindu-şi că putea să beneficieze de cameră începând chiar de la ora nouă şi jumătate în dimineaţa

aceea. Hotelul *Piedmont,* pentru care optase în continuare, avea un restaurant propriu, în care se servea micul dejun până la ora unsprezece dimineaţa, aşa că avea de gând să-şi lase valiza la recepţie până putea să beneficieze de cameră. Nu avea nici un rost să stea pe străzi mai mult decât necesar.

Curba din dreptul restaurantului aglomerat era împânzită de poliţişti care îşi scoseseră căştile, pe care le aşezaseră pe motociclete şi stăteau de vorbă între ei, fiecare lăudându-se cu ce făcuse în dimineaţa aceea şi lăsându-se bătut apreciativ pe umăr de colegii săi. De pe trotuarul opus, unde se afla, Santinela numărase opt Harley Davidson, cu roţile din spate sprijinite de trotuar şi cu roţile din faţă îndreptate în aceeaşi direcţie, ca la expoziţie. De regulă, nu puteau fi văzuţi atâţia moto-poliţişti adunaţi într-un singur loc, însă ziua aceea era deosebită. Toţi erau membri ai unei echipe speciale a poliţiei din Seattle şi în dimineaţa aceea prezentaseră un spectacol în beneficiul copiilor nevoiaşi, la câteva străzi distanţă. Spectacolul de după-amiază trebuia să înceapă la ora două, aşa că poliţiştii îşi oferiseră un prânz în centru, de unde se pregăteau să plece, îndreptându-se spre parcarea din Kingdom, unde erau aşteptaţi de o mulţime nerăbdătoare.

În cercetările sale premergătoare operaţiunii, Santinela aflase despre această demonstraţie şi avea de gând să profite la maximum de pe urma participanţilor. În urma unui simplu telefon la organizatorii evenimentului, a putut să afle ora şi locul de desfăşurare a demonstraţiilor, iar un altul, de această dată chiar la şeful unităţii speciale, îi dezvăluise unde ar fi putut să-i găsească un reporter dornic să le ia un interviu şi să facă unele fotografii, în timpul pauzei de prânz. În ciuda măcelului de la supermagazinul *Rosemont,* în Seattle viaţa părea să se desfăşoare normal, deşi ziarele de dimineaţă cuprindeau avertismentul Unităţii 99, în care se spunea că aveau să urmeze şi alte atacuri teroriste precum cel de la supermagazin. Santinela era impresionată de generozitatea cu care toate ziarele afectaseră un spaţiu important din cuprinsul lor trecerii sale funeste prin *Rosemont.* Numărul fotografiilor, ca şi cel al interviurilor cu martori oculari era de asemenea impresionant, poliţia jurând să facă dreptate în modul cel mai radical. Asasinul nu s-a putut abţine să nu chicotească înfundat. Adevărul era că poliţia americană nu era capabilă să facă faţă terorismului şi cu atât mai mult nu avea cum să-l prevină. Şi tocmai pentru acest

motiv Santinela ştia că trebuia să facă din poliţie următoarea sa ţintă. Dacă poliţia nu putea să se apere ea însăşi, cine ar fi putut să-i ceară să-i apere pe cetăţeni? În plus, trebuia să-i facă să se dezumfle puţin. Iar o stradă acoperită cu cadavre de poliţişti exact acestui scop ar fi servit: i-ar fi determinat să fie mai prudenţi şi mai puţin înfoiaţi în pene în privinţa identificării şi neutralizării sale. Scopul său era să inducă teroarea în Seattle, să destrame structura oraşului fir cu fir şi să-l reducă la o masă de oameni isterizaţi şi furioşi.

Într-adevăr, îl aştepta o săptămână foarte lungă şi încărcată.

Santinela a scos banda adezivă care proteja întrerupătorul detonatorului când ultimul dintre poliţişti tocmai ieşea din restaurant. Traversând strada, asasinul a manevrat nevăzut şi nebănuit de nimeni comutatorul, ştiind că din clipa aceea avea mai puţin de două minute să depună plicul în cutia poştală din colţul străzii şi să se îndepărteze cât mai mult. Menţinându-şi pasul egal, a trecut la câţiva paşi prin spatele poliţiştilor îmbrăcaţi în scurte din piele, călare pe motocicletele pe care le ambalau de dragul spectacolului, pregătindu-se să plece în masă. O mulţime de gură-cască se adunase să urmărească imaginea impresionantă, astfel încât întreaga intersecţie era ticsită de trecători opriţi pe marginea trotuarului.

Santinela a depăşit locul în care se aflau motocicliştii şi s-a oprit în dreptul unei cutii poştale albastre, la numai un metru şi jumătate de cel mai apropiat poliţist. Cu mâna înmănuşată a tras capacul din tablă şi a strecurat plicul cu emblema FedEx, prin fantă, în containerul de tablă, dându-i drumul să cadă pe un vraf de alte plicuri. Ceasul mental îi spunea că mai avea la dispoziţie mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde să dea colţul străzii şi să-şi găsească un adăpost înaintea exploziei bombei. Cantitatea de C-4 pe care o folosise era suficientă pentru a spulbera cutia poştală în milioane de aşchii încinse la roşu. Zărind un taxi liber parcat la marginea trotuarului şi-a mărit pasul, a deschis portiera şi s-a aruncat pe bancheta din spate cu câteva secunde înainte ca explozia masivă să-şi lanseze unda de şoc în întreaga intersecţie, într-o minge de flăcări albe şi fum.

Reuşise să se întindă pe banchetă, acoperindu-şi capul cu mâinile ca să-şi protejeze faţa de sticla spartă şi cu gura deschisă pentru a egala presiunea enormă creată de explozie. Şoferul, care se întorsese să-l salute când a auzit uşa deschizându-se, a încasat în plin suflul exploziei. După poziţia

capului, Santinela şi-a dat seama că avea gâtul rupt şi era plin de sânge de la ploaia de şrapnele din sticlă din parbriz, care i se înfipseseră în cap, în gât, în braţul stâng şi în tot pieptul. Santinela îi era recunoscător că îl protejase cu trupul său; o parte nesemnificativă din sângele şi fragmentele de piele şi carne care împroşcaseră locurile din faţă ajunsese peste ucigaşul ghemuit în spate.

De afară se auzeau ţipetele şi vaietele celor care nu muriseră pe loc. Aerul era încărcat de praf şi de fum şi trotuarele erau acoperite de sticlă sfărâmată de la toate clădirile din împrejurimi. Teroristul a coborât prudent din taxiul distrus, având grijă să nu se taie, apoi a traversat strada blocată de maşinile care primiseră în plin suflul exploziei, atent să nu-şi sfâşie hainele. Prefăcându-se că se sprijinea de un zid acoperit cu marmură, a verificat din priviri efectele exploziei. Colţul de stradă în care se afla cu câteva minute în urmă restaurantul era demolat şi nu se mai vedea nici o urmă de cutie poştală. Pe mijlocul străzii pe care parcaseră poliţiştii ardeau motocicletele lor. Din poliţişti nu mai rămăseseră decât bucăţi însângerate de uniforme, câte o cizmă şi câte o cască. Cel puţin alţi cincizeci de oameni zăceau pe trotuare, unii dintre ei morţi şi alţii având dureri atât de atroce, încât probabil şi-ar fi dorit mai bine să fi fost şi ei morţi. Intersecţia era de asemenea blocată de câteva furgonete de marfa şi camioane, surprinse de explozie, şoferii lor fiind în stare de şoc, răniţi sau morţi.

Sirenele au început deodată să răsune în jurul lui. Smulgându-se din mâinile unui bărbat bine îmbrăcat, aflat în pragul isteriei, cu faţa plină de cioburi şi fragmente de beton, Santinela a dat colţul străzii şi s-a îndepărtat în grabă de locul dezastrului. Nimeni nu-l băga în seamă: nici cei care fugeau de la locul exploziei, nici cei care se îndreptau într-acolo. Mulţi se opriseră, neştiind ce să facă, privind primele ambulanţe care încercau să se strecoare pe strada înţesată de maşini părăsite. Avea de mers numai zece minute pe jos până la hotelul său şi, o dată ajuns acolo, s-a oprit prudent, verificându-şi urmele înainte de a intra.

Ajuns în siguranţă în camera lui, cu uşa încuiată şi cu siguranţa pusă, a început să păşească grăbit înainte şi înapoi, pentru a scăpa de tensiune şi a consuma adrenalina care îl năpădise. După ce s-a mai calmat, a deschis televizorul şi a căutat un canal local, apoi a aşteptat cu răbdare să înceapă torentul de ştiri. Dacă cineva ar fi observat ceva deosebit,

reporterii ar fi fost primii; poliţiştii erau ocupaţi până peste cap să izoleze scena atentatului şi să deturneze traficul înaintea sosirii investigatorilor la faţa locului.

Dezbrăcându-şi costumul, s-a îmbrăcat cu un tricou simplu şi pantaloni scurţi, apoi şi-a scuturat cu grijă costumul în cadă, ca să scape de fragmentele de sticlă spartă agăţate în stofa, în timp ce la televizor au început să apară primele relatări despre atacul cu bombă. După ce şi-a terminat treaba în baie, Santinela s-a întors în cameră, a deschis geanta şi-a scos pistolul şi i-a verificat încărcătorul, din obişnuinţă. Fusese neînarmat în timpul atacului, ştiind că ar fi putut să îl folosească chiar pe acesta ca armă dacă ceva n-ar fi mers strună. S-a dus la fereastră şi a privit oraşul în depărtare, urmărind spirala de fum negru care se ridica din zona pe care o părăsise de numai câteva minute.

— … relatările martorilor oculari care au ajuns la redacţia KTBZ cu numai câteva minute în urmă descriu scena atacului cu bombă ca fiind desprinsă direct din filmele de groază. Pompierii au ajuns deja la faţa locului şi există bănuiala că la originea imensei explozii produse s-ar putea afla o scurgere de gaze. Un raport neconfirmat încă arată că mai mulţi ofiţeri de poliţie care luau sau luaseră masa de prânz la restaurantul din imediata vecinătate ar fi fost ucişi de explozie. Rămâneţi alături de noi şi vă vom ţine la curent cu ultimele ştiri pe măsură ce le vom primi la redacţie.

Santinela s-a îndepărtat de imaginea macabră de la fereastră şi a închis televizorul. Pe urmă a ridicat receptorul şi a sunat la *room-service,* comandând meniul special al zilei şi o sticlă de apă minerală. Nu avusese timp să mănânce de prânz; fusese ocupat să-şi urmărească victimele luând ultima masă. După ce şi-a potolit foamea, s-a întins pe pat şi a început să se gândească la surpriza care avea să-i aştepte pe bunii locuitori din Seattle a doua zi.

Sâmbăta Paştelui era o zi la fel de bună pentru a muri ca oricare alta.

CAPITOLUL 7

Bo Thornton a zărit de departe trăsăturile chipeşe ale lui Peter Şuikov, care apăruse la capătul rampei, avionul cu care venise de la Washington sosind la timp de această dată. Pe faţa fostului comandant Speţnaz a apărut de asemenea un zâmbet larg când l-a zărit, o clipă mai târziu, pe american. Cei doi au schimbat un salut scurt, evaziv, după care s-au îndreptat spre terminalul principal al aeroportului.

Şuikov, care primise de curând acceptul americanilor şi devenise membru de drept al echipei Springblade, sporovăia fără încetare, povestindu-i lui Thornton minut cu minut zborul de la Washington. Proaspăt sosit în Statele Unite după ce reuşise să defecteze cu succes, mulţumită ajutorului echipei conduse de Thornton, fostul colonel era încă uimit câtă libertate avea să se deplaseze oriunde între graniţele statului nord-american, fară a fi obligat să prezinte la fiecare pas un vraf de documente de călătorie câte unui oficial, indiferent ce uniformă ar fi purtat. În câteva minute, cei doi au ajuns în faţa aeroportului, unde s-au îndreptat spre o maşină a poliţiei din Seattle, fară însemne, care îi aştepta parcată într-o curbă.

După ce au urcat şi şi-au prins centurile de siguranţă, sergentul Ben Pedrosa a dat scurt din cap în chip de salut la prezentările lui Thornton şi apoi a demarat.

— Nici un bagaj? a întrebat el.

— Doar geanta asta, i-a replicat Peter. Bo mi-a spus să o iau din loc în viteză şi fără bagaje, pentru că aveţi voi aici tot ce ne-ar putea trebui.

Pedrosa s-a încruntat scurt. Nu ştia cum să-i trateze pe cei doi, despre care nu ştia decât că urmau să colaboreze cu echipa lui, în urma primirii confirmării că ceea ce se întâmplase în centru fusese un atac terorist cu bombă. Întregul Departament de poliţie din Seattle se afla încă în stare de şoc, brutalitatea morţii celor nouă ofiţeri ucişi în atentat depăşind orice imaginaţie. Ben şi echipa lui ştiau ce se petrecea şi mai ales ştiau că lucrurile nu aveau să se oprească acolo. Cu toate acestea, însă, autorităţile

federale nu le puseseră la dispoziţie decât perechea aceea ciudată, tolănită pe bancheta din spate a maşinii, plus toate informaţiile şi ajutorul logistic pe care l-ar fi solicitat acela dintre ei care se numea Bo Thornton.

— Ben?

Era vocea lui Thornton.

— Hai să mergem direct în centru, la biroul vostru şi să facem prezentările. Am înţeles că oamenii tăi au stat cu ochii pe situaţie de la atacul de la supermagazin. O să trebuiască să colaborăm în afacerea aceasta, însă este oraşul vostru, aşa că aveţi tot dreptul să luaţi deciziile.

Pedrosa a râs cu maliţiozitate la această observaţie.

— Excelent, domnule Thornton! Bune replici! Foarte drăguţ şi profesionist, n-am ce spune! Amândoi ştim la fel de bine că biroul meu nu are caii-putere să se angajeze într-o acţiune eficientă şi, ca să fiu cinstit, nici eu şi nici băieţii mei nu avem calificarea necesară. Că o să lucrăm cot la cot, asta mi se pare de la sine înţeles. Numai că amândoi ştim la fel de bine cine o să dea ordinele, aşa că lasă răhăţişurile astea cu mine! În regulă?

Thornton a dat din cap în tăcere, privind luminile oraşului care începuse să se profileze în depărtare, în timp ce intrau pe autostrada 1-5, cu ceva mai puţin de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Fosta Beretă Verde sosise în oraş la o oră după masacrul din centru şi s-a trezit obligat să-şi găsească de unul singur drumul prin Seattle, întregul Departament de poliţie fiind ocupat până peste vârful capului cu atacul din noaptea precedentă şi cu cel de-al doilea atac, care de-abia avusese loc.

Cel de-al doilea mesaj din partea Unităţii 99, prin care era revendicat cel de-al doilea atentat, fusese transmis ziarelor şi anumitor posturi de televiziune cu puţin înaintea orei opt seara. Cum avionul lui Şuikov urma să aterizeze abia la zece noaptea, Bo Thornton s-a apucat imediat de muncă, cercetând personal supermagazinul *Rosemont,* însoţit de un poliţist pe nume Jackson, omul de încredere al lui Pedrosa. Fusese de acord de la un capăt până la altul cu ofiţerul de culoare: atacul era opera unui profesionist şi purta amprenta unui terorist versat, care îşi tăbăcea de multă vreme pielea în acest gen de afaceri. Întorcându-se astfel încât să-i prindă profilul lui Şuikov, Thornton l-a întrebat dacă a mâncat.

— Da, în avion. Bună mâncare! Stewardesa chiar mi-a servit două porţii, pentru că erau atât de mici!

Thornton nu şi-a putut reprima un zâmbet.

— În regulă. Atunci, o să mergem direct la prăvălie. Am un presentiment că mâine o să avem de furcă din plin, mai ales că este şi sâmbăta Paştelui. Aş zice că e cazul să profităm de răgazul pe care îl avem până mâine şi să ne organizăm ca să putem pune mâna pe nenorocit.

Ben Pedrosa a strâns volanul până i s-au albit unghiile, scoţând maşina de pe autostradă şi îndreptând-o spre un zgârie-nori care urma să le servească drept cartier general. Conducând, se întreba ce fel de om trebuia să fie teroristul pentru a putea face ceea ce făcuse. Ce fel de om trebuia să fie ca să poată ucide fără discriminare, fără nici o urmă de emoţie…

Răspunsul la această întrebare îi era, însă, la fel de necunoscut ca şi identitatea teroristului.

*

Thornton a aşteptat ca întreaga echipă FATCAPPER să ia loc pe scaunele din faţa lui înainte să se prezinte. Până în acel moment nu-i cunoscuse decât pe Pedrosa şi pe Jackson, amândoi impresionându-l cu cunoştinţele lor şi cu maniera pragmatică în care abordaseră situaţia limită în care se aflau, în total, se adunaseră zece poliţişti, toţi având experienţă militară şi majoritatea experienţă de război. Pedrosa îl pusese la curent pe Bo în legătură cu scopurile echipei FATCAPPER, mai devreme în cursul după-amiezii, după ce se întorsese din recunoaşterea de la *Rosemont.* Era un concept cât se poate de adecvat, bine gândit şi ţinut cu stricteţe secret faţă de restul Departamentului de poliţie. Iar acesta urma să fie primul lor caz în care era implicat, în mod evident, un terorist profesionist de talie internaţională.

Aşezându-se pe colţul biroului spaniolului, Bo l-a prezentat mai întâi pe Peter, apoi pe el însuşi şi pe urmă le-a spus în câteva cuvinte cine şi ce erau şi care era motivul prezenţei lor în Seattle. Le-a spus totul pe şleau, fără să ţină ceva secret. La urma urmelor, s-a gândit Bo Thornton, avea şanse dintre cele mai mari să devină camarad de arme cu oricare dintre poliţiştii din încăperea aceea. Şi trebuia să fie cinstit cu cei pe care trebuia să se bazeze să-i salveze viaţa la un moment dat, aşa că nu i-a scutit pe oamenii lui Pedrosa de nici un detaliu în privinţa scopurilor şi mijloacelor organizaţiei Springblade.

Când a terminat, Jackson a scos un fluierat prelung, admirativ.

— M-am gândit eu că nu aveţi feţe de agenţi federali, a zis el.

Aşadar, crezi că Santinela asta e cel care ne dă şuturi în fiind acuma?

Răspunsul a venit din partea lui Şuikov, autoritatea evidentă din glasul său făcând toate perechile de ochi din încăpere să se întoarcă în direcţia rusului.

— Nu ar fi pentru prima oară când un profesionist, un terorist mercenar dacă vreţi, este folosit pentru a îndeplini acţiuni de genul celor pe care aţi avut ocazia să le vedeţi în ultimele două zile. Singurul lucru care diferă în acest caz este sincronizarea. Sunt extrem de rare atacurile de o asemenea anvergură la interval de numai douăzeci şi patru de ore. Unitatea 99 a schimbat regulile din carte şi este de datoria noastră să presupunem că ne confruntăm cu un individ extrem de inteligent şi de bine pregătit. Nu mai avem de-a face cu o bandă de exaltaţi sau cu un terorist oarecare cu mâncărimi la degetul de pe trăgaci. De această dată, toate indiciile sugerează că avem de-a face cu un asasin profesionist, indiferent care ar fi numele lui de cod.

Un poliţist cu înfăţişare de mexican, care îi fusese prezentat lui Bo Thornton cu numele „Card” Cardoza, a fost cel care a formulat întrebarea care răscolea mintea oricărui american din momentul în care primul comunicat al Unităţii 99 făcuse fărâme teoria detectivilor de la Omucideri, că era vorba despre un nou caz de nebunia trăgaciului.

— De ce? De ce tocmai Seattle şi de ce tocmai acum? A fost linişte aproape un an pe frontul terorismului internaţional. Ce vor să demonstreze cu asta?

— Întrebările bune impun răspunsuri pe măsură, aşa că dă-mi voie să-ţi dau un asemenea răspuns, a spus Bo Thornton. Voi începe cu faptul că majoritatea cazurilor anterioare de acţiuni teroriste cu care ne-am confruntat au fost sponsorizate de prietenii noştri din Piaţa Roşie. Terorismul este o tradiţie foarte respectată în Rusia şi datează de sute de ani. Înainte şi după revoluţie, comuniştii au preluat ceea ce, în mare, ar putea fi considerat un punct de vedere anarhist şi l-au rafinat astfel încât să-l poată folosi ca parte a confruntării generale în care se vedeau implicaţi. Terorismul este o formă incipientă de revoltă armată, componentă şi caracteristică parţială a luptei de gherilă şi relativ acceptabil, în linii mari, în măsura în care este utilizat cu discernământ.

Am avut de-a face cu un număr care nu mai are nici o

importanţă de aplicaţii directe şi indirecte ale terorismului, cel mai adesea generate de partide-surogat, a căror ideologie adoptă deschis actul terorist, pe care îl consideră justificat. În Europa au fost nevoiţi să se descurce cu acest fenomen mult mai devreme decât în Statele Unite, pentru simplu motiv că s-au confruntat cu el. Japonia are problemele ei, dar nu în aceeaşi măsură în care apare terorismul în Franţa, Italia, Germania Occidentală şi Spania. Asia de Sud-Vest rareori este confruntată cu acte teroriste, în special pentru că acolo nu prea ai ce să câştigi aplicând asemenea tactici şi, dacă unui nebun îi trece prin minte să joace cartea asta, individul se alege cu creierii împrăştiaţi, indiferent câţi civili o sfârşesc o dată cu el.

În Statele Unite am fost feriţi de terorism, nu există nici un dubiu în această privinţă. În acelaşi timp, teroriştii profesionişti şi sponsorii lor şi-au dat seama că îşi pot atinge, totuşi, scopurile prin acţiuni în afara graniţelor noastre. Vezi cazul ambasadei din Iran, cazul barăcile Marinei din Liban, cazul ostaticilor din Beirut, cazul soldaţilor din Marină ucişi în El Salvador, ataşaţii noştri militari ucişi în Grecia şi Filipine, cazul avionului aruncat în aer deasupra Scoţiei. Dacă i-a trecut cumva prin minte că o să fim excluşi din acest joc, înseamnă că şi-l purta îndesat în fund.

— Bine, dar care este cauza acestei schimbări subite? întrebat Pedrosa, ţinând între dinţi un trabuc subţire, pe cari se pregătea să-l aprindă. Abia ce am primit, luna trecută, raportul guvernului în problema terorismului şi, dacă aş fi în locul nenorociţilor ăstora, aş prefera să mă aflu oriunde altundeva acum, numai în Seattle nu.

Râsetele reţinute ale poliţiştilor au făcut înconjurul încăperii, semn bun pentru Bo Thornton, însemnând că oamenii nu-şi pierduseră echilibrul de pe urma celor două atacuri extrem de dure din ultimele două zile.

— Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, domnilor. Unitatea 99 este un fel de comitet-fantomă format dintr-o mână de paranoici, care au sentimentul că Rusia i-a trădat şi i-a lăsat de izbelişte. Problema noastră cea mare continuă să fie Orientul Mijlociu şi este foarte posibil ca acest personaj, Santinela, să fie angajat pentru a-l face pe domnul „Americanul Mediu” să simtă pe pielea lui cam ce se întâmplă zi de zi pe acolo. În acelaşi timp, nu putem pierde din vedere posibilitatea ca membrii Unităţii 99 să vrea cu tot dinadinsul să ne strice relaţiile cu Rusia. Ultimul lucru de care ar avea nevoie în acest moment ar fi să începem să

ne înţelegem, aşa că de ce să nu monteze o operaţiune haiducească, atât de violentă şi repulsivă, încât vulturii noştri patriotici să înceapă să strige din nou, sus şi tare, că este mâna ruşilor?

— Bine, dar de ce se folosesc de un american? a întrebat Jackson, ceilalţi dând din cap aprobator, în timp ce fostul membru al trupelor FAST dădea glas temerilor ascunse ale tuturor legate de asasinul cunoscut numai sub numele Santinela.

— Numai un american ar şti ce butoane să apese, i-a răspuns Peter.

Lăsând cuvintele acestea să li se întipărească bine în minte, rusul a tăcut apoi câteva momente.

— Numai un american poate să ştie cel mai bine cum funcţionează societatea americană, ce o ţine unită, ce poate solidariza un grup de oameni şi ce îi poate dezbina. Nu trebuie să pierdeţi din vedere că, în timp ce un gen de acţiune poate să inspire oroare, un altul poate să producă dezgust. Pe scurt, este vorba despre o ecuaţie mult prea vastă pentru a fi lăsată pe mâna unuia din exterior. Pe de altă parte, folosirea unuia dintre voi, adică a unui american, este o lovitură de geniu, mai ales dacă este vorba despre cineva cu talentele ascunse ale Santinelei. El nu trebuie să-şi bată capul cu tot felul de complicaţii când se vântură de colo-colo prin oraş, dar conştientizează toate semnele şi semnalele pe care orice american sadea le consideră fireşti sau de la sine înţelese. Aşa că se poate concentra foarte bine exclusiv asupra misiunii, păstrând permanent şi un anumit nivel de siguranţă personală în timp ce îşi execută comanda. Puteţi fi siguri că fiecare dintre atacurile sale a fost precis calculat pentru a produce cele mai mari pagube modului de gândire american. Individul este selectiv în alegerea ţintelor şi acest lucru s-a putut vedea atât aseară, în cazul atacului de la supermagazin, cât şi astăzi, în atacul împotriva colegilor voştri.

Pedrosa şi-a ridicat privirile pline de ură şi furie auzind pentru prima oară cuvintele la care el refuzase să se gândească, rostite clar şi răspicat de Şuikov: poliţiştii ucişi în şeile motocicletelor lor nu fuseseră victime întâmplătoare, ci intenţionate ale asasinului.

— Vrei să ne spui că nenorocitul ăsta a *vrut* să ucidă poliţişti?

— Bineînţeles. Ce alt motiv ar fi putut avea să detoneze o bombă în locul acela? Le-a transmis un mesaj locuitorilor din Seattle: poliţiştii nu sunt în stare să-şi apere propriile funduri.

Cum credeţi că vă vor putea apăra pe voi, când sunteţi cu toţii la fel de vulnerabili? Acesta este mesajul lui şi îl veţi auzi cu propriile urechi, chiar dacă va fi rostit în şoaptă, pe la spatele vostru.

Unul dintre poliţişti, cu chipul bumbăcit, ca de boxer profesionist, s-a ridicat în picioare şi a întrebat:

— În regulă, acum spune-ne cum o să punem mâna pe ticălosul ăsta. Sau mai bine spune ce-o să facem cu el după ce-l prindem.

Lui Bo Thornton îi plăcea tonul pozitiv din glasul lui. Pedrosa adunase o echipă bună, se vedea asta din privirile lor şi se auzea din cuvintele lor.

— Din acest moment, sunteţi cu toţii sub comanda mea. Şefului vostru i s-a solicitat să treacă comanda operaţională a acestei echipe în mâinile mele şi ale lui Peter. Aveţi vreo problemă cu asta?

Bo Thornton a trecut în revistă perechile de ochi aţintite asupra lui, continuând abia după ce s-a asigurat că nu ridicase nimeni mâna şi nu răsunase nici o obiecţie.

— Chiar în timp ce noi stăm de vorbă aici, o altă echipă antiteroristă americană a declanşat o operaţiune paralelă împotriva membrilor identificaţi ai Unităţii 99. Şi noi facem parte din această operaţiune, în sensul că trebuie să stabilim cine este Santinela şi să îl eliminăm. Şi, acum, va rog să ascultaţi cu cea mai mare atenţie, domnilor. Am spus „eliminăm” şi exact asta am vrut să spun. Dacă Santinela este omul nostru, înseamnă că este irecuperabil, ceea ce înseamnă că domnul Şuikov aici prezent şi cu mine avem autorizaţia de a-l şterge de pe faţa pământului. Nici un amendament Miranda, nici un avocat costisitor din New York! Justiţie de frontieră din vârful glonţului, ca în Vestul Sălbatic. Dacă consideraţi că aveţi vreo problemă cu aplicarea acestui plan, acum este momentul cel mai potrivit să vă retrageţi. Sergentul Pedrosa o să vă încredinţeze o altă misiune până când scăpăm cu toţii de pacostea asta şi pe urmă veţi fi reintegraţi în echipă, întrebări?

— Cred că ar trebui să votăm, a zis Cardoza, ridicând mâna. Băieţi, vă deranjează să vă duceţi să luaţi o gură de aer?

Bo Thornton şi Peter Şuikov au ridicat din umeri la unison şi-au luat scurtele şi s-au îndreptat spre uşă. Ieşirea lor a fost însoţită de un murmur înfundat, întrerupt brusc când Bo Thornton a închis uşa metalică grea în urma lor.

Cei doi au prins un lift liber şi au coborât în holul clădirii, care era la fel de pustiu. Fluturându-şi insignele federale prin faţa a doi poliţişti înarmaţi până în dinţi, au ieşit din clădire şi au pornit-o spre dreapta, unde zăriseră un bar deschis toată noaptea. Pentru o seară de sfârşit de săptămână, traficul era foarte slab, în mare parte Paştele fiind cel care îi ţintuia pe oameni în casele lor. Cu câte un pahar mare de cafea aburindă în mâini, cei doi au ieşit înapoi în stradă, păşind agale şi sorbind din când în când din lichidul fierbinte, întorcându-se fără grabă de unde plecaseră.

— Să le ceri unor poliţişti să vâneze un om şi să-l lase mort nu e puţin lucru pentru echipa lui Pedrosa, Bo. Crezi că va cere cineva un transfer temporar?

Bo Thornton a dat din cap în semn că nu.

— Nu. E o gaşcă de băieţi buni, unită, căreia i s-a cerut să facă ceea ce nimeni nu este pregătit încă să facă în ţara asta. Ori merg cu toţii mai departe, ori se retrag toţi – nu cred să existe cale de mijloc cu ei. S-ar putea să ajungem să-l vânăm pe ticălosul ăsta de unii singuri şi nu i-aş condamna nici o clipă pe băieţii lui Pedrosa pentru o asemenea hotărâre.

— Tu cu ce-ai venit? l-a întrebat Peter.

— Te referi la arme? Un Glock 19, cinci încărcătoare de rezervă şi un Spyderco Endura. Am cerut câte un AR-15 pentru fiecare dintre noi, versiunea de comando, care este mult mai comod de manevrat în maşină. Ticălosul pe urmele căruia ne aflăm probabil că este destul de bine înarmat, dat fiind ce a lăsat în urma lui până acum. Tu?

Şuikov a râs scurt, ciudat şi deschis, ca tundra din care venea.

— Conrad mi-a făcut rost de un S&W model 28, cu ţeava lungă. E o armă mare, grea şi solidă şi îmi plac la nebunie cartuşele de calibrul patruzeci şi cinci. Am buzunarele pline de încărcătoare rapide pentru revolvere, plus un cuţit pe care l-am cumpărat de la prietenii lui Bannion din Georgia. Un AR ar fi o alegere de bun-simţ, deşi, ca să fiu cinstit, nu m-ar deranja deloc un dispozitiv de ochire Aim-Point montat pe al meu.

Fluturându-şi din nou insignele prin faţa aceloraşi poliţişti, au luat liftul şi au urcat în tăcere. Uşa încăperii în care avusese loc şedinţa îi aştepta deschisă, toată lumea era prezentă şi încordată când şi-au făcut apariţia cei doi. Thornton a fost cel care a rupt tăcerea:

— Ei bine, care este rezultatul votului?

Pedrosa s-a ridicat de la biroul său, cu mâinile depărtate ca

pistolarii.

— Am luat legătura cu şeful. Nu ai glumit când ai zis că voi doi conduceţi spectacolul ăsta. Şi lui i s-a transmis acelaşi lucru tocmai de la Washington înainte să apari. Revenind: am discutat şi votul a fost de sută la sută. Putem să batem palma, domnule Bo Thornton. Tu conduci şi noi dansăm după tine. Nenorocitul ăsta îşi împrăştie rahatul cum vrea el în oraşul nostru şi ne-a omorât nouă dintre cei mai buni colegi. Credem şi noi că regulile din carte nu se mai aplică în cazul lui, aşa că trebuie să jucăm după altele, noi. Acesta este votul nostru.

Thornton a dat mâna cu fiecare poliţist în parte. Era mândru, ştiind că depăşise limitele având cele mai bune motive. După ce Peter şi-a făcut şi el turul, agitaţia s-a sfârşit şi s-a aşternut liniştea, ca şi cum fiecare şi-ar fi dat seama abia în acel moment cât de importantă era sarcina pe care şi-o asuma.

— Haideţi la muncă, domnilor! le-a spus Bo Thornton.

CAPITOLUL 8

Cerul dimineţii avea culoarea delicată a florilor de portocal, când Thornton a intrat cu maşina în rondul din faţa hotelului. Noua lor echipă rămăsese la datorie toată noaptea, ascultându-i cu atenţie pe el şi pe Peter Şuikov, care le-au povestit despre terorism şi antiterorism, lucruri despre care habar n-aveau. Bo le-a cerut să renunţe la armamentul standard al poliţiştilor, după care membrilor întregii echipe le-au fost repartizate Colt-uri Commando şi pistoale automate Uzi din depozitele poliţiei. Vestele antiglonţ uşoare se impuneau de la sine, la fel ca şi *shotgun-urile* şi grenadele defensive pentru protejarea spatelui. Pe urmă, echipa fusese reorganizată, membrii ei fiind grupaţi câte doi, urmând să rămână împreună zi şi noapte până la dispariţia ameninţării. Thornton. A făcut aranjamentele necesare pentru ca un întreg palier din hotelul la care stătea să fie repartizat oamenilor săi – nimeni nu avea timp pentru familii şi distracţii. La toate aceste schimbări, echipa lui Pedrosa nu a avut nimic de obiectat.

În timp ce Bo Thornton aştepta nerăbdător să-i fie validat tichetul de parcare, Peter Şuikov şi-a scos geanta de voiaj din portbagaj şi s-a întins, căscând copios. Înmânându-i responsabilului cu parcarea cheile maşinii, Thornton l-a bătut pe rusul uriaş pe umăr şi pe urmă au intrat în holul hotelului, ducându-se direct spre lifturi.

Pedrosa şi echipa lui urmau să se prezinte la hotel în cursul dimineţii, între timp fiecare dintre poliţişti oprindu-se acasă atât cât să-şi adune lucruri pentru o şedere mai îndelungată la hotel. Bo Thornton aranjase ca el şi Şuikov să primească câte o staţie a poliţiei, astfel încât să aibă amândoi acces la reţeaua de comunicaţii a oraşului. Camerele pe care le ocupau erau lipite perete în perete şi comunicau printr-o uşă, ambele având o vedere minunată asupra întinderii de apă din Puget Sound. Intrând şi-au verificat mai întâi în amănunţime camerele, căutând urme de efracţie şi aparatură de supraveghere video sau audio camuflată.

— Camera mea e curată, Bo. A ta?

— La fel. Numai ledul de avertizare al robotului telefonic clipeşte de-i sar capacele. Probabil că Linda sau Frank s-au dat peste cap să-mi dea de urmă. Du-te şi spală-te şi, între timp, o să comand ceva de mâncare. Ar fi cazul să încercăm să închidem ochii cât avem ocazia. Ben şi băieţii lui apar abia peste câteva ore.

Şuikov a trecut în camera sa, ţinând neglijent revolverul masiv S&W într-o mână, ca şi cum ar fi fost o foaie de hârtie. Construit pe baza modelului 29, Magnum-ul suporta cele mai puternice cartuşe fără să clipească. Ţeava lungă îi asigura o acurateţe excepţională a loviturii la distanţe mari şi, în ciuda greutăţii sale, revolverul botezat *Patrula de pe Autostradă* era perfect echilibrat. Arma lui Şuikov trecuse pe la armurier, care o lustruise suplimentar pe toate feţele şi îi reglase trăgaciul cu o precizie de farmacist. Nu fuseseră înlocuite decât înălţătorul şi cătarea, cu o pereche de lamele rotunjite şi mai scurte, astfel încât trăgătorul să poată scoate arma şi să poată trage într-o singură mişcare, fără să se teamă că se putea agăţa în toc sau în îmbrăcăminte.

— Văd că ţi-ai oferit o scurtă călătorie în timp, i-a spus Thornton. Nu prea mai vezi la tot pasul dihănii ca aceea pe care o ţii tu în mână. Poate cel mult la vreun ajutor de şerif din Alabama. Am văzut că băieţii lui Ben au, în general, arme de calibrul 9 şi 45. Uite, până şi eu am trecut la generaţia din plastic. Mi-ai văzut noul Glock?

Vorbind, Bo Thornton şi-a scos de sub sacou pistolul negru, compact, aruncându-l pe pat împreună cu două încărcătoare de rezervă şi cuţitul pliabil.

Peter a privit arma automată cu o expresie îndurerată, apoi, traversând încăperea, s-a oprit în faţa peretelui din sticlă fumurie care îl despărţea de priveliştea pe care o oferea oraşul. Aşezându-şi cu grijă revolverul pe masa furniruită, a urmărit o clipă o barcă singuratică îndreptându-se spre insula Bainbridge. Oricare ar fi fost gândul care îl muncea, se risipise cu totul când s-a întors de la fereastră şi a dat ochii de omul care îl salvase din sălbăticia Alaskăi, ud până la piele şi aproape îngheţat, un om pe care ajunsese să-l respecte.

— Având în vedere care este vânatul, prefer siguranţa pe care ţi-o dă revolverul ăsta, în caz că se pune problema vreo clipă să am o ţintă clară în faţa ochilor. Cu revolverul ăsta pot să ating

orice ţintă de la o distanţă şi cu o precizie mai mare decât cu orice altă armă pe care am pus mâna până acum. Şi, la urma urmelor, suntem aici să-l ucidem pe asasin, nu doar să-l rănim. Plus că prefer să nu-mi las semnătura peste tot prin oraş, aşa cum ai să faci tu cu pistolul ăla semiautomat al tău. Nu, nu! Revolverul este cea mai bună armă atunci când vine vorba să-i ştergi pe terorişti din registrele de stare civilă. Iar dacă nu mă crezi, n-ai decât să-i întrebi pe nemţi.

Thornton a dat din cap, amintindu-şi că atât trupele antiteroriste germane GSG-9 cât şi cele franceze aveau în dotare revolvere Magnum de calibrul 357. Cu aceste revolvere la dispoziţie, francezii şi germanii deveniseră adevăraţi aşi în urma orelor fară sfârşit petrecute în poligoanele de tragere care le ascuţeau simţurile şi deprinderile până în cel mai ridicat grad cu putinţă.

— Măcar ai grijă să porţi un pardesiu când ieşim pe afară, l-a avertizat Bo. Poliţiştii sunt atât de montaţi, încât este de presupus că mulţi oameni se vor pomeni arestaţi numai pentru că ar arăta ca şi cum ar avea o armă asupra lor.

Râsul lui Şuikov purta însa o urmă de îngrijorare, adevărul din cuvintele lui Thornton având efectul scontat asupra rusului. Redevenind serios, i-a spus că ar fi preferat întâi să mănânce ceva şi apoi să facă un duş. Thornton s-a conformat sugestiei şi a făcut comanda la *room-service.* Mai târziu, când amândoi erau cu furculiţele în mâini şi se înfruptau cu poftă, discuţia a revenit la Santinela şi la misiunea lor.

— Peter, a spus Bo, cu o cană de cafea proaspătă şi aburindă în mână. Ce ţi-a spus Billings înainte să te urci în avion? Ar fi trebuit să ştie că avem nevoie de o şansă extraordinară ca să ne putem apropia cât de cât de urmele individului ăstuia.

Şuikov a dat din cap, oferindu-ţi răgazul de a înghiţi o jumătate de felie de pâine prăjită, unsă din belşug cu unt, înainte de a-i răspunde lui Bo.

— Aşa cum i-ai spus şi lui Pedrosa, participăm la o acţiune pe două planuri. Conrad mi-a spus că un anumit colonel Cantrell a început deja o operaţiune centrată pe Unitatea 99. Administraţia nu are nici o altă alternativă în privinţa combaterii terorismului îndreptat împotriva propriilor cetăţeni. Ideea este că oamenii lui Cantrell vor reuşi să îi identifice, să-i localizeze şi apoi să-i elimine pe cât mai mulţi membri ai Unităţii 99. Însă, înainte ca aceşti oameni să părăsească definitiv această lume, se vor face

presiuni şi se vor aplica toate măsurile necesare pentru a afla cam pe unde ne-am putea găsi omul. Sau pe unde ar trebui să-l căutăm.

— Sper că le-ai sugerat modul cel mai rapid şi mai sigur pentru atingerea acestui obiectiv... Avem nevoie de toate informaţiile cât mai curând posibil.

Peter l-a aprobat, dând din capul său imens. Însă mai întâi a luat în furculiţă o „încărcătură" de ouă ochiuri cu cârnaţi demnă de cupa unui escavator, pe care a mestecat-o pe îndelete înainte să continue discuţia.

— Colonelul îşi cunoaşte meseria, nu am nici o îndoială. I-am oferit câteva sfaturi în privinţa utilizării chimicalelor şi Conrad mi-a aprobat ideile. Politica oficială în privinţa capturării teroriştilor pe teritoriul altor ţări este clară şi cei mai mulţi dintre ei nu au „părinţi" legali, deşi există destule ţări dornice să le ofere adăpost şi siguranţă. Cantrell va încerca să izoleze Unitatea 99 de restul lumii, cu ajutorul câtorva aliaţi de încredere, nu am nici o îndoială în această privinţă, îndreptând atenţia mass-media într-o cu totul altă direcţie. Mă gândeam chiar că nu este imposibil ca fostul meu guvern să dea o mână de ajutor, având în vedere atmosfera politică din zilele astea.

Bo şi-a împins farfuria spre mijlocul mesei, golind un ultim pahar de suc de portocale, dulce şi proaspăt. Se simţea plin şi era gata să tragă un pui de somn înainte să o pornească pe străzile din Seattle. Brusc şi-a amintit că era duminica Paştelui şi s-a întrebat dacă Linda era acasă sau se dusese în vizită la mama ei, în Portland. Trebuia să o sune cât mai curând. Cât despre Frank, care îl sunase şi el de mai multe ori, probabil că nu vroia altceva decât să-şi ofere serviciile în caz că era nevoie de o pereche de mâini în plus în Seattle. Pe moment însă, echipa era completă, deşi încă un as în mânecă poate n-ar fi fost o idee atât de proastă. Întorcându-se spre Şuikov, Bo a făcut un gest către oraş care se întindea dincolo de fereastră:

— Speculaţii. Ce crezi că vine la rând pe lista clovnului?

Rusul, care îşi terminase şi el micul dejun şi-a ridicat revolverul de unde îl aşezase. Cu o mişcare foarte subtilă i-a eliberat butoiaşul şi l-a învârtit, urmărind dâra strălucitoare pe care o lăsau fundurile cartuşelor. Închizându-şi arma, a catadicsit să răspundă:

— Astăzi este Paştele, aşa că o să lovească din nou. Dacă omul nostru ar fi fost un zelot religios, aş zice să supraveghem

toate bisericile, care sunt ţintele cele mai bune astăzi, având în vedere sărbătoarea. Însă avem de-a face cu un ucigaş profesionist, care îşi închiriază serviciile. Santinela va lovi astăzi numai pentru că are un calendar de respectat, întrebările care se pun în aceste condiţii sunt: unde şi, mai ales, când.

— Zi mai departe, l-a îndemnat Thornton.

Instalându-se şi mai comod în fotoliul încăpător, Peter a oftat prelung. Închizând ochii, a murmurat pe o notă joasă câteva momente, lovindu-şi din când în când tâmplele, ca şi cum ar fi vrut să întoarcă la „incubator" o idee care i se părea că ar fi avut sens. Bo aştepta răbdător, folosind răgazul şi liniştea din încăpere să se gândească şi el la ce îi aştepta. În cele din urmă, rusul a fost gata să-i răspundă:

— A adus oroarea şi terorismul în America în stil mare, corect? Mai întâi, măcelul de la *Rosemont,* cât se poate de public şi de dramatic. Pe urmă, atentatul cu bombă de ieri. Din nou, îl vedem operând la lumina zilei, atacând anumite ţinte, cu predilecţie numeroase. Înclin să cred că este vorba despre o anumită tendinţă în cazul lui. Ziua de astăzi nu se va deosebi cu nimic de cea de ieri. Vor exista multe victime şi asta într-un loc pe care americanii îl consideră ca fiind sigur. Văd că Santinela apreciază drama jucată până la capăt şi cu fast, astfel încât aş zice că o să-şi aleagă un punct accesibil oamenilor, dar şi presei. Problema este că oraşul oferă o mulţime de asemenea locuri. Fără un indiciu cât de transparent, nu avem alte şanse decât să-l urmărim în zadar, fară speranţa de a pune mâna pe el înainte să lovească şi, ce este mai rău, fară să avem ocazia să punem vreodată mâna pe el după ce părăseşte oraşul.

Thornton mormăia în barbă. Ceea ce spunea Şuikov era perfect adevărat. Aveau nevoie de informaţii sau de ceea ce detectivii numeau „un fir". Poate Cantrell şi oamenii lui din Orientul Mijlociu şi Europa reuşeau să pună mâna pe ceva valoros dacă reuşeau să stabilească contactul cu Unitatea 99 suficient de rapid. În acelaşi timp, era posibil să iasă ceva şi din cooperarea agenţilor FBI cu poliţiştii din Seattle. Nu aveau cum să ştie ce le rezerva viitorul. Ideea – singura de altfel care conta – era că acea zi de Paşte avea să fie o tragedie, oricum ai fi luat-o.

— Tu ce-ai face? Vreau să spun, dacă ai fi în locul lui.

Peter şi-a lăsat capul pe un umăr, într-o poziţie bizară şi a părut să cumpănească bine lucrurile înainte să-i răspundă.

— Cu alte cuvinte, ai vrea să gândesc ca un terorist!

— Nu-i nimic personal, Peter. Mă gândeam numai că tu ai avut legătură cu aceşti nenorociţi în trecut, ba chiar le-ai fost profesor. Dacă există pe faţa pământului un om care să aibă idee cât de cât ce se petrece în mintea unui asemenea individ, atunci tu eşti acela. Aşadar: ai omorât o mulţime de oameni cu arme de mână, ai spulberat în cele patru vânturi o grămadă de poliţişti cu o bombă foarte simplă, dar şi foarte eficientă. Ce ar trebui să urmeze?

— Cred că există trei zone pe care personal le-aş considera ca fiind un progres natural raportat la ce spuneai tu şi, în plus, nişte forme foarte practice de escaladare a violenţei. Toate trei impun utilizarea unei rachete de o formă sau alta pentru executarea atacului, însă asta nu cred să fie o piedică semnificativă în ceea ce-l priveşte pe omul nostru. Cea mai evidentă ţintă mi se pare un avion de linie decolând de pe aeroportul din Seattle. Santinela are la dispoziţie o mulţime de poziţii din care să tragă, producând un număr imens de victime, ceea ce ar aduce şi mai multe puncte pe tabela de scor în dreptul Unităţii 99. Fără îndoială, forţele voastre de securitate sunt deja concentrate în jurul aeroportului. Însă îmi imaginez că poliţia stă cu ochii în patru pe terminale şi pe avioane şi nu caută în nici un caz un bărbat singur cu un aruncător de rachete. Santinela poate să doboare avionul cum îi trece prin minte, în funcţie de dimensiunile sale şi de destinaţie. Pun pariu că a făcut deja o vizită în aeroport, notându-şi curse, programul de aterizări şi decolări, ca orice potenţial pasager. Dacă aş fi în locul lui, aceasta ar fi alegerea mea. Pe urmă, ar putea să folosească din nou o bombă. Însă de această dată, dacă aş fi în locul lui, aş căuta mai curând să dobor ceva decât să arunc ceva în aer. Aici îmi vine în minte Acul Spaţial din Seattle. Este un reper uşor de recunoscut, permanent aglomerat, de dimineaţa până după-amiaza. Un expert, aşa cum îl consider pe el, ar fi în stare să amplaseze în poziţii cheie câteva încărcături, cu care să doboare turnul în câteva secunde. În plus, o asemenea acţiune ar transmite un mesaj clar şi magnific în întreaga lume. Pentru Santinelă, singura problemă ar fi accesul în turn şi rezolvarea problemei timpului necesar pentru instalarea încărcăturilor explozive.

— Asta dacă nu a făcut-o deja? a supralicitat Thornton.

— Adevărat. Angajându-se la o serie de lovituri individuale, ar fi de aşteptat să-şi fi pregătit din vreme anumite dispozitive,

ştiind că presiunile pentru găsirea şi neutralizarea sa ar creşte cu fiecare nou atac. În cazul de faţă, putem cere băieţilor de la bombe să cerceteze această ţintă mitică, ceea ce n-ar fi rău deloc, pentru că le-ar da ocazia să facă ceva şi să-şi consume energia. Am lăsat la urmă marea, a spus Şuikov, întorcându-se în fotoliu şi arătându-i cu mâna lui mare, lui Thornton, întinderea de apă care se vedea de la fereastră şi care se afla la numai câţiva kilometri distanţă. Astăzi, toate ambarcaţiunile, de toate mărimile, vor fi ţinte perfecte pentru Santinelă. Proprietarii lor sunt nerăbdători să petreacă o după-amiază pe apă, să se bucure de vasele lor, ca să nu mai vorbesc despre feribot, care va transporta mii de pasageri pe insule, inclusiv în Vancouver, Columbia Britanică. Santinela are o mulţime de opţiuni la dispoziţie, poate o mină magnetică sau o rachetă Stinger. Sau poate şi-a pregătit o barcă, înţesată cu explozibili, pe care o va îndrepta, cu toată viteza, spre docuri sau într-un feribot. Nu-mi fac probleme că nu are cunoştinţe de scufundare, astfel încât scăparea nu ar reprezenta o problemă pentru el. Un dezastru pe mare, cu vizibilitate de pe ţărm, ar constitui un subiect foarte interesant pentru ştirile de seară, nu crezi, Bo?

— Fir-ar să fie! a fost comentariul bărbatului aşezat pe fotoliul din colţ. Oricum am da-o, suntem ţinte în colimatorul asasinului. Când ajunge Ben cu oamenii lui aici, o să-i cer să trimită jumătate din echipă să patruleze împrejurimile aeroportului, eventual din elicopter. Deocamdată însă, o să-i trimit pe băieţii de la bombe să se ocupe puţin de Acul Spaţial şi de vreo câteva alte obiective care ar putea fi intens vizitate astăzi. Noi doi putem să verificăm docurile cu puţin ajutor din partea autorităţii portuare. Nu o să fie uşor, dar mai mult nici nu putem face până când nenorocitul va lovi din nou sau până când Cantrell are ceva interesant pentru noi.

Şuikov s-a ridicat, scuturându-şi firimiturile de pâine din poală. Recuperându-şi revolverul şi l-a vârât sub cureaua blugilor săi noi, marca Levi’s.

— Cred că e timpul să fac un duş şi să pun geană pe geană. Fusul meu orar e cu trei ore înaintea orei locale şi mi-e teamă că, după ce Santinela se apucă din nou de treabă, nu mai apucăm să ajungem în ţara lui Morfeu.

Bo s-a ridicat şi el, simţind din plin efectele zilei şi nopţii trecute.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Peter. Aveam nevoie de

cunoştinţele tale. Sper că ai înţeles corect întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme.

Şuikov s-a mulţumit să ridice din umeri.

— La Speţnaz ne-au învăţat să devenim soldaţi perfecţi. Războiul, în special cel purtat de sovietici, are în vedere orice faţetă şi tactică susceptibilă de a aduce victoria. Noi vedem terorismul cu alţi ochi decât voi, americanii. Am văzut crime oribile comise de soldaţii multor ţări, în toate colţurile lumii. Până şi bătăliile voastre din sudul Pacificului din al doilea război mondial sunt pline de brutalitate şi cruzime, ca să nu mai vorbim de acte de terorism. Ăsta este războiul, prietene: nici una dintre tabere nu este dispusă să lase un sfanţ celeilalte şi cu asta, basta! Numai că eu nu am mai putut să justific mijloacele prin prisma rezultatelor la care ar conduce; de-asta mi-am luat zborul din fostul cuib şi poate tot de-asta mă aflu astăzi aici. Crezi că înţelegi, Bo?

— Mda, te înţeleg, mai mult chiar decât ai putea să crezi. Hai să ne culcăm înainte să apară Pedrosa. Plus că mai trebuie să o sun şi pe Linda, să-i spun sărbători fericite, aşa că mişcă-te odată de-aici şi odihneşte-te!

Rusul a privit încă o dată frumuseţea zorilor.

— E undeva pe acolo, Thornton. Probabil chiar acum se pregăteşte pentru misiunea zilei. Nu trebuie să uităm că nu este vreun laş; pur şi simplu, e un profesionist prevăzător şi foarte experimentat.

Bo şi-a împins prietenul în camera lui şi a închis uşa, apoi s-a întors la fereastră. *O să-ţi înfigem un glonţ drept între ochi, amice!* a spus el în gând. *O să te facem una cu pământul şi nici atunci să nu fii prea sigur că ai scăpat!*

CAPITOLUL 9

La mai puţin de patru străzi distanţă, omul pe care îl urmărea Thornton îşi terminase programul în impresionanta sală de gimnastică a hotelului şi îşi verifica ceasul, calculând în minte ora Germaniei. În dimineaţa aceea trebuia să primească un telefon din partea sponsorilor săi, prin care să fie comandată fie continuarea atacurilor, fie retragerea lui din oraş. Personal, nici o alternativă nu-l impresiona în chip deosebit. Suma pe care o primise acoperea contractul, indiferent de durata lui. Din punct de vedere profesional, totuşi, spera că i se va permite să continue programul întregii săptămâni, văzând în aceasta o provocare adresată capacităţilor sale.

Avea tot trupul acoperit de o peliculă fină de transpiraţie proaspătă. Petrecuse jumătate de oră încălzindu-se pentru cei cinci sute de metri pe care îi parcurgea dintr-un foc în bazin. Nu împărţise bazinul cu nimeni, deşi câteva păsări de noapte îşi făceau de lucru de zor în sala de forţă. După ce a terminat numărul de bazine, li s-a alăturat şi el, pentru alte patruzeci şi cinci de minute, după care a trecut în saună pentru alte cincisprezece. Avea de gând să comande un mic dejun uşor după convorbirea telefonică, după care avea să se îndrepte fie spre aeroport, fie spre Sound, după cum decideau clienţii lui din Unitatea 99.

Părăsind sala de forţă, Santinela a luat liftul şi a urcat la etajul său, străbătându-i apoi în tăcere lungimea. Celui care îl cunoştea pentru prima oară, Santinela îi producea o puternică impresie, deconcertându-l complet. După cum obişnuia, nu purta nici o armă asupra lui, în afara celor cu care îl înzestrase natura, bazându-se pe instinctele sale îndelung cultivate să-l avertizeze de un eventual pericol. Ajuns în luxul apartamentului său, a făcut repede un duş, luându-şi o marjă de siguranţă de cinci minute pentru convorbirea cu Germania. Când a sunat telefonul, stătea întins confortabil pe pat, cu o cană de cafea într-o mână şi cu un ziar răvăşit în jurul său.

— Eşti bine? a întrebat interlocutorul cu un accent german

apăsat, care parcă făcea linia să bâzâie când vorbea.

— Desigur. Presupun că aţi ajuns la o concluzie în consiliu, i-a tăiat-o Santinela scurt, sorbind din cafea şi trecând cu ochii peste paginile financiare ale ziarului şi observând că indicele Dow-Jones continua să scadă.

Germanul a tuşit de câteva ori, zgomotele traficului inundând o clipă receptorul, în timp ce el îl dăduse la o parte de la gură.

— *Ja*, până acum sunt mulţumiţi de treaba pe care ai făcut-o şi ar vrea să duci afacerea până la capăt. Datorită unor anumite consideraţiuni, nu va mai fi posibil nici un alt contact înaintea plecării tale din oraş. Sper că aranjamentele au fost pe placul tău?

— Absolut. Înţeleg că consiliul vrea să se distanţeze de această afacere şi, oricum, nu mai era necesar nici un contact între noi. Presimt că voi fi foarte ocupat. Sper că echipamentele şi birotica solicitate au fost livrate?

Din nou, aceeaşi tuse enervantă. Santinela ştia că omul de la celălalt capăt al firului fuma mult şi tuşea lui nu i se părea deloc diferită de a tatălui său, care continuase să fumeze şi să tuşească îngrozitor până a murit din cauza cancerului pulmonar.

— Toate sunt la locul lor, exact aşa cum ai cerut. Acum trebuie să plec. Succes. Aşteptăm cu interes să aflăm cum a decurs întâlnirea de astăzi.

Cu aceste cuvinte, legătura s-a întrerupt. Santinela a pus receptorul la loc, după câteva secunde ridicându-l din nou pentru a comanda micul dejun. Era evident pentru el că acel consiliu al teroriştilor care îl angajase era pe cale să se ascundă şi nu-l învinovăţea nici cât negrul de sub unghie. Statele Unite începeau să se trezească uşor din amorţeala în care fuseseră aruncate de primele atacuri, răspunzând furiei asasinatelor fără discernământ executate de nemulţumiţii politici ai lumii şi deja circulau ştiri despre brigăzi autorizate să ucidă, organizate după principiile israelienilor, care urmăreau Hydra pretutindeni, tăindu-i capetele oriunde ar fi găsit-o. Până şi el îşi făcea griji să nu se lase prins în mrejele acestei noi hotărâri, care ajunsese să capete dimensiuni naţionale, de a impune justiţia indiferent de graniţele formale şi de constituţie. Nimeni nu putea să acţioneze din umbră pe termen lung, fară să se aleagă cu un dosar adunat de cine ştie ce analist din domeniul informaţiilor, care viza un post mai înalt. Pe măsură ce treceau zilele, trebuia să fie din ce în ce mai atent şi mai precaut. Presiunea şi intensitatea căutărilor celor care în

mod sigur de-abia aşteptau să pună mâna pe el aveau să crească zi de zi, pe măsură ce actele sale deveneau şi ele tot mai inumane. Cochetase cu ideea de a pune capăt carierei la sfârşitul săptămânii, însă a fost întrerupt din gânduri de sonerie: venise un steward de la *room-service* să-i ia comanda, cu un zâmbet larg întipărit pe chip şi dorindu-i un Paşte fericit.

CAPITOLUL 10

La comanda căpitanului feribotului, elicele imense au început să se învârtă în sens invers, încetinind deplasarea vasului, pe măsură ce se apropia de docurile de pe malul dinspre oraş al estuarului Sound. Odgoanele uriaşe din cânepă împletită erau pregătite să fie aruncate la mal şi legate de pilonii groşi din fontă, imobilizând feribotul. Cu un semnal prelung al sirenei, feribotul s-a oprit complet, pasagerii şi vehiculele de la bordul său grăbindu-se să ajungă pe ţărm.

Arhaic cum era, feribotul care naviga prin apele reci ale estuarului constituia atât o atracţie turistică constantă, cât şi un mijloc de transport de o necesitate indiscutabilă pentru cei care doreau să viziteze Port Angeles şi insula Bainbridge. De aici, ambarcaţiunile fie îşi continuau drumul înainte, trecând în Columbia Britanică, fie se îndreptau spre insulele San Juan. Bineînţeles că o dată cu trecerea timpului feriboturile fuseseră modernizate, devenind un soi de vase de agrement confortabile, cu baruri şi punţi acoperite, de pe care perechile de îndrăgostiţi romantici şi alţi aventurieri puteau să privească întinderile nesfârşite de ape.

Navetiştii preferau ca, după ce-şi amarau vehiculele în siguranţă pe puntea principală, să se ducă să mănânce un hamburger şi să bea o cafea fierbinte, pentru ei plimbările zilnice înspre şi dinspre Seattle devenind cu timpul plăcute şi chiar relaxante. Preţul unui bilet era încă destul de rezonabil şi mulţi oameni considerau că o plimbare cu feribotul era petrecerea perfectă a timpului liber într-o zi de duminică, prilejuindu-le fie admirarea peisajului, fie, pur şi simplu, ieşirea din decorul şi din viaţa de zi cu zi din marele oraş.

În afară de feriboturi, apele estuarului erau tăiate zilnic de sute de ambarcaţiuni de agrement sau de vase transoceanice. Toate felurile şi dimensiunile de veliere, ambarcaţiuni cu motor, barje şi transoceanice tulburau zilnic liniştea acelor locuri, îndreptându-se sau îndepărtându-se de port şi de numeroasele debarcadere care punctau toate intrândurile pe care le oferea în

mod natural relieful coastelor, deservind comunitatea foarte numeroasă, de altfel, de artişti şi pescari.

Căpitanul şi-a verificat ceasul, constatând că avea suficient timp la dispoziţie ca să mănânce un hamburger pe docuri, înainte să o pornească înapoi spre insula Bainbridge. Noua tură de pasageri urcase pe puntea principală, oamenii plimbându-se nerăbdători de colo-colo, după ce îşi asiguraseră maşinile, ţinând în mâini mici daruri de Paşte sau pungi de hârtie cu gustări. Majoritatea erau turişti, dornici de o după-amiază la iarbă verde după slujba de la amiază. Mai erau şi aceia care se plimbau în mod regulat cu feribotul în cursul sfârşitului de săptămână ca să scape de plictiseală şi să-şi găsească ceva de făcut, dintre care unii jucau şah în saloane, iar alţii îşi scoteau câte o carte bună din buzunar ca să aibă ce face cât timp feribotul se târa înainte şi înapoi, de la un doc la altul. După ce şi-a informat adjunctul unde putea fi găsit, căpitanul a părăsit puntea de comandă, răspunzând la saluturile prietenoase cu care era întâmpinat.

Într-unul dintre porturile mici, anonime, a fost condusă şi Santinela de un mesaj lăsat de o mână necunoscută într-o căsuţă poştală oarbă. Pachetul, alcătuit din instrucţiuni şi dintr-o hartă, mai conţinea şi o pereche de chei. Fusese lăsat într-o cutie de valori în seiful hotelului la care trăsese ultima oară, înregistrată pe numele său. Intrase în posesia conţinutului cutiei după un mic dejun tihnit şi pe urmă îi ceruse tipului de la garaj să-i aducă maşina.

Călătoria cu maşina fusese lipsită de evenimente şi nu durase decât o jumătate de oră. Sosirea lui în port nu a atras în nici un fel atenţia, oraşul fiind în permanenţă năpădit de turişti care îi luau cu asalt trotuarele şi faleza, atraşi de imaginea insolită a transoceanicelor purtând nume care de care mai exotice, sosite din porturi şi mai exotice, de pe coastele Japoniei, Chinei, până la cele ale Taiwanului şi Australiei. Santinela a găsit parcarea privată care deservea portul, responsabilul de aici acceptându-i fără să clipească rezervarea făcută anterior pe numele său de o persoană de asemenea necunoscută. Luând din portbagaj numai o geantă de voiaj în care se aflau numai haine şi un Colt calibrul 38 Agent, teroristul s-a amestecat în curentul neîncetat de turişti şi gură-cască. După aceasta, i-au mai trebuit numai zece minute să ajungă la debarcader şi încă două pentru a-şi localiza docul care constituia destinaţia sa finală.

Folosindu-se de una dintre cheile care îi fuseseră lăsate în

cutia de valori din seiful hotelului, a deschis poarta de securitate, încuind-o apoi la loc în urma lui, pentru a-i descuraja pe curioşi. Pantofii cu tălpi din cauciuc aproape că nu făceau nici un zgomot pe lemnul debarcaderului, trecând în revistă fără grabă un şir lung de vase de plăcere legănate încet de unduirea apei, cea pe care o căuta el fiind ultima din capătul debarcaderului. Când a ajuns în dreptul ei, s-a uitat de jur împrejur cu aerul cuiva care ar vrea să întrebe cât este ceasul, recunoaşterea vizuală nesemnalându-i nimic ieşit din comun.

Punând un genunchi pe punte, a desfăcut şnurul din nailon cu care era legată prelata albastră care proteja interiorul bărcii de intemperii şi de privirile curioşilor. Împachetând-o, a constatat că barca era foarte bine îngrijită şi dotată cu două motoare Mercury capabile să dezvolte o putere de două sute patruzeci de cai-putere fiecare, prinse pe placa verticală de la pupa. Era o barcă concepută pentru viteză şi manevre strânse, achiziţionată cu un singur scop şi pusă la dispoziţia lui. Terminând de împachetat prelata, a înghesuit-o în compartimentul de sub banchetele laterale, apoi a verificat indicatoarele de bord, constatând cu satisfacţie că rezervoarele erau pline ochi cu combustibil şi că bateria era încărcată la capacitatea maximă. Băgând cea de-a doua cheie găsită în cutia de valori din seiful hotelului în contact şi răsucind-o, motoarele au pornit de la prima încercare, apoi le-a reglat şocurile până când amândouă mergeau la fel, rotund şi egal. Desfăcând parâmele de la pupa şi de la tribord, a lăsat barca să alunece încet cu spatele pe suprafaţa apei, coca din fibră de sticlă frecându-se uşor de scândurile debarcaderului, apoi s-a desprins de mal, tulburând apa liniştită din jur.

Cincisprezece minute mai târziu, se depărtase destul de mult de ţărm pentru a se bucura de oarecare singurătate. A oprit motoarele şi, folosindu-se de o cheie găsită la bord, a deschis compartimentele de depozitare de sub puntea bărcii, în mod normal, trebuiau să conţină parâme, ancore, lest, truse de chei şi, eventual, unelte de pescuit şi veste de salvare. Însă, în ziua aceea, compartimentele de depozitare conţineau uneltele meşteşugului Santinelei.

A ridicat capacul primului compartiment, blocându-l cu o bantă de cauciuc. Înăuntru se găseau o mitralieră uşoară Stoner 63-A şi o cutie din tablă, ca de conserve, conţinând o sută cincizeci de cartuşe de calibrul 5,56, înghesuită pe lângă ţeava armei. Aşezate ordonat, sub patul armei, se mai găseau alte cinci

cutii din plastic, conţinând fiecare câte o sută zece cartuşe. Mitraliera Stoner avea o cadenţă pe foc automat între şapte sute şi o mie de cartuşe pe minut, în funcţie de preferinţe, trăgătorul având posibilitatea să aleagă una dintre cele trei poziţii ale reglajului tubului de gaze arse, situat imediat sub gura ţevii. Era o armă foarte scumpă, pe piaţa neagră preţul ei variind între douăsprezece şi treisprezece mii de dolari bucata. Cea pe care Santinela o ţinea în mâini fusese capturată în Vietnam, conservată timp de cincisprezece ani şi apoi vândută, într-un lot mai mare de arme, Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei. Bineînţeles că Santinela nu avea de unde să-i ştie toată povestea, dar nu-i păsa câtuşi de puţin de proveniența armei. Ceea ce-l interesa era ca ea să funcţioneze impecabil timp de câteva minute. Ceruse un Stoner pentru atacul din ziua aceea şi i se pusese la dispoziţie ceea ce ceruse. Avea de gând să verifice arma după ce ieşea mai mult în larg, însă pentru moment nu putea să nu fie mulţumit.

Conţinutul celui de-al doilea compartiment i-a adus un zâmbet pe faţă. Una lângă alta, deasupra, se găseau patru rachete pentru lansatorul uşor antitanc – LUA – împreună cu lansatoarele respective, sigilate fiecare în pungi separate din plastic, pentru a fi protejate împotriva aerului şi apei sărate din estuar. Lansată în cursul războiului din Vietnam, LUA îi permitea soldatului din infanterie să angajeze lupta cu blindate uşoare până la medii, ca şi cu buncăre fortificate şi depozite betonate. Cântărind mai puţin de două kilograme şi jumătate fiecare, proiectilele LUA erau capabile să străpungă pereţi din beton cu grosime de aproape un metru sau fortificaţii din pământ bătătorit de până la doi metri grosime. Având bătaia optimă până la patru sute de metri şi o acurateţe de invidiat, arma nu avea recul în momentul tragerii, soldatul putând să o pregătească de tragere, să armeze şi să tragă în treizeci de secunde. Santinela era un adept înflăcărat al acestui gen de arme, deşi prefera AG-ul 7 sovietic, pentru motive exclusiv personale. Arma americană avea în avantajul său faptul că era uşoară, compactă şi uşor de cărat, la toate acestea adăugându-se şi eficienţa care fusese demonstrată cu vârf şi îndesat. Pentru ceea ce vroia să facă avea nevoie de o asemenea armă şi a constatat cu plăcere că data fabricaţiei înscrisă pe lansatoare arăta că erau noi-nouţe.

Planul său era îndrăzneţ şi simplu în acelaşi timp. În jumătate de oră, feribotul din Seattle urma să se afle în dreptul său,

îndreptându-se spre insula Bainbridge, cu punţile şi cabinele încărcate la capacitate maximă cu turişti care sărbătoreau Paştele. Santinela avea de gând să intercepteze feribotul la mijlocul distanţei dintre Seattle şi insula Bainbridge, lansând pentru început două rachete, una în tribord şi cealaltă în babord. În continuare, avea de gând să profite din plin de vasul scos din funcţiune, folosindu-se de mitraliera Stoner şi deplasându-se încontinuu în jurul feribotului, pentru a produce maximum de pagube. După ce termina muniţia mitralierei, avea de gând să o arunce, împreună cu lansatoarele LUA, în apele estuarului, îndreptându-se spre o porţiune pustie a insulei Bainbridge. La numai câţiva kilometri distanţă pe şosea de locul unde avea de gând să scufunde barca, se găsea un mic motel retras, unde fusese rezervată o cameră pentru el şi unde avea de gând să rămână o zi, până când era în siguranţă să se întoarcă în Seattle.

Pipăind pe sub lansatoarele de rachete antitanc, a găsit şi ultimele două obiecte de pe listă. Grenadele cu termit semănau cu două cutii de bere de o jumătate de litru, cu detonatoarele gata montate. Termitul era folosit în general pentru distrugerea motoarelor, generatoarelor, echipamentelor de comunicaţii şi a vehiculelor, pentru că ardea foarte repede şi cu o temperatură foarte mare. Santinela nu era convins că avusese motive să comande aşa ceva, însă învăţase de multă vreme să se bazeze pe instinct în asemenea situaţii. Scoţându-le din compartimentul de depozitare, le-a aşezat cu grijă în sacul lui de voiaj.

Complet satisfăcut de felul în care îi fuseseră respectate cererile de către clienţii săi, Santinela s-a întors la volanul bărcii şi a pornit motoarele. Îndreptând barca spre mijlocul estuarului, a accelerat la maximum, delectându-se enorm în bătaia vântului. Se gândea numai că spectacolul pe care era pe cale să-l pună în scenă în acea zi avea toate ingredientele necesare pentru a ţine prima pagină a presei. Pentru a putea prezenta de la faţa locului eventualele evenimente petrecute pe mare, toate posturile locale de televiziune aveau în dotare ambarcaţiuni uşoare, la care se adăugau şi elicopterele care puteau fi puse la dispoziţia lor cu un simplu telefon. Cât despre ziare, Santinela nu avea nici o îndoială că orice redactor-şef s-ar fi dat peste cap ca să facă rost de ceva care să plutească, plus că puteau să-i paraziteze, ca de obicei, pe poliţişti sau Paza de Coastă, folosindu-se de bărcile lor. Nu exista nici o îndoială în mintea Santinelei că avea să fie un Paşte de pomină pentru oraşul care nu-şi recăpătase încă

suflul normal după primele două atacuri nebuneşti îndreptate împotriva cetăţenilor săi. Însă pentru aşa ceva fusese plătit şi, după cum spune vechea zicală: *Clientul are întotdeauna dreptate!*

*

— Ne încadrăm fix în planificare, căpitane. Andocăm în aproximativ douăzeci de minute. Nu-mi vine să cred câţi oameni s-au îmbarcat pentru traversarea asta.

Căpitanul feribotului a dat din cap, mulţumit, bătându-l cu putere pe umăr pe secundul său. Deşi încărcaţi la capacitate maximă, puteau să-şi respecte diagrama, cu atât mai mult cu cât apele estuarului păreau, de această dată, să ţină cu ei şi erau netede ca foaia de hârtie. Punţile erau pline de turişti, unii făcându-le fotografii prietenilor sau rudelor, alţii aruncând firimituri de pâine cohortei de pescăruşi care însoţeau feribotul. În faţa feribotului şi la stânga, spre babord, căpitanul a observat o ambarcaţiune de agrement, al cărei proprietar părea să-şi petreacă după-amiaza pescuind.

— Să fii atent să nu-l răsturnăm pe prietenul nostru care pescuieşte când trecem pe lângă el, i-a atras el atenţia secundului. Cinstit să fiu, nu mi-ar displăcea să întind şi eu puţin firul astăzi.

*

Santinela nu-şi desprinsese privirea de pe feribot de când acesta începuse să-l depăşească, burta albă a vasului aflându-se la mai puţin de două sute de metri de el. Se aşezase cu picioarele încrucişate sub el pe puntea din faţă a bărcii, cu o lansetă pentru pescuitul marin în mână. Ferite de eventualele priviri indiscrete de pe puntea superioară a feribotului, Santinela îşi pusese la îndemână lansatoarele de rachete, pregătite de tragere. Mitraliera Stoner era şi ea pregătită, cu un cartuş pe ţeavă, siguranţa coborâtă şi încărcătorul de o sută cincizeci de cartuşe montat. Pe mâini îşi trăsese o pereche de mănuşi din latex, pe de o parte ca să nu lase amprente şi pe de altă parte ca să aibă o priză mai bună pe arme, atât mâinile sale cât şi armele umezindu-se repede pe mare. Ca să se protejeze de stropii de apă sărată, îşi trăsese peste ochi o pereche de ochelari de înotător.

Când a dat drumul vergii fără fir peste bord, întinzând mâna după primul lansator de rachete, o pereche care se afla pe puntea superioară i-a făcut semne de salut cu mâinile. Punându-

şi lansatorul pe umăr, a ochit repede partea din spate a feribotului, intenţionând să distrugă, pe cât posibil, cârma. Luând în calcul mişcările feribotului şi ale bărcii sale, Santinela a inspirat adânc şi pe urmă şi-a ţinut respiraţia. Cu degetele sigure, a început să apese trăgaciul îmbrăcat în cauciuc al lansatorului, lăsându-se puţin pe spate, când a simţit detonarea încărcăturii de propulsie a rachetei. Cu un fâşâit strident urmat de un trosnet dogit, racheta a părăsit lansatorul, cu o viteză de o sută şaptezeci de metri pe secundă, armându-se apoi automat la şaisprezece metri de la punctul de lansare şi lovind coca feribotului, după alte câteva fracţiuni de secundă, chiar la limita liniei de plutire. Proiectilul de război a perforat mai întâi învelişul din oţel al vasului, explodând la impactul cu carcasa motorului.

Perechea care îi făcuse fericită semne prieteneşti cu mâna Santinelei rămăsese nemişcată, cu capetele aplecate peste bord, privind curioasă fumul negru care începuse să iasă prin orificiul de intrare al proiectilului. Exact când femeia şi-a ridicat capul, căutându-l cu privirea pe tipul singuratic care făcuse asta, asasinul a trimis în direcţia ei şi a bărbatului de alături o rafală lungă din Stoner.

Aşezându-şi mitraliera uşoară în poală, Santinela a pus mâna pe cel de-al doilea lansator, de această dată ochind puntea feribotului. Cu un ţiuit prelung, racheta a părăsit lansatorul, lăsând o dâră de fum în drumul spre ţintă. Într-un scrâşnet de metal sfâşiat şi sticlă spartă, racheta a explodat chiar sub puntea de comandă pe care se afla comandantul, care rămăsese cu gura căscată, neştiind ce se întâmplă. Fragmente încinse la roşu de metal au tăiat întâi cablurile de comandă, după care au sfârtecat panoul de comandă, pe care se aflau indicatoarele şi butoanele cu care era manevrat feribotul. Aflându-se chiar deasupra punctului de impact, din trupul căpitanului şi al secundului său nu a mai rămas nimic, în numai treizeci de secunde, feribotul a fost oprit din drumul său, cu patru morţi pe puntea superioară şi doi mecanici grav răniţi pe puntea inferioară.

Târându-se de pe puntea de la prova bărcii, Santinela a pornit din nou motoarele, punând-o din nou în mişcare. Având grijă să rămână la o sută cincizeci de metri de vasul lovit, evitând astfel să se expună focurilor de armă ale vreunui poliţist aflat la plimbare cu familia, în afara programului, a ocolit feribotul, oprindu-se în dreptul tribordului acestuia. Nevenindu-i să creadă cât de naivi puteau să fie oamenii, Santinela privea geamurile

largi ale feribotului şi punţile pline de curioşi care arătau spre el, sunetele vocilor lor plutind ca o masă informă peste întinderea de apă care îi separa, Santinelei părându-i-se că tonul general era de frică şi furie. Un singur foc de armă a pornit de pe puntea superioară, fumul pulberii arse trădându-i poziţia trăgătorului. Santinela a auzit ţiuitul glonţului trecându-i mult deasupra capului, dar asta nu l-a împiedicat să ducă Stoner-ul la ochi şi să tragă rafale scurte de câte cinci gloanţe, ochind mulţimea înghesuită să vadă spectacolul. Au urmat apoi al doilea şi al treilea glonţ îndreptat împotriva lui, ambele ridicând gheizere de apă la câţiva metri de barcă. Dându-şi seama că pistolarul începea să-şi regleze tirul, teroristul a început să împroaşte puntea feribotului fără milă, gloanţele nimerind în pasagerii care încercau să-şi găsească adăpost în cofetăria deja supraaglomerată. Santinela nu avea de unde să ştie dacă îl lovise şi pe pistolar. Însă, după ce mulţimea a intrat în panică, încercând cu disperare să scape de furia tirului Stoner-ului, focurile de armă de la bordul feribotului au încetat. Pe puntea de la tribord nu mai rămăseseră decât morţi, muribunzi şi răniţi.

Apucând grăbit cel de-al treilea lansator de grenade, Santinela a ochit de această dată centrul feribotului, exact deasupra liniei de plutire. Explozia din burta navei a zguduit-o mai puternic decât celelalte două, prin orificiul de intrare al proiectilului făcându-şi imediat apariţia o limbă de foc de câţiva metri lungime. Împingând maneta motoarelor în marşarier, teroristul s-a îndepărtat de epava plutitoare care se îndrepta, în derivă, în direcţia lui. Brusc, o altă serie de împuşcături a izbucnit de la bordul feribotului şi, de această dată, Santinela l-a zărit pe cel care trăgea, ţinând arma cu amândouă mâinile. De această dată, gloanţele au trecut şi mai aproape de el. Chiar prea aproape, gloanţele sfârtecând carcasa din fibră de sticlă a bărcii, la numai câţiva centimetri de locul în care stătea teroristul. Şi din nou Stoner-ul din mâinile asasinului a început să-şi cânte aria morţii, silueta care trăgea de la bordul feribotului răsucindu-se violent şi apoi căzând pe punte. De această dată, gloanţele Santinelei îşi atinseseră ţinta.

Punând din nou mâna pe lansatorul de rachete, Santinela s-a ridicat în picioare şi-a găsit echilibrul pe puntea care se legăna puternic şi a ochit în mijlocul unui grup de turişti care se înghesuiseră pe puntea inferioară a feribotului în flăcări. Proiectilul antitanc a lovit chiar în mijlocul grupului de oameni

neajutoraţi, care au dispărut într-o minge de flăcări. Aruncând lansatorul pe fundul bărcii, acum acoperit de tuburi goale de cartuşe de la Stoner, Santinela a schimbat în viteză încărcătorul mitralierei cu primul dintre încărcătoarele de o sută zece cartuşe. Apoi şi-a trecut cureaua armei după gât şi, turând motoarele la maximum şi-a schimbat din nou locul, astfel încât să aibă o poziţie bună de tragere asupra pupei feribotului. Mişcând ţeava mitralierei în sus şi în jos, Santinela a golit încărcătorul într-o singură rafală prelungă, asaltat de valuri de căldură de la ţeava încinsă. Peste tot la bordul feribotului se aflau morţi şi răniţi, mulţi dintre pasageri sărind în apă în disperarea momentului, cei mai norocoşi care se aflau înăuntru trântindu-le uşile de oţel în nas şi refuzându-le astfel unica şansă de scăpare, surzi şi nepăsători la rugăminţile celor obligaţi să ţină piept uraganului de foc şi moarte dezlănţuit pe punţi.

Cu al doilea încărcător de o sută zece cartuşe, Santinela i-a vânat pe cei care îşi căutaseră scăparea în apă, trăgând numai în capetele care se spărgeau ca pepenii la impactul cu gloanţele. Deasupra apelor estuarului se ridicase deja un nor gros şi compact de fum negru şi începeau să se vadă flăcările incendiilor de pe punţile superioară şi inferioară. După ce a băgat al treilea încărcător în armă, Santinela şi-a schimbat din nou poziţia, trecând la babordul feribotului, trăgând rafale scurte în direcţia siluetelor rătăcite pe punte. Când a ajuns din nou la tribord, a văzut o barcă de salvare portocalie coborâtă la apă, plină până la refuz cu oameni, câţiva încercând să vâslească, dar fără să reuşească să-şi sincronizeze eforturile. Din două rafale a golit şi încărcătorul şi barca, lăsând apa şi portocaliul vopselei pline de sânge.

Era timpul să încheie atacul şi să plece. A schimbat din nou încărcătorul mitralierei, aruncându-l pe cel gol în apă şi după aceasta a întors barca, îndepărtându-se de feribotul avariat. La două sute de metri, a încetinit, s-a întors din nou şi a început să tragă din nou în direcţia punţilor care acum erau din nou pline de oameni, care crezuseră că atacul luase sfârşit. De această dată însă, nici nu s-a mai pus problema preciziei. Şi oricum se plictisise, cei doi pistolari de pe feribot fiind singurul obstacol pe care îl întâlnise în timpul atacului. Auzind mecanismul armei blocându-se la ultimele cartuşe şi-a scos cureaua din jurul gâtului şi a aruncat arma în apă. Manevrând pârghia acceleraţiei la fel de nemilos ca şi trăgaciul armei, Santinela a adus barca în

câteva secunde la aproape optzeci de kilometri pe oră. Demarajul şi înclinaţia au trimis tuburile goale de cartuşe în fundul ambarcaţiunii, lansatoarele de rachete zdrăngănind înfundat la fiecare salt al ei.

În spatele său, din ce în ce mai mic, feribotul era ascuns de un nor de fum negru şi se vedeau oameni sărind în apă, ca nişte păpuşi cu membrele rupte de un copil rău. În depărtare, începuseră să se audă sirenele vaselor de salvare care, alertate probabil de focurile de armă, de explozii şi de şuvoiul de fum care se ridica de la bordul feribotului, se apropiau în cea mai mare viteză. Deasupra orizontului, un elicopter singuratic, aparţinând poliţiei, se apropia şi el de feribot, pilotul fiind primul comentator al imaginilor de pe punţile vasului, înecat de fum şi de greaţa produsă de ceea ce vedea.

Santinela ieşise însă din câmpul vizual al martorilor atacului său. În numai cinci minute, trebuia să ajungă la mal, să dezlege bicicleta care îl aştepta şi apoi să pedaleze liniştit până în oraş, ca orice turist care se întoarce din plimbarea de după-amiază pe drumurile special amenajate pentru biciclete, care ofereau privelişti încântătoare şi care erau atât de vestite în zonă. Când a început să se apropie de ţărm, a turat motoarele la maximum, cu un rânjet demonic de mulţumire pe chip, cu vântul ţiuindu-i prin urechi, ştergând ecoul focurilor de armă, singurele sunete pe care le iubea din adâncul inimii.

CAPITOLUL 11

Colonelul Larry Cantrell a acceptat trabucul oferit de un tânăr căpitan german care fusese numit de GSG-9 să-l escorteze, după care i-a retezat capătul şi l-a aprins de la flacăra oferită de acelaşi ofiţer. Amândoi erau îmbrăcaţi civil, deşi foarte bine înarmaţi, Cantrell cu un Beretta 92, iar germanul cu un S&W model 19.

— Vă doresc un Paşte fericit, i-a spus germanul, aprinzându-şi trabucul său, după care a stins chibritul cu talpa pantofului.

Cantrell a dat din cap, absent. Paşte? Cu două zile în urmă, le ajuta pe cele două fiice ale sale să coloreze ouăle pentru masa festivă în familie în oraşul lor, Fayetteville, din Carolina de Nord, în timp ce soţia lui era la magazinul bazei militare de la Fort Bragg, pentru cumpărături. Pe urmă, primise informarea referitoare la întâlnirea din Germania de Vest, după care, imediat, au început să curgă informaţiile despre un nebun care deschisese focul în Seattle, nou formata Unitate 99 revendicând responsabilitatea pentru atentate. Bingo! La douăzeci şi patru de ore distanţă, împreună cu o echipă „Lava Flow” devenea oaspetele trupelor de elită vest-germane GSG-9, maşinăria punându-se în mişcare mai rapid şi mai eficient decât se întâmplase vreodată, urmare şi a schimbării politicii preşedintelui în abordarea luptei antiteroriste. Ordinele primite de Cantrell erau scurte şi lipsite de echivoc. Trebuia să înceapă să răstoarne toţi bolovanii care îi ieşeau în cale şi să tragă apa peste mizeria pe care o găsea sub ei.

Guvernul vest-german pusese la dispoziţia colonelului american toate informaţiile pe care le poseda, înţelegerea iniţială fiind aceea ca trupele germane să nu fie implicate în nici un fel de operaţiune. Din partea lui Cantrell, era în regulă. De când i se ceruse să formeze grupul pe care îl conducea, acceptase faptul că America trebuia să îşi înceapă propriul război împotriva terorismului, ca toate celelalte ţări care se confruntau deja cu acest fenomen. Din partea germanilor nu avea nevoie decât de un punct de pornire; echipa lui avea pregătirea necesară pentru

a continua din acel punct pe cont propriu, inclusiv să-i spulbere pe membrii organizaţiei autointitulate Unitatea 99 imediat ce erau identificaţi şi localizaţi.

Minunat mod de a-ţi petrece Paştele! îşi spunea colonelul în gând.

— Am citit comunicatul referitor la atacul cu bombă de la Seattle. Sper că aveţi şi acolo o echipă, *ja!*

— Da, dar nu este vorba despre o echipă a mea, căpitane. Este vorba despre cineva de la Departamentul Antidrog, dar nu-mi pot da seama în ruptul capului despre cine poate să fie vorba. Oricum, am înţeles că tipul este bun şi ar fi cazul să fie aşa, mai ales dacă contractul acesta a încăput pe mâinile Santinelei.

Santinela! Cantrell cunoştea numele, dar nu şi omul. Asasin profesionist, îşi închiria talentele deosebite numai celor mai bogate organizaţii. Iar ca cetăţean american constituia cu siguranţă o minoritate în jocul terorismului internaţional, deşi acest lucru nu-i afectase cu nimic munca, individul având un palmares impresionant de realizări, din câte înţelesese Cantrell din dosarul care îi fusese pus la dispoziţie. Bineînţeles că era un simplu zvon că el fusese contactat de Unitatea 99 pentru realizarea atacului de la Seattle, însă Cantrell spera ca germanul pe care îl culeseseră de pe străzi cu două ore în urmă putea să le confirme bănuielile şi să le dea în plus şi alte informaţii de care să se folosească.

— Ce au de gând oamenii tăi să facă cu privighetoarea în caz că o să vorbească? a întrebat căpitanul.

— Dacă te gândeşti la sănătatea lui, sfatul meu este să nu-ţi baţi prea mult capul. Ne interesează căpeteniile, şefii. Arnold nu face decât să-i administreze un suc concentrat de logoree, care ar pune jos şi o cămilă. Aflăm ce ne interesează şi oamenii tăi n-au decât să-l ia în fabrica lor pe nenorocit. Cu puţin noroc, aţi putea să-l întoarceţi pe dos; la urma urmelor, faptul că îi dă în gât pe ticăloşii pe care îi căutăm, nu poate avea darul să-l facă foarte simpatic în caz că se răspândeşte vestea că a cooperat.

Amândoi bărbaţii au râs de formularea grosolan ambiguă referitoare la soarta „trădătorului” în cazul în care s-ar fi aflat că, într-adevăr, colaborase. Interogatul era un mijlocitor notoriu pentru cele mai extreme organizaţii teroriste din Orientul Mijlociu cu baza în Siria. El punea la cale întâlniri, procura echipamentele şi asigura curieratul între diferitele bande teroriste de toate naţionalităţile. Un agent sub acoperire al GSG-9 îl observase în

cursul unei convorbiri telefonice în cursul aceleiaşi dimineţi; verificările au dat la iveală faptul că fusese o convorbire cu Statele Unite, redirecţionată în Seattle. Aici legătura mai fusese redirecţionată o dată, FBI-ul punându-şi osul la muncă în modul cel mai serios pentru a afla localizarea exactă a corespondentului. Cantrell ceruse ca germanul să fie ridicat, ştirile despre atacul cu bombă din cursul zilei de sâmbătă impunând măsuri drastice din partea sa.

— Şefule!

Vocea groasă, de bariton, a lui Arnold răsuna din celălalt capăt al încăperii. Agentul scosese capul prin uşa întredeschisă a încăperii în care prelucrase sursa timp de peste o oră.

Cantrell s-a întors încet, dându-şi silinţa să nu pară prea nerăbdător.

— Da, Ami. Ce mai face pudelul nostru?

Langer i-a zâmbit, intrând în sufrageria casei conspirative care le fusese pusă la dispoziţie de către oamenii căpitanului pe timpul şederii în Berlin.

— Dacă e să mă iau după ce a tot sporovăit băiatu' ăsta, Santinela e omul nostru şi se află în Seattle, hotelul *Piedmont,* camera 414. Cu alte cuvinte, Horst ne-a dat confirmarea că între Unitatea 99 şi Santinelă există un contract şi că vor mai urma şi alte atacuri în cursul săptămânii viitoare.

— Fir-ar să fie! a exclamat Cantrell, sărind în picioare. Altceva?

— Două nume din cadrul Unităţii 99, ambii posesori părând să se ascundă în acest moment în Berlinul de Vest. S-ar părea că urmează să fie mutaţi la noapte, unul în Germania de Est şi altul, dacă îţi vine să crezi, dintre toate ţările, tocmai în România. Peştele cel mare s-a ascuns în Libia, unde este oaspetele personal al lui Daffy Fucking Duck însuşi, dar s-ar părea că avem o şansă bună să punem mâna pe restul, dacă ne mişcăm destul de repede.

Germanul l-a privit pe Cantrell.

— Să-l pui la curent pe căpitan cu tot ce a scos din el Horst. Împărţim echipa în două, ocupăm poziţiile şi punem mâna pe ticăloşi. Vreau să-i anunţi pe toţi că nu luăm prizonieri, dar mai înainte vreau să îi interogăm la sânge. O să urcăm toate treptele ierarhiei bandei de descreieraţi ticăloşi şi măcelari, aşa că vreau ca fiecare pas să fie exploatat la maximum. Întrebări?

Langer a dat din cap. I se oferise ocazia de a face parte din echipa „Lava Flow" după trei ani petrecuţi în trupele Delta Force.

Profesionist al luptei antiteroriste din prima generaţie, fusese dezamăgit în repetate rânduri de ezitările politicii Statelor Unite în organizarea unor acţiuni directe împotriva unor cuiburi de vipere cum era şi Unitatea 99.

— Gunoiul ăsta doarme ca valiza în gară, a spus el, arătând cu degetul mare peste umăr în direcţia încăperii în care germanul zăcea legat de tăblia unei mese. Îmi adun lucrurile şi ne întâlnim afară. Echipa lui Ted e gata de treabă, nu mai aşteaptă decât semnalul.

Cantrell a dat din cap în semn de încuviinţare, întorcându-se spre căpitanul german, l-a întrebat unde putea să găsească un telefon sigur. Căpitanul i-a zâmbit şi i-a răspuns:

— Toate telefoanele din această casă sunt sigure, colonele. Nu trebuie decât să-i comunici centralistei numărul pe care îl doreşti. Este omul nostru şi îţi face legătura pe loc.

Eficienţă tipic germană, s-a gândit Cantrell, luând receptorul unui telefon de perete. Imediat ce a venit tonul, a început să formeze un număr de telefon din Statele Unite, pe care îl avea notat într-un carneţel pe care îl păstra în buzunarul de la piept. I-a răspuns o voce feminină aspră, cerându-i numărul de autorizare. Bazându-se pe ceea ce-i spusese ofiţerul de la GSG-9, i-a spus femeii numărul cerut şi, după o pauză scurtă, a auzit tonul de apel la celălalt capăt al firului.

— Alo? Agent Bailey. Pot să vă ajut?

*

— Da, hotelul *Piedmont,* camera patru-unu-patru. Fratele din Germania îţi doreşte mult noroc. Altceva?

Thornton şi-a notat informaţia primită pe o foaie de hârtie, smulgând-o apoi şi întinzându-i-o lui Pedrosa, care aştepta nerăbdător lângă el.

— Chiar acum o luăm din loc. Ai aflat despre atacul împotriva feribotului?

Calvin, care stătea la biroul său, cu picioarele pe masă, a dat din cap.

— Da, a fost în toate programele de ştiri din Washington. Este adevărat că ticălosul a folosit rachete şi o mitralieră?

— Lansatoare de rachete antitanc, din câte a aflat Ben de la echipele care s-au deplasat la faţa locului. Au evacuat de la bordul feribotului un poliţist rănit care a spus că a văzut ceva de genul ăsta la bordul bărcii folosite de către terorist în timpul atacului. O mulţime de răniţi şi mult mai mulţi morţi, plus focul

de la bordul feribotului, care a fost stins abia de câteva minute. E un adevărat coşmar aici, ţi-o spun cinstit. Oamenii au început să se baricadeze în locuinţele lor, cumpără arme, ce să-ţi mai spun: frica şi neîncrederea par să fie pe cale să-i scoată din minţi. Poliţia se află în alertă maximă, s-au format echipaje de câte patru poliţişti care răscolesc lumea interlopă a oraşului. Nu-i o privelişte prea plăcută, Cal.

— Ai de gând ca, împreună cu Peter, să-l suni pe omul nostru la uşă?

Bo s-a uitat în jurul său în încăpere. Pedrosa discuta cu oamenii lui în şoaptă, fiecare poliţist ascultându-l concentrat pe veteranul poliţiei din Seattle care îi punea la curent cu posibila localizare a Santinelei. Părea să fie genul de echipă pregătită să caute necazurile cu lumânarea. Şuikov era îmbrăcat în negru de sus până los şi stătea rezemat de perete în dreptul ferestrei, lovindu-se cu ţeava Magnum-ului peste coapsă.

— Am o cameră plină de poliţişti furioşi la culme, care probabil că ar vrea să mi-o ia înainte. În orice caz, Peter este pregătit pentru orice eventualitate. Nu a mai lăsat din mână revolverul pe care i l-a dat şeful tău de când am aflat de atacul împotriva feribotului. Dacă nu m-ar duce mintea la mai mult de atâta, aş zice că pentru el este vorba despre o chestiune personală…

— Nu-i nimic, e cu atât mai bine pentru tine, Bo. Din câte am auzit şi am citit din dosare, individul pe urmele căruia vă aflaţi este un măr stricat până în miez. Echipa din Germania este pe cale să-şi demareze treaba, începând cu primul vierme pe care pun mâna în seara asta. Sursa lor a spus că nu se pune problema rezilierii contractului. Din punctul de vedere al Unităţii 99, Santinela n-are decât să-şi ducă contractul până la sfârşit. Ce să-ţi spun, Bo, e o treabă care ţi se potriveşte ca o mănuşă. Noroc, băiete!

Thornton a pus receptorul la locul lui în furcă. *Noroc!* Aveau nevoie de tot norocul din lume, plus încă ceva pe deasupra, având în vedere calibrul omului cu care aveau de gând să se confrunte.

— Thornton, dacă nu mai ai nici o noutate pentru noi, suntem gata să o luăm din loc.

Bo s-a întors, surprinzându-i privirea lui Şuikov, care stătea cu spatele la fereastra prin care se mai zărea fumul ridicându-se din epava feribotului. Vasele de salvare se adunaseră în jurai său la câteva minute după atac, pompierii şi medicii urcând imediat la

bord, încercând să facă tot ce mai depindea de ei în mijlocul dezastrului pe care îl provocase Santinela cu lansatoarele de rachete şi mitraliera Stoner. Au urmat la rând echipele din mass-media, care ar fi ajuns primele la locul incidentului, dacă nu ar fi fost alungate cu forţa din ambarcaţiunile pe care le luaseră cu asalt şi care erau mult mai utile pentru evacuarea răniţilor. Înţelegerea fusese ca, imediat după evacuarea supravieţuitorilor şi după stingerea incendiilor de la bordul feribotului, bărcile respective să fie puse la dispoziţia reporterilor – în cazul în care nu făceau rost mai devreme de altele. La bord urmau să mai rămână numai morţii până când puteau fi aduse suficiente ambulanţe pentru transportul lor.

Adresându-se echipei, Thornton şi-a pus oamenii la curent cu ultimele noutăţi, fară să le ascundă ceva din ce discutase cu Bailey.

— În încheiere, sfatul meu este să nu vă lăsaţi stăpâniţi de sentimente. Omul acesta este un profesionist cu sânge rece. Dacă îi oferiţi fie şi numai jumătate de şansă să vă lichideze, o va face. Este posibil ca în camera de hotel să nu mai fie nimeni când intrăm noi, pentru că teroriştii rareori rămân într-un loc mai mult timp sau se întorc la aceeaşi bază după executarea unui atentat, mai ales când este vorba despre ceea ce s-a întâmplat astăzi. Pe de altă parte, este posibil să fi minat locul sau să-şi fi lăsat cine ştie ce semne ca să ştie dacă a fost vizitat în lipsă. Aşa că fiţi foarte atenţi şi staţi cu ochii pe mine. Întrebări?

— Dacă este în cameră, îl linşam pe nenorocit, corect? a întrebat Cardoza.

Bo a dat din cap cu hotărâre.

— Sunt în curs de desfăşurare şi alte misiuni împotriva Unităţii 99. Pentru noi nu au nici un fel de valoare informaţiile pe care individul acesta ar putea să ni le furnizeze referitor la patronii lui, la alte atentate pe care le-a executat sau orice altceva. Fiecare om din camera asta are datoria să-l ochească pe terorist şi să apese trăgaciul până îl lasă mort la pământ. Peter şi cu mine o să facem o recunoaştere prealabilă a etajului. Eu voi intra primul, avându-i în spate pe Ben şi Jackson. Ceilalţi vă veţi împrăştia pe etaj pentru a acoperi scările, lifturile şi ieşirile de incendiu, precum şi holurile.

Vocea lui Şuikov s-a făcut auzită imediat din spatele lui Bo Thornton.

— Şi eu ce fac, Bo? Care este rolul meu în povestea asta?

— Tu îţi alegi rolul pe care ţi-l doreşti, Peter. Dintre noi toţi, eşti cel mai aproape de modul de operare al Santinelei, aşa că fa ceea ce îţi dictează instinctul. Numai să ne anunţi şi pe noi ce-ai de gând să faci, ca să nu iasă vreo încurcătură, în regulă?

Rusul s-a mulţumit să dea din cap, cu maxilarele încleştate. *Ceva nu-i în regulă,* îşi spunea Bo Thornton, ieşind pe uşa apartamentului pe care îl împărţea cu Peter. *Cu cât ne apropiem mai mult de individul acesta, cu atât Peter este mai tăcut.* Trecând cu uşurinţă peste această ciudăţenie, Bo Thornton s-a urcat în cel de-al doilea lift de pe hol, verificându-şi armamentul în gând şi zâmbindu-le celor cu care împărţea liftul. Hotelul *Piedmont* se afla la numai patru străzi distanţă. *Era de aşteptat!* şi-a spus Bo Thornton în gând când a ieşit în stradă şi se îndrepta spre una dintre maşinile care îi aşteptau parcate la bordură. Regula de bază pentru a dispărea în mulţime este să stai la cele mai bune hoteluri, să conduci cele mai tari maşini şi să te îmbraci cu cele mai scumpe ţoale. Santinela era un profesionist de primă clasă şi în mod sigur aşa se şi purta.

Dar, în primul rând, era un nebun periculos. Thornton i-a făcut semn şoferului să pornească. Sosise vremea să treacă la acţiune.

CAPITOLUL 12

În timp ce Thornton şi echipa lui se îndreptau spre refugiul temporar ales de asasin în oraş, Santinela îşi turna o bere rece, având uşa de sticlă a apartamentului închiriat larg deschisă, astfel încât să poată auzi sirenele vaselor de intervenţie care străbăteau încă estuarul în toate direcţiile. Îi trebuise mai puţin timp decât se aşteptase ca să găsească apartamentul închiriat pe numele lui, după ce mai întâi ascunsese cu grijă barca, punând o cheie de rezervă sub un ghiveci cu flori de pe veranda hotelului. Apartamentul era mobilat confortabil, iar în frigider avea suficientă mâncare pentru trei zile. Santinela avea de gând să se dea la fund cel puţin trei-patru zile, după care să se întoarcă în Seattle folosindu-se de serviciile aceleiaşi companii de feriboturi pe care o atacase cu mai puţin de o oră în urmă.

Sorbindu-şi berea, a început să răscolească în geanta pe care o adusese cu el. Mai întâi şi-a recuperat pistolul, punându-şi-l la îndemână în caz că ar fi avut nevoie de el. Pe urmă, a scos un rând de haine de schimb, urmând să scape de hainele cu care fusese îmbrăcat în timpul atacului, ca măsură de prevedere pentru cazul în care vreun pasager de la bordul feribotului ar fi reuşit să-l vadă suficient de bine pentru a descrie felul în care era îmbrăcat. A pus apoi cele două încărcături de termit la îndemână pentru cazuri de forţă majoră. În geantă mai avea actele de identitate, cărţi de credit şi paşapoarte, pe care le purta tot timpul asupra lui, de asemenea pentru cazuri de forţă majoră, când trebuia să dispară instantaneu iară să lase urme. Santinela învăţase meserie de la cei mai buni profesionişti din branşă, dintre care majoritatea erau în viaţă, unii dintre ei „pensionaţi”, bucurându-se de fructele muncii lor de-o viaţă.

Satisfăcut, a închis geanta la loc şi-a luat berea şi a ieşit pe veranda rustică, din lemn de stejar. Poziţia vilei pe faleza estuarului îi oferea o privelişte minunată, în care intra şi feribotul avariat şi Santinela şi-a tras un balansoar din lemn din care avea de gând să urmărească eforturile salvatorilor care se aflau într-un permanent du-te-vino la bordul epavei. Nu simţea nici un fel

de remuşcare pentru ceea ce făcuse. În schimb, se bucura de căldura soarelui de primăvară care îi încălzea chipul, de aerul sărat şi proaspăt şi de liniştea care venise foarte bine după zgomotul şi agitaţia oraşului, întâmplarea făcuse ca berea pe care o bea să fie preferata lui şi chiar se gândea să-şi mai ofere o sticlă după ce o termina pe cea începută. Văzând un elicopter al Pazei de Coastă oprindu-se la punct fix deasupra epavei, Santinela a dat din cap, deplin mulţumit de ceea ce făcuse. Lovise fulgerător şi năprasnic, mutând războiul în afara oraşului, tocmai pentru că ştia perfect că urmăritorii săi aşteptau ca tot acolo să aibă loc următorul atac, reuşind cu brio să transmită mesajul clienţilor săi pentru americani. Şansele de a fi localizat, capturat sau omorât chiar erau minime, dar asta nu însemna că ar fi fost neglijabile. Santinela nu precupeţea niciodată nimic atunci când era vorba despre propria siguranţă. Încă vreo câteva contracte asemănătoare şi putea să se retragă definitiv, devenind un nou răufăcător celebru intrat în anonimat, necunoscut şi neprins vreodată. În meseria aceasta, trebuia să ştii când să te retragi şi Santinela nu făcea abstracţie de la această regulă. Nimeni nu putea să fie atât de bun, încât să-şi poată forţa norocul dincolo de anumite limite, iar cei care încercau, de regulă, sfârşeau în spatele gratiilor.

Fără să-şi dea seama, a început să treacă în revistă filmul următoarei mişcări. Iniţial, hotărâse care erau loviturile cele mai bune pentru fiecare dintre cele şapte zile pentru care fusese plătit. Privind în urmă, însă, planul iniţial devenea imposibil de realizat, în special ţinând seama de rezultatele spectaculoase pe care le înregistrase în primele trei zile. Tocmai de aceea, în loc să revină imediat în oraş, se hotărâse să-şi ia o zi liberă. Avea nevoie de timp să analizeze mişcările probabile ale celor care în mod sigur declanşaseră vânătoarea împotriva lui. Informaţiile putea să şi le procure din ziarele locale, citind printre rânduri fiecare articol legat de atacurile din ultimele trei zile, pentru a găsi informaţiile confidenţiale pe care presa nu omitea să le „scape” pentru a-şi vinde tirajele sporite. Oricum, se aştepta ca în oraş să existe o echipă din partea FBI-ului, revendicarea atentatelor de către Unitatea 99 nelăsând nici un dubiu în privinţa faptului că criza cu care se confrunta oraşul avea origini politice. Televiziunea era, de asemenea, o sursă perfectă de informaţii pentru el.

— Bună! Eşti noul chiriaş, nu?

Santinela a înţepenit pe moment, dar s-a relaxat văzând-o pe femeia care şedea pe un balansoar identic cu al lui, pe veranda apartamentului învecinat. Era o blondă înaltă, bronzată, îmbrăcată în echipament de aerobic, care nu lăsa nici un dubiu în privinţa sănătăţii ei.

— Eu sunt Kerry. Kerry Simmons, vecina de alături. Paul, agentul imobiliar care se ocupă de vila asta, m-a avertizat să mă aştept la companie pentru o zi sau două.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Simmons, i-a replicat Santinelei, ridicând paharul în direcţia femeii de o frumuseţe izbitoare. Tocmai mă întrebam ce ar fi putut să se întâmple cu feribotul ăla.

Ridicând nepăsătoare din umeri, femeia s-a mulţumit să dea din cap.

— Abia am venit de la solar şi nici nu am apucat să deschid televizorul. După câte se pare, indiferent ce s-ar fi întâmplat, pare să fie destul de serios. Sper că nu au fost victime.

Santinela a aprobat-o grav, observând că femeia îl analiza.

— Eu sunt Phil, s-a prezentat el. Phil Dexter, din Los Angeles.

Femeia i-a zâmbit, mulţumită.

— Eşti singur?

— Da. Am vrut să fiu cât mai departe de birou câteva zile şi, urmând sfatul unui prieten, am ajuns aici.

— Căsătorit?

— Nu. Liber ca pasărea cerului. Am o prietenă, dar este stewardesă. În momentul acesta, ar trebui să fie prin Hong Kong. Tu?

— Recent divorţată şi foarte mulţumită de acest lucru. Hei, dacă nu ai program pentru diseară, eşti binevenit la cină. Am nişte friptură să o punem pe grătar şi vreo câteva casete video pe care nu am apucat să le văd. Interesat?

Santinela i-a oferit un zâmbet larg, mulţumit de efectul evident pe care îl avusese asupra femeii. Şi de ce nu, în definitiv? Oricum, avea de gând să rămână prin partea locului până se mai liniştea lucrurile, iar o femeie era compania perfectă. Abordarea i se păruse cam prea directă, dar, având în vedere marfa pe care i-o oferea, nu-l deranja această inversare a rolurilor.

— Sigur! i-a răspuns. Nu trebuie decât să-mi despachetez lucrurile şi să dau câteva telefoane. Într-o oră, e bine?

Femeia i-a răspuns cu un zâmbet larg, buzele groase, senzuale dezvelindu-i dinţii albi, perfect aliniaţi, în timp ce îşi

lingea discret un deget, pentru a face mesajul mai limpede.

— O oră? Sigur! Mă schimb şi eu şi pe urmă ne apucăm de treabă. Pa!

Santinela a urmărit-o dispărând în apartamentul ei şi pe urmă s-a felicitat pentru norocul pe care îl avea, oferindu-şi încă o bere. Seattle tocmai căpătase o pauză de respiro, mulţumită unei femei tinere şi frumoase, pe nume Kerry Simmons.

Dacă e bună cu mine, s-ar putea să nu o omor după...

CAPITOLUL 13

Holul lung, acoperit de o mochetă groasă, era complet tăcut, până în momentul intrării în dispozitiv a echipei lui Bo Thornton, în faţa uşii apartamentului ocupat de către „domnul Alvin York din Chicago”. Thornton le dăduse ordin oamenilor lui Pedrosa să scoată câteva becuri din aplicele de pe pereţii holului, lăsând numai două aprinse, suficient cât să se poată vedea unii pe ceilalţi, să comunice prin semne şi să ochească. Şuikov aşezase câte un om la dreapta şi la stânga balconului apartamentului domnului York, el ocupând balconul de deasupra. Pregătise o funie de rapel, astfel încât să poată ajunge pe balconul de dedesubt imediat după asaltul iniţial al lui Bo Thornton. Alţi patru poliţişti acopereau ieşirile de pe hol şi lifturile, restul echipei lui Pedrosa aliniindu-se în spatele lui Bo Thornton, gata să-l urmeze.

— Folosim cheile? a întrebat în şoaptă Ben, ţinând în mâna dreaptă, cu ţeava îndreptată spre tavan, un pistol Beretta cu douăzeci de cartuşe în încărcător, cu piedica ridicată şi armat.

Thornton a dat din cap, lingându-şi o picătură de sudoare care îi gâdila buza superioară.

— Nu văd cartonaşul prin care să solicite serviciile cameristei, atârnat de clanţă şi de la recepţie mi-au spus că nu a predat cheia. Ca să se fi întors deja înapoi, trebuia să bată toate recordurile de viteză, dar în cazul lui orice ar fi posibil. Aşa că folosim cheia.

Ben a dat din cap, ochii strălucindu-i nerăbdători.

— Suntem gata oricând eşti şi tu gata. Toată lumea ştie ce are de făcut.

Bo a dat şi el din cap. Clociseră la repezeală un plan de atac pe drum, folosindu-se şi de serviciile unei femei de serviciu, care le descrisese topografia apartamentului. Directorul hotelului fusese mai mult decât cooperant, asigurându-i că nimeni nu-i va deranja pe etajul respectiv în timp ce oamenii lui Thornton ocupau dispozitivul. În plus, cooperau cu Cardoza, care rămăsese în holul hotelului, de unde trebuia să-i avertizeze în cazul în care un bărbat cu semnalmentele Santinelei ar fi apărut pe

neaşteptate în hotel. Una dintre unităţile de poliţie portuară furnizase o descriere parţială a teroristului care atacase feribotul, dându-le poliţiştilor care erau pe cale să ia cu asalt apartamentul de hotel cel puţin o jumătate de şansă – în eventualitatea că teroristul nu-şi schimba îmbrăcămintea sau înfăţişarea. Thornton urma să descuie uşa, răsucind clanţa până la maximum, uşurându-i sarcina lui Ben, care trebuia să dea buzna înăuntru, doborând uşa cu umărul. Bo Thornton trebuia să-l urmeze, cei doi invadând livingul apartamentului, cu intenţia de a-l ucide pe terorist din secunda în care aveau confirmarea că era ţinta pe care o căutau. Restul oamenilor trebuia să verifice baia şi dormitorul mic, cu ordinul de a trage fără discuţie la vederea unei arme, indiferent dacă era sau nu îndreptată spre ei. Aceasta era metoda SAS standard, pe care Bo Thornton o învăţase cu ani în urmă, cu ocazia primei sale vizite la centrul de instrucţie al celebrei unităţi antiteroriste britanice. Procedura poliţiei americane era cu totul alta: după ce intrau, începea verificarea cameră cu cameră, cu prudenţă, în acest fel dându-i răgaz celui căutat să scape sau să riposteze. Britanicii în nici un caz nu ar fi procedat în acest mod. Preferau să distrugă totul în cale, atacul lor fiind mai curând un tăvălug, care răsturna tot ce întâlnea, localizându-şi ţintele şi doborându-le din fugă. Numărul scăzut de răniţi şi procentul mare de reuşite erau o dovadă suficientă pentru Thornton că metoda britanică era cea mai potrivită.

— Şuikov pe poziţie! a şoptit Jackson, care se afla chiar în spatele lui Thornton.

Rusul trebuia să coboare pe funia de rapel, de pe balconul de deasupra, acoperind astfel intrarea echipei lui Thornton. Ben îi oferise cu largheţe un MicroUzi, dar Peter îl refuzase politicos, spunându-i că prefera să rămână la Magnum-ul său.

— Mai ai vreo vorbă înţeleaptă pentru noi înainte să-i dăm drumul? a întrebat Pedrosa, cu un zâmbet forţat.

— Sigur, i-a replicat Bo, cu un zâmbet firesc, amuzat de tensiunea evidentă pe care o trăia poliţistul. Nu uitaţi că nici un plan nu rămâne neschimbat după primul contact şi, în caz că aveţi dubii, întâi trageţi şi pe urmă puneţi întrebări.

— Fir-ar să fie! Mulţumesc pentru încurajări, *amigo!* Haide să-i dăm drumul înainte să mă răzgândesc, în regulă?

Bo Thornton a băgat cheia în broască şi a răsucit-o o dată cu butucul. Pedrosa i-a continuat mişcarea, împingând uşa cu umărul şi dând la o parte covorul din faţa acesteia, ca un

profesionist adevărat. Poliţistul din Seattle a fost urmat îndeaproape de Thornton, cu Glock-ul îndreptat în jos, trasând în aer arcuri mici de cerc, vânând orice semn de ameninţare care i-ar fi scăpat lui Ben. Simţea prezenţa poliţiştilor din spatele lui, respiraţia lor fierbinte şi rapidă, împrăştiindu-se în toate direcţiile, deschizând uşile încăperilor şi ale dulapurilor. Ben înaintase rapid, rostogolindu-se pe cele trei trepte care duceau în living, sărind apoi agil în picioare, acoperind latura dreaptă, având spatele acoperit de Bo Thornton. L-au zărit în acelaşi timp pe Şuikov care, urlând un ordin şi-a făcut apariţia în balconul îngust, ţinând strâns Magnum-ul într-o singură mână. Ben i-a deschis uşa din sticlă şi rusul a intrat şi el în cameră. Liniştea deplină era întreruptă numai de căutările echipei, care răscolea apartamentul, însă fără nici un rezultat, asaltul durând ceva mai puţin de treizeci de secunde.

— Nimic! a comentat Jackson, sec, lăsându-şi arma să atârne de cureaua cu care era prinsă de centură.

Pedrosa înjura în spaniolă. După ce şi-a vărsat nervii, a trecut apartamentul în revistă şi pe urmă le-a ordonat oamenilor săi să-l întoarcă cu fundul în sus.

— Vreau să găsiţi toate urmele pe care le-a lăsat. Să nu cumva să pierdeţi ceva.

Thornton se dăduse la o parte, lăsându-i pe poliţişti să-şi vadă de treabă, adunând grămadă în centrul livingului tot ce găseau. Găsind un scaun lângă un perete, Bo şi-a băgat arma în toc şi s-a aşezat, aşteptându-l pe Şuikov să se apropie din capătul celălalt al camerei.

— Trebuie să aibă o ascunzătoare pe undeva, poate în Bainbridge. O mişcare standard, având în vedere obiectivul ultimului atac. S-ar putea să găsim câte ceva pe-aici, dar mă cam îndoiesc.

— Excelent! a mormăit Bo Thornton, făcându-i semn şi lui Pedrosa să se apropie. Ben, trebuie să lăsăm vreo patru băieţi aici, în caz că Santinela se întoarce. Peter crede că e posibil să aibă o ascunzătoare undeva pe insulă, ceea ce mi se pare logic. Atacă feribotul folosindu-se de o barcă, apoi îşi şterge urmele şi scufundă barca pe undeva, îndreptându-se spre cel mai apropiat oraş, unde poate să facă un duş şi să se bărbierească. Ştie foarte bine că agitaţia din oraş este maximă, aşa că de ce să rişte întorcându-se în Seattle?

— Să rişte? a replicat spaniolul, scuipând cuvintele. Până

acum, nici măcar n-aveam habar cum arată. Are toate şansele să fie amendat pentru parcare neregulamentară, fără ca poliţistul să-şi dea seama cu cine are de-a face.

— Adevărat, a intrat Peter în vorbă. Numai că acum *avem* o descriere destul de bunicică. Desenatorul poliţiei lucrează chiar în momentul de faţă împreună cu recepţionerul hotelului şi vom avea cât de curând un portret acceptabil. În plus, aici am găsit o mulţime de boarfe care îi aparţin. Cel mai bun lucru care ne rămâne de făcut este să încercăm să găsim toate indiciile utile din această cameră şi pe urmă, înarmaţi cu portretul, să ne mutăm fundurile în Bainbridge.

Thornton a luat harta pe care i-o întinsese Jackson.

— Am găsit-o între scrin şi perete, în dormitor. Probabil că a împins-o acolo din greşeală, nu a băgat de seamă şi a uitat complet de ea.

Bo a desfăcut harta, fluierând.

— Unul dintre exemplarele pe care le poţi primi de la Camera de Comerţ sau de la agenţiile de voiaj. Se pare că este tocmai harta insulei despre care vorbeam, Ben.

Pedrosa a luat harta din mâna lui Bo Thornton, verificând-o scurt din priviri.

— Ai dreptate, Bo! Şi are o ştampila pe spate: Paul Kressler – agenţie imobiliară. S-ar putea să fi găsit acul din carul cu fân.

— Atunci, hai să ne punem în mişcare în viteză, a spus Thornton. Lasă aici trei oameni de pază pentru orice eventualitate. Eu o să-l sun pe Bailey să văd dacă oamenii lui Cantrell nu mai au ceva noutăţi pentru noi. Deocamdată, haideţi să dăm de urma individului ăstuia, Kressler şi să vedem ce are pentru noi. Crezi că putem aranja să fim luaţi cu elicopterul de aici?

— Nici o problemă. Există un helipad pe acoperişul hotelului şi avem prioritate deplină. Nu trebuie decât să pun mâna pe telefon şi să spun cuvântul magic.

Fără altă vorbă, Jackson s-a întors şi a luat staţia din mâna altui poliţist. În câteva minute, unul dintre elicopterele destinate căutării bărcii Santinelei se îndrepta către hotel.

Între timp, Pedrosa i-a ales pe cei trei poliţişti care să rămână la hotel, cărora le-a dat instrucţiuni precise şi a cerut întăriri poliţieneşti în zonă. Desenatorul poliţiei continua să facă portretul asasinului sub indicaţiile recepţionerului şi se aştepta din clipă în clipă rezultatul, pe care urma să-l multiplice şi să-l

împrăştie în tot oraşul. Thornton luase legătura cu Washington-ul, mormăind şi dând din cap în timp ce Bailey îl punea la curent cu ceea ce se petrecea pe bătrânul continent.

— Deci? a întrebat Şuikov după ce Bo Thornton a pus receptorul înapoi în furcă. Ce noutăţi au băieţii pentru noi?

— Din întâmplare, veşti bune. Oamenii lui Cantrell au pus deja mâna pe doi bandiţi în Germania şi sunt pe urmele altor doi, unul în Italia şi altul în Franţa. În schimb, nu au nimic nou legat de omul nostru, în afară de faptul că, se pare, a fost angajat să arunce lucruri şi oameni în aer o săptămână încheiată. Plata a fost efectuată şi înţelegerea este să continue fără nici o modificare planul iniţial, dacă nu primeşte ordin să înceteze înainte de următorul atac.

— Adică cel de astăzi, a observat Peter.

— Exact. Bailey a zis că trebuie să băgăm viteză şi să-l oprim pe nenorocit cu orice preţ. În plus, se pare că se trag toate sforile pentru ca echipa lui Cantrell să nu fie nevoită să intre pe teritoriul inamic, ceea ce ar însemna că vor pune mâna ruşii pe ei în contul nostru.

Şuikov a sărit imediat, dând entuziasmat din mâini.

— În mod sigur, ţările din blocul de răsărit vor fi bucuroase să le facă americanilor acest serviciu profesional. Ungaria în mod sigur. Poate şi România, în ciuda „revoluţiei”. Kremlinul ţine încă în mână toate sforile în zonă şi, dacă preşedintele dă ordin, prietenii de ieri din Unitatea 99 îşi primesc cizma în fund fără doar şi poate.

— Elicopterul a aterizat! a zis Jackson. Ben, îl luăm pe Cardoza cu noi sau îl lăsăm aici?

— Du-l pe acoperiş, avem nevoie de el. A priceput toată lumea care sunt ordinele?

Jackson i-a făcut semn cu mâna că a înţeles şi s-a întors, grăbit să părăsească încăperea, împreună cu ceilalţi poliţişti care făceau în continuare parte din echipa care îl vâna pe terorist. Thornton i-a făcut semn şi lui Pedrosa să plece, oprindu-l o clipă pe Şuikov. După ce toată lumea a părăsit încăperea, cu excepţia celor trei poliţişti desemnaţi să supravegheze locul, Thornton i-a spus rusului:

— Dacă punem mâna repede pe Kressler ăsta repede, s-ar putea să ne crească mult şansele, nu crezi?

— Desigur, i-a răspuns Şuikov. Dar numai dacă Santinela s-a dus acolo. În carte scrie că trebuie să-şi ţină capul la cutie la

maximum, ca să evite contactele neprevăzute. Cât mai puţine contacte personale. N-are decât să citească ziarele şi să se uite la televizor, aflând astfel tot ce vrea să ştie despre succesul acţiunii şi despre stadiul urmăririi. Bineînţeles că, oriunde s-ar duce, o să se folosească de nume false. Însă noi doi ştim foarte bine că n-o să reziste să nu scoată capul la suprafaţă şi sunt gata să pun pariu că este ori în apropiere, ori chiar în oraş.

— Mi se pare logic, l-a aprobat Bo Thornton.

Făcând apoi o pauză, americanul şi-a cântărit atent următoarea întrebare. În cele din urmă a formulat-o, ştiind că nu avea de ales dacă răspunsul rusului era afirmativ:

— Ştii cine este tipul asta, nu-i aşa? Te-am urmărit toată ziua. Eşti agitat şi plin de toane. Care-i povestea, Şuikov?

CAPITOLUL 14

Rusul l-a pironit pe Thornton cu privirea câteva clipe, apoi a părut să se hotărască. Făcându-i semn lui Bo Thornton să-l urmeze în dormitor, unde nu aveau martori, a pus mâna pe două scaune pe care să stea în timp ce vorbeau. Chiar înainte ca fostul colonel din Speţnaz să înceapă să vorbească, lui Bo Thornton i s-a părut evident că omul nu se simţea deloc în largul lui. Dar nu avea de ce să-l nelinişteaască acest lucru: avea să afle în curând ce se petrecea în mintea şi în sufletul rusului.

— S-a întâmplat în Angola, în primul meu tur. Forţele cubaneze aveau probleme uriaşe să asigure ordinea şi liniştea pe zone întinse din ţară, aşa că tovarăşii i-au împrumutat comandanţilor lui Castro o echipă specială Speţnaz, plata urmând să fie făcută sub formă de informaţii în legătură cu situaţiile din zonele în care urma să fim chiar noi desfăşuraţi. Luptele fuseseră foarte sângeroase, cele mai sângeroase pe care le-am văzut în viaţa mea. Africanii participă la război cu mintea şi cu sufletul la fel de mult ca şi cu trupul. Cubanezii au fost mai întâi şocaţi de brutalitatea cu care s-au confruntat, însă nu a trecut mult până au început să le plătească duşmanilor cu aceeaşi monedă: cadavru pentru cadavru şi atrocitate pentru atrocitate. Nu am avut ocazia să văd mai mult decât fragmente din micile lor războaie particulare, misiunile noastre fiind centrate mai mult pe răpirea liderilor rebelilor şi pe recunoaşterea strategică a terenului în profunzime, mult în spatele liniilor inamice.

Cred că povestea a început la vreo trei luni de la sosirea noastră. Mai întâi, au fost şoaptele din sala de mese, fragmente de discuţii pe care nu le-am luat în seamă, considerându-le drept poveşti de baracă. Însă când ofiţerii cubanezi au început să scape câte un indiciu cum că ar fi primit un anumit ajutor dintr-o sursă din afară, mi-am ciulit urechile, pentru că oamenii noştri de la informaţii habar n-aveau de aşa ceva. Normal că am început să fac nişte săpături pe cont propriu: dacă mai erau şi alte forţe implicate în teatrul de război, Speţnaz trebuia să ştie despre cine

era vorba şi ce aveau respectivii de gând să facă.

Primul pas l-am făcut cu ajutorul unui tânăr ofiţer cubanez de informaţii cu care mă împrietenisem. Părea destul de nerăbdător în privinţa meseriei lui şi era evident că îi făcea plăcere compania camarazilor ruşi. Într-o bună zi, în timpul prânzului, am adus vorba ca din întâmplare despre zvonurile pe care le auzisem, la care el a răspuns, fără ocolişuri, că erau adevărate. N-a fost nevoie de multe insistenţe din partea mea ca să-mi spună că fusese angajat un specialist, un mercenar care comanda o mică echipă, lucru cunoscut de altfel la nivelul serviciilor de contrainformaţii ale noastre şi ale lor. Bineînţeles că l-am întrebat de ce fusese nevoie să angajeze mercenari străini, când ne aveau pe noi. Tot aşa deschis, fără să încerce să mă ducă, mi-a spus că Fidel ajunsese la concluzia că nu putea să aibă nici un control asupra oamenilor din Speţnaz, aşa că alesese să-şi rezolve problemele speciale cu ajutorul unui independent.

Bo Thornton înţelegea la ce se referea Şuikov. Văzuse cazuri asemănătoare în Vietnam şi nu numai acolo. Frumuseţea contactării unui mercenar era aceea că nu trebuia să-i pui la dispoziţie decât arme, muniţie şi hrană şi nu aveai grija lui câtă vreme cecurile veneau regulat şi nu apăreau probleme neprevăzute la bancă. Existase şi un grup foarte select de mercenari de acest gen care accepta şi refuza contracte pe considerente politice, dar în majoritatea cazurilor politica era şuntată când era vorba despre acceptarea unui contract, cel puţin în privinţa războaielor din Africa.

— Continuă, i-a spus el lui Şuikov.

— Cubanezii îşi cazaseră mercenarii într-un sat care se afla la două ore distanţă cu elicopterul de tabăra noastră. Pentru operaţiunile de anvergură ale mercenarilor, cubanezii le puneau la dispoziţie un pluton de rangeri. Însă, în majoritatea cazurilor, mercenarii îi foloseau pentru pază, preferând să ducă la bun sfârşit singuri misiunile pe care le primeau sau şi le alegeau. Era vorba în mare parte despre acţiuni la distanţă, directe, împotriva luptătorilor pentru libertate, întreruperea liniilor de comunicaţie, distrugerea depozitelor de hrană şi muniţii. Din când în când, puneau la cale câte un asasinat, deosebit de sângeros şi crud, astfel încât să creeze o impresie puternică asupra celor care îi susţineau pe luptătorii din gherile.

Nu a mai trecut mult şi am aflat pseudonimul de luptător al şefului mercenarilor. Îşi spusese Santinela, acesta fiind rolul pe

care şi-l atribuise în calitate de comandant al mercenarilor. Sursa mea cubaneză – după mai multe nopţi de beţie crâncenă – a început să-mi povestească cum înţelegea Santinela să-şi conducă oamenii în luptă, după care stătea deoparte şi comanda uciderea bătrânului satului, a comandanţilor de gherile sau a câte unui grup de misionari creştini. De la el ştiu că este crud, lipsit de milă şi compasiune omenească. Însă ceea ce m-a surprins cu adevărat este faptul că individul era american.

Normal că am transmis mai departe informaţiile culese şi superiorii mei au făcut presiuni asupra cubanezilor pentru a mi se permite să urmăresc una dintre misiunile mercenarilor. Cererea asta a stârnit ceva vâlvă, dar, după ce GRU a pus piciorul în prag şi le-a spus că ne retrage dacă nu vin în întâmpinarea acestei forme de cooperare, cubanezii au cedat.

L-am întâlnit pe omul care îşi spunea Santinela o săptămână mai târziu. Tânărul meu prieten cubanez din serviciile de informaţii urma să zboare în tabăra mercenarilor pentru a le duce detalii în privinţa răpirii unuia dintre comandanţii superiori ai gherilei, care tocmai făcea un tur al frontului şi care ar fi putut avea documente interesante asupra lui. Bineînţeles că era o misiune care se potrivea ca o mănuşă cu pregătirea noastră, însă, pentru motive pe care nu le-am înţeles decât mai târziu, cubanezii deciseseră să apeleze la ajutorul mercenarilor.

Elicopterul a aterizat în mijlocul unui sat uitat de lume şi de Dumnezeu, ai cărui locuitori trăiau într-o stare permanentă de şoc şi teroare, lumea lor fiind răsturnată cu fundul în sus de mercenari şi de cubanezi. Din prima clipă după ce am pus piciorul pe pământ, am fost întâmpinat de imaginea a trei cadavre în pielea goală, legănându-se în nişte spânzurători improvizate, umflate din cauza stadiului avansat de putrefacţie, în jurul cărora roia o mulţime de păsări de pradă, care de-abia aşteptau prilejul potrivit să se înfrupte. Am aflat după aceea că bieţii oameni nu înţeleseseră că nu aveau voie să iasă din colibele lor după ora stingerii, adică după ora cinci după-amiaza. Sentinţa la moarte fusese îndeplinită de oamenii Santinelei.

Trupele cubaneze erau încartiruite într-un şir de colibe înconjurate de sârmă ghimpată. Aveau cu toţii priviri de criminali, rele şi viclene şi nu am avut nici o îndoială că erau adevăraţi profesionişti ai terorii. Cei mai mulţi aveau plete şi barbă, uniformele erau mai mult zdrenţe, însă armele se aflau permanent într-o stare impecabilă. Nu mi-au acordat nici o

atenţie când am trecut pe lângă tabăra lor, preocupaţi de farfuria de mâncare din poală sau ascuţindu-şi cuţitele de luptă, care arătau cu adevărat înfiorător, la umbra anemica pe care o ofereau colibele în care trăiau.

În schimb, am fost foarte impresionat când am ajuns la triunghiul format din colibele în care erau încartiruiţi mercenarii. Ca să ajungi la colibele lor trebuia să treci mai întâi de barajul exterior, format din trei suluri de sârmă ghimpată aşezate unele peste altele. Între barajul exterior şi cel interior existau un câmp de mine şi capcane ascunse de iarbă uscată. Barajul interior era, de fapt, un gard din coardă de pian, pe care fuseseră prinse cutii de conservă goale, cu câteva pietricele pe fund, un fel de dispozitive rudimentare de avertizare. În barajul din sârmă ghimpată fusese lăsată o deschidere cât să poată trece un singur om prin ea, păzită în permanenţă de câte unul dintre oamenii Santinelei, înarmat cu o carabină M-60 şi cu două pistoale la brâu. Şi eu şi cubanezul a trebuit să prezentăm actele ca să putem trece, dar, chiar şi după ce am pătruns în interiorul taberei, am simţit ţeava carabinei aţintită asupra cefei mele.

Santinela îşi alesese coliba din centrul triunghiului, pe care o folosea atât ca dormitor, cât şi ca punct de comandă şi când ne apropiam, ne-a ieşit în întâmpinare. Îmi amintesc foarte bine de el. Avea o statură medie, cam un metru şi şaptezeci de centimetri şi era ras complet pe cap, probabil ca măsură de evitare a păduchilor, nelipsiţi din satele africane, îmi mai amintesc că mi-a trecut prin minte că probabil făcuse haltere, văzându-i umerii, pieptul şi braţele pe care cămaşa cu mâneci scurte, descheiată la toţi nasturii, nu îi ascundea deloc. A purtat ochelari de soare tot timpul cât a durat întâlnirea. Avea un ceas european şi mi s-a părut ciudat că îl purta la mâna dreaptă, el fiind dreptaci. Şi el şi oamenii lui aveau uniforme de camuflaj, modelul francez. În schimb, preferase ghetele americane şi am văzut lângă peretele colibei mai multe perechi aliniate şi bine îngrijite. Era înarmat cu un pistol de calibrul 45, pe care îl purta într-un ham cu toc, la subsuoara stângă.

Am dat mâna şi nu am detectat nici o urmă de ostilitate faţă de prezenţa mea acolo, deşi eram sigur că nu era deloc de natură să-l bucure. Cubanezul i-a dat mapa cu documentele venite de la serviciile de informaţii şi am trecut imediat la o şedinţă de informare cu oamenii lui, la care a participat şi comandantul cubanezilor, al cărui pluton urma să ne însoţească.

Mi s-a părut că operaţiunea era pregătită de ceva vreme, pentru că informarea nu a durat mai mult de o jumătate de oră. Santinela mi-a lăsat impresia că era destul de competent şi îşi ştia meseria, punând întrebări la obiect şi dând ordine impecabile. După plecarea celorlalţi, mi-a oferit ceva de băut, dar am refuzat. A dat din cap aprobator şi atunci am avut confirmarea că mă testase. Avea un stil special de a vorbi. Liniştit, calm, pe ton jos, fără să se formalizeze excesiv, deşi atmosfera din tabără îl detaşa clar drept şef.

După o oră de trăncăneală, din care nu am aflat nimic nou faţă de ceea ce ştiam deja, ne-am urcat în elicopter şi am plecat la treabă. Misiunea mercenarilor era să intercepteze escorta maiorului trupelor de gherilă, care se deplasa de la un sat rebel la altul. Informaţiile primite cuprindeau ruta probabilă şi ora aproximativă la care trebuia să cadă în ambuscadă. Mi s-a părut evident că prietenul cubanez îşi infiltrase un informator în anturajul maiorului.

Ne-am instalat dispozitivul când începea să se însereze, cubanezii urmând să fie folosiţi ca elemente de asalt şi pază, în timp ce oamenii Santinelei urmau să conducă practic ambuscada. Procedase foarte inteligent, ştiind cu precizie că pierderile cele mai serioase aveau să apară în rândul celor care trebuiau să-şi părăsească ascunzătorile să-i verifice pe duşmanii căzuţi. Mercenarii Santinelei mi s-au părut foarte încrezători şi bine pregătiţi. Iar cel mai important lucru pe care l-am observat la ei era că nici unul nu avea fumuri şi aiureli în cap. De asemenea, după calitatea ceasurilor şi a câtorva bijuterii personale, am dedus că erau foarte bine plătiţi.

După câteva ore de pândă, echipa care asigura paza dispozitivului pe flancul stâng a transmis semnalul de alertă, în câteva minute, pe potecă şi-a făcut apariţia un cercetaş. Îi auzeam paşii oricât de uşor încerca el să calce. Conform planului Santinelei, echipa care asigura paza flancului drept al dispozitivului trebuia să-i taie beregata cercetaşului după ce acesta trecea de ei, după care trebuia să se replieze, formând bara scurtă a literei L, folosindu-se de un RPD cumpărat de la ruşi special în acest scop. În mai puţin de un minut, am auzit horcăitul cercetaşului, al cărui cadavru a fost părăsit chiar în acel loc.

Se ştia din experienţă că cercetaşul se putea mişca liber între şaizeci şi şaptezeci de metri înaintea escortei, fară ca asta să îi

alarmeze în vreun fel. Imediat am auzit zgomotele escortei maiorului intrând în zona ambuscadei, după scrâşnetele pietricelelor de pe potecă, călcate neglijent de oameni lipsiţi de grija propriei siguranţe. De câteva ori am auzit scârţâit de curea de armă şi câte un căscat. Pe urmă, brusc, întunericul s-a evaporat, Santinela însuşi trăgând de corzile rachetelor luminoase montate mai devreme în jurul potecii.

Surpriza a fost completă şi am recunoscut imediat ţinta, după uniformă şi armă. Înainte ca oamenii săi să apuce să replice, mercenarii îi puseseră pe toţi la pământ cu focuri bine ochite, pistoalele automate ale cubanezilor desăvârşind treaba. Îl văzusem pe maior culcându-se la pământ, sperând probabil să-şi piardă urma în tufişuri, în vreme ce oamenii lui mureau pe capete. Înainte ca mercenarii să oprească focul, Santinela le striga cubanezilor să pieptene zona, declanşând un al doilea set de rachete luminoase, care să-i ajute să nu le scape nimeni.

L-am găsit imediat şi pe maior, cu un glonţ în braţ şi altul în gleznă. Santinela a dat ordin ca omul să fie adus în mijlocul cercului luminos şi să fie dezbrăcat la pielea goală. Nu mi s-a părut nimic ciudat, ştiind că aceasta era procedura standard de interogatoriu. Însă ceea ce a urmat nu avea nimic de-a face cu un interogatoriu.

În timp ce cubanezii îi percheziţionau pe morţi, Santinela a scos patru ţepuşe de oţel şi un ciocan din rucsacul său. În timp ce patru dintre oamenii lui îl ţineau, Santinela l-a ţintuit de pământ, bătându-i ţepuşele prin palme şi tălpi. Maiorul urla de durere, dar nu se auzea mare lucru, pentru că îi îndesaseră o cârpă mizerabilă în gură pe post de căluş. După ce şi-a terminat treaba, Santinela s-a apropiat de capul maiorului şi a început să-i pună întrebări în dialectul său. Un mercenar care se întorcea din tufişuri mi-a dat o geantă cu documente şi pe urmă s-a alăturat camarazilor săi.

Interogatoriul a durat aproape cinci minute. Mi s-a părut că Santinela vroia să afle informaţii despre oamenii de legătură ai maiorului din satul învecinat şi despre şefii gherilei. Însă maiorul pierduse prea mult sânge pentru a-i mai fi de vreun ajutor torţionarului său. Îl vedeam plimbându-şi ochii de la un mercenar la altul şi oprindu-se parcă mai mult cu privirea la scalpul lucios al Santinelei. În cele din urmă, omul a dat din cap de două ori ca şi cum ar fi spus *„Nu mai suport!”* şi a rămas tăcut şi nemişcat.

Santinela s-a ridicat în picioare şi-a tras pălăria de camuflaj la

loc pe cap şi l-a chemat pe sergentul cubanez la el. I-a spus câteva cuvinte, după care mercenarii au dispărut în întunericul tufişurilor. Mi-am întors privirea şi am văzut trei sau patru cubanezi înarmaţi cu macete, care se apucaseră să măcelărească trupul maiorului, bucată cu bucată. Nu se mai auzea nici un alt zgomot în afara macetelor care hăcuiau carnea. Metodici, cubanezii au început cu degetele de la mâini şi picioare, apropiindu-se pas cu pas de zonele vitale. Trupul se zbătea bizar ţintuit în ţepuşe. Rachetele luminoase începuseră să se stingă şi ultima imagine pe care am văzut-o a fost cea a capului desprins de trup de către unul dintre cubanezi cu câteva lovituri de macetă. Abia pe urmă mi-am dat seama că Santinela fusese tot timpul lângă mine şi, când m-am întors şi am vrut să-i zic ceva despre atrocitatea comisă sub ochii mei, am amuţit complet văzându-i strălucirea de răutate din ochi.

Pe urmă, am plecat. Îmi amintesc că am mers toată noaptea prin junglă spre locul de întâlnire cu elicopterul, ajungând înapoi la baza mercenarilor la opt dimineaţa. La prânz, a venit elicopterul care ne-a dus înapoi la baza noastră, pe mine şi pe cubanez şi într-o oră mi-am scris raportul.

Rusul îşi terminase povestirea şi încăperea s-a cufundat într-o tăcere apăsătoare. Thornton îşi dăduse seama că amintirea acelei nopţi deschisese o rană veche în sufletul prietenului său rus, o rană care nu se vindecase niciodată pentru că nu făcuse nimic pentru a-i pedepsi pe criminalii maiorului.

— Şi superiorii tăi ce au avut de spus în legătură cu toate astea? l-a întrebat Bo.

Rusul a râs fară chef, înfundat şi nervos.

— Nimic. După o lună, am fost informat printr-o scrisoare sosită cu curierul special că Santinela era un personaj bine cunoscut de GRU şi că fusese folosit în câteva ocazii chiar şi de către oamenii noştri. Era un fost soldat din armata americană, cu o experienţă de luptă impresionantă adunată în Vietnam, apoi în Congo şi în alte locuri fierbinţi din lume, unde asemenea oameni găsesc mediul propice în care să lase fiara din ei să se dezlănţuie nepedepsită. A bătut aproape metru cu metru distanţa dintre Rhodesia şi Africa de Sud, înrolându-se în SAS-ul sud-african şi apoi în trupele speciale Scouts, a căror menire era mai aproape de gusturile sale. A mai lucrat ca instructor pentru grupurile teroriste din Orientul Mijlociu şi pe urmă a început să ia contracte pe cont propriu pe nişte sume exorbitante. Niciodată nu i-am

ştiut numele real. Tot ce mi s-a spus a fost să-l las în pace până venea vremea să mi se ordone să-l înlătur.

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme?

Şuikov i-a aruncat americanului o privire care l-a avertizat că umbla pe gheaţă foarte subţire.

— M-am rugat să nu fie vorba despre acelaşi om, a mormăit Peter, strângându-şi pumnii atât de tare, încât încheieturile degetelor şi unghiile i se albiseră. M-am rugat ca altcineva să fi adoptat numele bestiei, folosindu-l în propriul beneficiu. Însă evenimentele din ultimele trei zile au confirmat cele mai mari temeri ale mele. Santinela pe care o ştiu eu şi omul pe care îl căutăm acum sunt una şi aceeaşi persoană. Am jurat în noaptea aceea petrecută în junglă în compania mercenarilor Santinelei să-l omor pe ticălosul care se delectase cu agonia maiorului pe seama mea şi iată că am fost din nou atras în cercul răului pe care acest om îl poartă în jurul sau oriunde ar călca. Nu ţi-am spus până acum pentru că nu am fost nici eu sigur. Evenimentele de astăzi au fost confirmarea finală. Santinela este omul pe care îl căutăm pentru că mi-a lipsit, la un moment dat, cu multă vreme în urmă, hotărârea de a-l şterge de pe faţa pământului, deşi aveam ocazia.

— Crezi că l-ai recunoaşte? a întrebat Thornton.

Peter a ridicat din umeri.

— Poate. Deşi cred că s-a mai schimbat de atunci. Însă l-aş recunoaşte în mod sigur dacă l-aş privi în ochi. Nu am văzut niciodată asemenea ochi, lipsiţi complet de viaţă, un pustiu de distrugere şi cruzime. Da. L-aş recunoaşte dacă ne-ar ieşi în cale. Poţi să contezi pe asta, Bo!

— Aşa voi face, i-a răspuns Thornton. Şi-acum hai să ne mişcăm fundurile de aici. Pedrosa ne aşteaptă şi nu stăm prea bine cu timpul. Răzbunarea e o curvă înşelătoare, Peter. Ce vreau să te rog este să nu ne excluzi din războiul tău personal, în regulă?

Şuikov a zâmbit amar. Însă pe faţa arsă de soare a rusului nu era nici o urmă de umor. Sau cel puţin nici una pe care să o poată sesiza Bo Thornton.

CAPITOLUL 15

Santinela s-a trezit brusc, alarmat de un al şaselea simţ, care îi transmitea semnale în care învăţase să aibă încredere, întins pe pat, se felicita că avusese inspiraţia să o trimită în camera ei pe femeia cu care făcuse dragoste în seara aceea. Tânăra nu păruse să fie impresionată de lipsa lui de maniere în pat, însă ceea ce simţise ea nu era nici pe departe problema lui. Semnalele de alarmă au început să se domolească după ce Santinela şi-a restabilit contactul cu lumea reală, mai ales cu sunetele din jur, potrivindu-l pe fiecare la locul său şi trecând la următorul, până la ultimul.

Trezit complet şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat în capul oaselor, scoţând pistolul de sub saltea, unde îl ascunsese. Cu arma în mână, a început să cerceteze fiecare colţ al apartamentului închiriat, căutând semne ale unei prezenţe străine nedorite. Era posibil să fi fost deja identificat, deşi nu îşi dădea seama încă cine putea fi vânătorul. Era un om cu trecutul încărcat de violenţă şi compromisuri, un trecut care în mod sigur conta foarte mult pentru cei care nu mai trăiau decât pentru răzbunare. Ştia că planul său era fară cusur şi că se putea baza pe el deplin. Însă la fel de bine ştia că tocmai în cazul planurilor perfecte trebuie să fii cât mai suspicios cu putinţă. Unui vânător versat nu îi trebuia prea mult să îi ia urma şi printr-un joc de împrejurări să ajungă la uşa lui. Tocmai din această cauză se baza atât de mult pe instinctul de supravieţuire pe care şi-l cultivase cu grijă atâţia ani la rând, începând cu ziua în care acceptase primul contract.

Totul era aşa cum trebuia să fie. Strada din faţa vilei era pustie, cu excepţia maşinilor pe care le înregistrase în memorie încă de la sosire. Estuarul era şi el la fel de pustiu, luminat ca pentru filmare de o lună imensă, bărcile erau legate la mal, legănându-se ritmic şi liniştit, lovindu-se din când în când de apărătorile de cauciuc ale debarcaderului. Noaptea era paşnică şi lipsită de semnele violenţei, ca un nou-născut. Santinela se relaxase complet şi trăgea adânc în plămâni aerul proaspăt şi

sărat, îngăduindu-şi puţină relaxare pentru prima oară de când se trezise. Era mulţumit că nici nu tremura din cauza unei cantităţi prea mari de adrenalină. Acesta era un semn foarte periculos pentru un profesionist din branşa lui, semn asociat în general cu o imaginaţie prea bogată şi cu o anumită fragilitate nervoasă.

Parfumul femeii îi ajunsese din nou în nări. Fusese foarte bună din toate punctele de vedere şi îi adusese aminte mai ales cât de mult timp trecuse de când nu-şi mai satisfăcuse nevoile sexuale. Din punct de vedere emoţional, învăţase de foarte multă vreme să-şi înăbuşe orice sentiment care putea să aducă, fie şi pe departe, cu dragostea, ştiind că aceasta l-ar fi putut face vulnerabil şi imprevizibil. Sub aspect fizic, ştia când era cazul să-şi ofere o tratаţie şi, din moment ce chiar îi plăcea să facă sex, dacă se simţea în siguranţă, apela la serviciile profesionistelor. Şi de această dată analizase foarte atent soarta femeii în compania căreia îşi petrecuse seara, chiar înainte să se aşeze la masă şi hotărâse că nu putea să reprezinte nici un pericol real pentru el atâta vreme cât părăsea hotelul în zorii zilei, fără să se mai întâlnească. Prin urmare, putea să-i permită să trăiască. În perioadele în care era implicat în executarea unor contracte, asemenea întâlniri nu puteau să fie decât de scurtă durată şi la obiect. Acesta fusese, de altfel, modul de viaţă care îi permisese să se menţină în vârful ierarhiei profesiei sale, în timp ce atâţia alţii dispăruseră din cauza neatenţiei, supraaprecierii, a prostiei sau, pur şi simplu, din ghinion.

Norocul! Dintotdeauna i se păruse o noţiune cel puţin ciudată. În orice caz, simţea că îşi adusese rezerva de noroc la limită, anii lungi pe care îi petrecuse luptând în războaiele altora aducându-l, ca pe un fluture de noapte, tot mai aproape şi mai aproape de flacăra strălucitoare a morţii. Spre deosebire de majoritatea asasinilor profesionişti pe care îi cunoscuse, reuşise să prospere şi să devină un om bogat. Secretul succesului său consta tocmai în faptul că înţelesese în ce fel se schimbau vremurile şi fusese permanent în pas cu aceste schimbări, lucru pe care ceilalţi nu fuseseră capabili să-l facă, deşi se străduiseră şi ei la rândul lor. Întotdeauna trecuse cu vederea motivaţia politică în acceptarea sau refuzul unui contract, văzând mai departe decât oricine altcineva duplicitatea practicată de guvernele lumii, care jucau un fel de şah imaginar, în care vieţile oamenilor nevinovaţi erau pionii şi teroriştii cruzi ca el regii. Aşa încât, pentru el, prea puţin

contase dacă clientul era sovietic sau democrat, socialist, fascist sau liberal, negru, alb, roşu sau galben. Când se punea problema plăţii sumelor pe care le pretindea, pentru Santinelă toţi erau la fel, victime ale micilor lor jocuri pentru putere, cifre banale ale statisticilor: mondiale într-o lume împărţită în victime şi călăi.

Însă nu la asta trebuia să-i stea mintea în ziua care începuse. Ce anume îi declanşase sistemul de alarmă? Trecuse în revistă ziarele din ultimele zile şi tot ceea ce reuşise să citească printre rânduri era că poliţia se învârtea după propria coadă, acesta fiind şi unul dintre scopurile sale fundamentale. Bineînţeles că existaseră şi câteva aluzii la implicarea forţelor federale, dar şi asta era de prevăzut şi de aşteptat, deşi nu punea prea mare preţ pe FBI când era vorba de neutralizarea fi ameninţărilor şi riscurilor interne majore. Şi atunci ce putea să fie? Aproape că simţea nevoia să-l sune pe omul lui de contact din Unitatea 99, doar aşa, să afle mai multe informaţii, dar a fi renunţat la această idee de cum i-a trecut prin minte. Ar fi fost un semn de slăbiciune care, mai devreme sau mai târziu, ar fi devenit public în cadrul micului cerc în care se învârtea el. În plus, la acea oră, clienţii lui erau împrăştiaţi de-a lungul şi de-a latul Europei şi al Orientului Mijlociu, ascunzându-se în gaură de şarpe de eventualele acte de răzbunare pe care atacurile lui ar fi putut să le determine din partea americanilor. Nu-şi putea permite să-i compromită şi mai mult, după cum nici ei nu-şi puteau permite să-l compromită pe el. Era ca un cerc vicios, ca un cod secret al onoarei în lumea tenebroasă a terorismului internaţional.

Abia atunci şi-a dat seama ce anume îl neliniştea. *Era vânat de cineva!* Numai că nu era vorba despre cei la care se aştepta, ci despre cineva care venea din aceeaşi zonă cenuşie a vieţii în care trăise şi el. Poate era vorba despre o persoană pe care o cunoştea. Sau despre cineva care îl cunoştea pe el. Însă, oricine ar fi fost omul acela, îi transmisese un mesaj, pe care senzorii lui îl preluaseră şi îl traduseseră. Această concluzie l-a făcut să simtă furnicături pe şira spinării. Era vorba de mult mai mult decât citise în ziare sau auzise la posturile de televiziune. Avea sentimentul că cineva îi sufla în ceafa. Vânătoarea începuse, iar urmărirea era în plină desfăşurare.

Santinela s-a ridicat brusc în picioare. Trebuia să plece înainte de răsăritul soarelui, cel târziu într-o oră. Smulgând cartea de telefon de pe noptieră, a început să sune la moteluri, la cel de-al cincilea apel găsind o cameră liberă într-un motel situat la mai

puţin de cinci kilometri de locul în care se afla. I-a dat recepţionerului un nume fals care i-a răsărit primul din memorie, spunându-i că plătea cu bani gheaţă. Pe urmă, a sunat la compania de taxiuri, făcând aranjamentele necesare pentru a avea la dispoziţie un taxi după ce elibera camera şi îşi ştergea urmele. Gândindu-se la succesiunea evenimentelor, se bucura şi mai mult că o trimisese pe femeie la ea în cameră; dacă nu ar fi făcut-o, era forţat să o lase fară viaţă, ascunsă sub patul pe care îl împărţiseră peste noapte.

Verificându-şi ceasul, s-a pus în mişcare. Avea să fie o noapte foarte lungă pentru el.

CAPITOLUL 16

Primii zori începuseră să se arate la orizont când Thornton, în fruntea echipei sale, a spart uşa apartamentului vilei de pe malul estuarului. Bufnitura şi scrâşnetul lemnului au răsunat ca o împuşcătură în liniştea nopţii, după care a urmat tropăitul ghetelor, oamenii „măturând" încăperile cu armele îndreptate în faţa lor, când la dreapta, când la stânga, singurele indicaţii de care se puteau folosi fiind cele primite din partea agentului imobiliar, Kressler. În mai puţin de un minut, apartamentul a fost verificat de la un capăt până la celălalt şi din tavan până în podea. Zgomotul paşilor şi al uşilor trântite de pereţi era dominat însă de respiraţia grea, apăsată, a poliţiştilor, stăpâniţi de furia adrenalinei care le curgea ca un râu de lavă incandescentă prin vene. Cel mai mic şoricel din lume dacă ar fi mişcat în apartament s-ar fi trezit cu pielea găurită într-o fracţiune de secundă.

— În regulă peste tot? a strigat Bo Thornton, verificând cu Glock-ul său dormitorul principal pentru a doua oară.

Thornton nu şi-a putut reprima un rânjet de furie auzind răspunsurile afirmative ale oamenilor săi, dându-şi seama că îşi rataseră vânatul cu mai puţin de o oră. Sigur de raportul oamenilor săi, Thornton le-a transmis trăgătorilor de elită postaţi în jurul vilei pentru mai multă siguranţă un ordin scurt. Şi de această dată raidul fusese ratat. Întorcându-se în livingul apartamentului, le-a făcut poliţiştilor semn să se apropie cu ţeava Glock-ului său.

— Gaura asta e uscată ca Sahara, a murmurat Jackson, ofiţerul de culoare, lăsându-se să cadă greu pe o canapea. Ce părere ai, Bo? Tipul a fost prevenit sau ce?

— Posibil şi aşa, dar Santinela îşi cunoaşte bine meseria. Poate că nu a urmărit decât să rămână aici până la căderea nopţii, sau poate că a avut o premoniţie. Nu uitaţi că este un gen de prădător cu care nu aţi avut niciodată de-a face. Viclean, inteligent, posesor al unui al şaselea simţ căruia are înţelepciunea să-i dea ascultare fără discuţii. Toate acestea sunt

calităţi care îl ajută pe un om ca el să rămână viu într-o lume în care nu se poate avea încredere deplină în nimeni.

— Peter are dreptate, a confirmat Bo Thornton. Nu l-am ratat cu mult. După spusele lui Kressler, a ocupat apartamentul în cursul zilei de ieri şi ar fi urmat să-l ocupe până mâine. Schiţa făcută de desenatorul poliţiei după indicaţiile recepţionerului de la hotelul din Seattle a fost suficientă pentru ca agentul imobiliar să-l recunoască pe terorist ca fiind una şi aceeaşi persoană cu cel căruia îi închiriase apartamentul şi aşteptăm în orice moment să intrăm în posesia unei noi schiţe, mai aproape de înfăţişarea actuală a Santinelei. Voi trimite pe cineva să verifice debarcaderele şi malurile insulei în sus şi în jos. Sunt gata să pun pariu că vom găsi barca la mai puţin de şapte-opt kilometri de vilă.

Pedrosa, vârându-şi arma în tocul de la subraţ, dădea din cap aprobator.

— Voi cere să fie trimisă o ambarcaţiune a Pazei de Coastă în zonă în cel mai scurt timp. Iar poliţiştii locali pot să ne ajute trecând la verificarea hotelurilor şi a motelurilor din oraş, concentrându-se în special asupra persoanelor care au rezervat camere aseară târziu sau în cursul nopţii, în timp ce noi o să ne apucăm să întoarcem apartamentul acesta cu fundul în sus, în speranţa că descoperim vreun indiciu care să ne ajute.

Era rândul lui Thornton să fie de acord cu hotărârea lui Pedrosa.

— În regulă, dar asigură-te că toată lumea ştie că nu trebuie să se pună cu Santinela în caz că o localizează. Suntem prea aproape de el ca să ne permitem să-l lăsăm pe vreun poliţist cu vise de avansare să ne strice planurile. Şi oricum, dacă încearcă cineva să facă mai mult de atât, probabil că se va alege cu pielea ciuruită. Ordinul trebuie să fie cât mai limpede: îl localizează şi pe urmă ne informează pe noi în cel mai scurt timp.

Ben şi-a fluturat mâna în semn că înţelesese şi nu era nevoie să-i explice de două ori, după care a continuat:

— O să iau legătura cu echipele speciale să pună câţiva poliţişti pe fiecare feribot, începând de astăzi. Putem să colaborăm cu Patrula Statului pentru blocarea oricărei artere principale în oraş sau în afara lui. Iar Paza de Coastă oricum ne ajută patrulând coastele în căutarea bărcii de care s-a folosit teroristul în cursul ultimului atac. Ştiu că tipul este probabil suficient de bun pentru a scăpa din orice plasă pe care i-am

întinde-o, dar asta nu înseamnă că ne putem permite să-i uşurăm situaţia stând cu mâinile în sân.

— Poate l-a văzut cineva de pe aici. Ştiu şi eu? Poate vreun paznic de la debarcadere, vreo puicuţă, genul de oameni care atârnă pe lângă hoteluri şi moteluri.

— Card are dreptate, a sărit Jackson să-l susţină. Poate ar trebui să începem cercetările din, uşă în uşă, să le arătăm oamenilor portretul tipului şi să aşteptăm ca cineva să strige: *Bingo!* Eu zic că merită să încercăm.

Thornton şi-a băgat şi el arma în toc, pe urmă i-a privit pe cei adunaţi în jurul său. Erau cu toţii oameni buni, de încredere şi rezistenţi. Oameni învăţaţi să facă faţă situaţiilor în care soarta le era potrivnică, până când obţineau ceea ce vroiau.

— În regulă. Card? Tu şi cu Jackson începeţi să bateţi din uşă în uşă. Ceilalţi, luaţi legătura cu biroul lui Kressler şi vedeţi dacă schiţa actualizată este gata pentru a fi trimisă la multiplicat şi împrăştiată în toate direcţiile. Dacă este gata, avem nevoie de ea cât mai rapid. Începeţi cu uşile învecinate şi împărţiţi-vă pe direcţii – unul spre nord şi celălalt spre sud. Eu şi cu Peter o să răsturnăm apartamentul pe dos, să vedem dacă nu cumva a uitat ceva. Ben? Tu iei legătura cu poliţia locală şi îţi pui reţeaua pe picioare. Şi acum, la muncă, domnilor!

Pedrosa se oprise în uşă.

— Crezi că ar trebui să iau legătura cu băieţii pe care i-am lăsat la hotel în Seattle?

— Bună idee, Ben, i-a răspuns Bo Thornton. Ia legătura cu ei şi pune-i la curent cu ultimele noutăţi. Să fie pregătiţi să-şi apere fundurile. Santinela ar putea să fie deja în drum spre oraş, deşi mă îndoiesc, pentru că asta ar însemna să traverseze cu barca folosită în timpul atacului, pentru că la ora asta nu circulă nici un feribot. În orice caz, trimite-le şi lor pe fax o schiţă actualizată. Nu ne putem permite să trecem nimic cu vederea.

Pedrosa i-a făcut un semn evaziv cu mâna în sensul că înţelesese ce avea de făcut şi a plecat. Cardoza şi Jackson l-au urmat, discutând între ei, încercând să stabilească în ce direcţie să plece fiecare. În apartament nu mai erau decât Bo Thornton şi Şuikov, care se priveau unul pe celălalt, în tăcere, rusul legănându-şi Magnum-ul în poală.

— Aşadar? a spart Peter liniştea. Ce ne putem aştepta să se întâmple în continuare?

Thornton s-a apropiat de uşa glisantă din sticlă. Afară, soarele

începuse să urce pe cer, trimiţând în direcţia pământului raze portocalii şi galbene. Debarasându-se de sentimentul de linişte şi pace pe care i-l dădea acest decor, Bo Thornton s-a întors către rus.

— Totul şi nimic. Până acum, a lovit o dată pe zi, în fiecare zi, în ultimele şaptezeci şi două de ore. Dacă ieri ar fi fost ultimul atac din serie, ar fi spălat putina cu avionul sau cu maşina şi acum ar trebui să fie la mama naibii. Dar, cum nu s-a întâmplat nimic din toate astea, cred că nu greşim dacă presupunem că are de respectat un anumit program şi că planurile sale includ mult mai mult decât am văzut până acum.

— Omul ăsta nu o să se dea bătut doar pentru că ştie că suntem pe urmele lui, sper că înţelegi asta, Bo! a ţinut rusul să lămurească lucrurile.

— Mda, înţeleg foarte bine. Însă, chiar dacă nu vrea decât să-şi găsească scăparea, şansele sunt tot de partea lui, pentru că el este în frunte şi noi ne târâm de-abia pe urmele pe care le lasă din loc în loc.

— Oricum, cred că şi-a dat seama că cineva este pe urmele lui, altfel de ce ar fi părăsit hotelul acesta înainte de vreme? Şi mai cred că are un deget foarte nervos pe trăgaci, fiind gata să tragă la cel mai mic gest sau semn că a fost recunoscut sau identificat. Dacă norocul o să vrea ca tu să-l întâlneşti înaintea mea, trage primul, loveşte-l mortal, fără milă şi fară cruţare. Nu uita că nici el nu ar proceda altfel dacă ar fi în locul tău şi ar avea ocazia să-ţi găurească pielea.

— Fii liniştit, nici nu aveam de gând să fac altceva. Acum, însă, haide să vedem dacă ne-a mai lăsat vreun mesaj, i-a răspuns Bo Thornton, schimbând vorba, pentru că nu-i plăcea felul în care punea rusul problema în ultimele zile, chiar dacă ştia că avea dreptate şi că, oricum, aşa trebuia să procedeze.

Şuikov l-a aprobat din cap şi apoi a intrat în dormitorul principal, cel pe care îl verificase Bo după ce pătrunseseră înăuntru. După un minut, Bo Thornton l-a auzit chemându-l, cu o nuanţă de umor în glasul său gros, de bariton.

— Bo, se pare că am găsit ceva, dar nu cred să fie de mare importanţă.

Cu paşi mari, Bo Thornton s-a grăbit să ajungă cât mai repede din bucătărie în camera din care îl strigase rusul.

— Ce naiba!…

Şuikov ridicase de un colţ un cearşaf pătat de spermă.

Peter a dat drumul apoi cearşafului pe jos şi şi-a şters palmele mari pe fundul pantalonilor.

— După câte se pare, teroristul nostru nu a pierdut vremea de pomană şi a zăpăcit o demnă urmaşă a Evei. Şi încă de curând. Nu zicea Kressler ceva despre o muieruşcă, pe nume Simmons, care ar trebui să ocupe apartamentul învecinat?

Lui Bo au început să-i strălucească ochii.

— Chiar aşa! Derry… Ba nu! Kerry Simmons – acesta este numele. Singură, genul de femeie de carieră. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Zâmbetul rusului a devenit din ce în ce mai larg.

— Poate că domnişoara Simmons a făcut cunoştinţă mai intim, ca să zic aşa, cu omul nostru.

— Poate că domnişoara Simmons îl ajută să-i treacă de urât, în apartamentul ei, chiar acum!

Amândoi bărbaţii, ca la un ordin şi-au scos armele şi au pornit-o în fugă spre uşa distrusă, amintindu-şi brusc şi de Cardoza şi de Jackson, care părăsiseră ultimii apartamentul Santinelei, discutând care în ce direcţie să o pornească.

Fir-ar să fie! îşi spunea Bo Thornton în gând, alergând pe holul vilei. *De ce nu-mi merg şi mie lucrurile cum vreau, măcar o dată în viaţă!*

CAPITOLUL 17

— Motelul *Sands*, ultimul de pe listă pe care trebuie să-l verificăm. Ce-ai zice de un Cod 7 după aceea?

Poliţistul Jeff Conroy i-a făcut semn partenerului său că era de acord, intrând cu maşina de poliţie în parcarea motelului, după care a întins mâna după microfonul staţiei.

— Dispeceratule, aici 217. Mergem să facem verificări la motelul *Sands* pe Bulevardul Harbor, Cod 6.

Fără să mai aştepte confirmarea, Conroy şi-a scos centura de siguranţă, a deschis uşa şi a ieşit în aerul proaspăt şi răcoros al dimineţii.

— Ce zici, Roy? Crezi că o să-l găsim aici pe domnul „Pericol”?

Roy Dempster, în picioare şi el lângă maşina de patrulă, a ridicat din umeri. La cei cincizeci şi şase de ani ai săi, mai avea numai un an până la pensie. După douăzeci şi patru de ani petrecuţi în cadrul aceluiaşi departament, avea de gând să-şi trăiască anii de pensie pescuind şi bând bere pe cheltuiala primăriei din Bainbridge.

— Mă îndoiesc, i-a replicat el.

Trântind portiera maşinii, Dempster şi-a ridicat centura, hotărându-se să-şi lase bastonul de cauciuc în maşină. *Oricum, porcăria asta mai mult mă încurcă* şi-a spus el în gând. În plus, în cei douăzeci şi patru de ani de slujbă avusese parte de un singur incident semnificativ, când doi derbedei din Tacoma trecuseră podul şi încercaseră să jefuiască o bancă locală. În afara acestei întâmplări, poliţiştii de pe insulă, în total zece, plus un sergent şi şeful, nu îşi băteau capul decât cu turiştii care se îmbătau şi făceau scandal şi cu copiii localnicilor care nu le dădeau, însă, prea multă bătaie de cap.

În Bainbridge nu se întâmpla niciodată nimic important, nimic de genul nebuniei care cuprinsese oraşul de dincolo de Sound.

Conroy şi-a aşezat pe cap pălăria cu boruri late, trăgând-o peste ochi în stilul poliţiştilor de la Patrula Statului, pe care îi admira foarte mult. Era poliţist de doi ani şi se săturase până peste cap să aresteze beţivani şi puştani care beau pentru prima

oară o bere la o petrecere şi făceau scandai până ridicau cartierul în picioare. Cel puţin, arma nu o scosese decât în poligon, cu ocazia tragerilor obligatorii, când îşi uimise colegii cu îndemânarea lui. Înainte să se depărteze de maşină, a mai privit o dată copia xerox a portretului bărbatului pe care îl căutau. Îl primiseră în urmă cu o oră, împreună cu ordinul de a scotoci hotelurile şi motelurile înşirate de-a lungul Bulevardului Harbor, interesându-se în mod special de oaspeţii care se cazaseră târziu în seara precedentă sau în cursul nopţii şi care se asemănau cu schiţa pe care o primiseră. La motelul *Sands* era ultima oprire pentru ei.

— Mi-ar plăcea să ştiu de ce este căutat tipul ăsta. Sergentul nu a fost prea darnic în detalii, ba parcă a avut grijă să nu ne spună mai mult decât să ne ţinem departe de ei şi să anunţăm imediat dispeceratul în cazul că îl identificăm.

Roy s-a încruntat. *Jocuri, jocuri de oameni mari,* îşi spunea el în gând. *Tipic pentru şmecheri să-i pună pe poliţiştii din patrule să facă toată munca, ştiind numai pe jumătate despre ce este vorba.* În mai puţin de un an, toată povestea aceasta avea să se sfârşească în ceea ce-l privea. Gândul acesta l-a făcut să intre zâmbind în holul motelului.

— Puştiule, ascultă la mine cum jucăm mingea asta, dacă recepţionerul îl recunoaşte pe individul ăsta. În primul rând, îi luăm numele şi numărul camerei, pe care le transmitem dispeceratului, conform indicaţiilor. În al doilea rând, dăm o fugă până la camera lui şi ne prezentăm, nu de alta, dar să fim siguri că este omul pe care îl căutăm. În al treilea rând, dacă este vorba despre cel căutat, îl ducem noi la sediu, pentru că este oraşul nostru şi ar fi normal să fie arestarea noastră. Oricum, tipul nu poate să fie altceva decât vreun contabil care a fugit cu banii firmei, căutat de poliţia din Seattle sau din Tacoma.

— Crezi că e o idee bună, Roy?

Amândoi poliţiştii s-au oprit în faţa tejghelei de la recepţie.

— Jeff, băiatule, eşti nou în meserie, dar ai toate calităţile ca să devii un poliţist bun. Însă pentru asta trebuie să ţii minte că nimic mai de Doamne-ajută nu se întâmplă în oraşul ăsta. Dacă nenorocitului ăstuia îi face pielea doi bani, suntem la fel de capabili ca oricare alţi poliţişti să-l arestăm şi să-l ducem la sediu. Eu, unul, am ieşit din dansul ăsta într-un an, aşa că nu prea mă mai interesează nimic. Tu însă ai multă pâine de mâncat de pe urma slujbei ăsteia şi ar da foarte bine la dosar să ai o

arestare cât de cât ieşită din rutină. Nu mai zic că te-ai putea alege cu o scrisoare de mulţumire şi o recompensă, sau chiar cu o citare.

Conroy a zâmbit la acest gând. Sigur, de ce nu? Roy îmbătrânise în branşă şi ştia mai bine cum se trag sforile. Cine era el, un stagiar amărât, să pună la îndoială instinctele unui vulpoi bătrân? Dacă puneau mâna pe ticălos, puteau să iasă din afacerea asta mirosind a trandafiri.

— În regulă, o facem. Haide să vedem cum stau lucrurile pe aici. În orice caz, de aici ne ducem direct să mâncăm ceva, corect?

— Sigur, puştiule! Cod 7 la *Purcelul de sub pătură.* Şi fac cinste!

*

Santinela s-a trezit la primul ciocănit în uşă. Ridicându-se în capul oaselor, a tras o pernă peste armă, apoi şi-a coborât picioarele peste marginea patului, aşteptând să vadă ce urma. Cum naiba de-l găsiseră? Se cazase fară gălăgie, plătise cu bani gheaţă şi se identificase cu un permis de conducere fals. Însemna că instinctul îl slujise bine şi de această dată: era urmărit. Dar de cine?

— Poliţia din Bainbridge! E cineva înăuntru?

Poliţia locală? Santinela a făcut o pauză, cântărind această informaţie. Profesioniştii nu s-ar fi deranjat să mai bată la uşă, preferând mai curând să scoată uşa din balamale şi să-l ciuruiască cu gloanţe înainte să apuce să se ridice din pat. Nu, poliţia locală însemna că era căutat, caz în care era evident că prezenţa lui în Seattle fusese cumva, nici nu mai conta cum, dezvăluită şi compromisă. Era cazul să dea câteva telefoane să evalueze daunele, dar mai întâi trebuia să rezolve mica problemă cu care se confrunta. Ridicându-se în picioare, s-a apropiat grăbit de uşă, dându-şi silinţa să răspundă cu o voce cât mai adormită.

— Da? Poliţia? Ce vreţi?

În faţa uşii, Roy radia de mulţumire. Recepţionerul îl identificase pe bărbatul care se cazase peste noapte, după portret, fară urmă de dubiu. Bărbatul din camera 223 era exact cel pe care îl căuta poliţia. După ce l-au rugat pe recepţioner să sune şi să anunţe poliţia, au localizat camera şi au făcut în grabă un plan pentru arestarea suspectului. Conroy stătea puţin în spatele partenerului său şi în dreapta acestuia, cu tocul pistolului deschis şi cu mâna dreaptă sprijinită de crosa pistolului pregătit

pentru orice eventualitate. Roy nici nu se mai obosise să-şi deschidă capacul tocului, în calitate de veteran fiind sigur că, o dată intraţi înăuntru, derbedeul s-ar fi lămurit imediat că nu avea şanse de scăpare.

— Vrem să vă vorbim o clipă, domnule. Vă rog să deschideţi uşa.

Santinela a respirat adânc. Era gata să facă orice ar fi fost nevoie, dar pentru asta trebuia ca poliţiştii să intre în cameră. Deschizând uşa, s-a trezit faţă în faţă cu un poliţist bătrân, aflat în pragul pensionării după părerea lui, în spatele căruia se afla partenerul său mai tânăr, care părea ceva mai agitat, rezemat de zid lângă uşă.

— E vreo problemă, domnule poliţist? Am făcut ceva?

Roy a dat din cap. Acelaşi text de fiecare dată. Se părea că ticăloşii învăţaseră manierele din acelaşi manual.

— Putem să intrăm, domnule? Nu este vorba despre nimic grav. Am primit o reclamaţie că aici ar fi avut loc un scandal şi trebuie să verificăm înainte să ne scriem raportul.

Teroristul îşi compusese cea mai nevinovată expresie de care era capabil.

— Probleme? Aici? Dar nici nu poate fi vorba despre vreun scandal aici, domnule poliţist! Intraţi şi vă veţi convinge.

Făcând un pas în spate, a deschis larg uşa, ca o invitaţie pentru amândoi poliţiştii să intre. Santinela observase deja că poliţistul în vârstă nu se obosise să-şi deschidă capacul tocului pentru a avea arma la îndemână, cel tânăr acordându-i, totuşi, ceva mai multă atenţie, nedezlipindu-şi mâna de pe crosa pistolului.

— Am vrea să vedem un act de identitate, prietene. Permis de conducere sau orice alt act cu fotografie.

— Da, le am în portmoneu, acolo, lângă pat. Vreţi să vi le aduc eu sau…

Roy i-a făcut un semn leneş cu mâna. Mergea mai simplu decât îşi imaginase.

— Nu, poţi să te duci să le aduci. Văd că nu-ţi place să cari multe lucruri după tine când pleci la drum.

Santinela s-a strecurat pe lângă cei doi poliţişti şi a scos permisul de conducere îmbrăcat în plastic rigid, răspunzând în acelaşi timp la întrebarea poliţistului.

— Vă referiţi la faptul că am bagaje foarte puţine, probabil. Mi s-a stricat maşina chiar la marginea oraşului, aşa că am venit

până aici pe jos, doar cu geanta aceasta. Ştiţi vreun atelier deschis la ora asta?

Conroy a dat din cap, privindu-l pe partenerul său întinzând mâna după permisul de conducere. *Tipul pare relativ inofensiv,* îşi spunea el.

— Rezolvăm şi problema aceasta mai târziu, domnule. Deocamdată, vrem să…

Santinela simţea că momentul era prielnic. Simţurile sale tot mereu la pândă recepţionau şi înregistrau atitudinea şi comportamentul poliţiştilor şi îi semnalau tot timpul nivelul de alertă al fiecăruia, computerul din creierul său indicându-i cu precizie momentul cel mai favorabil pentru atac. Când poliţistul mai în vârstă, pe nume Dempster, după cum scria pe plăcuţa de identitate, a întins mâna să ia permisul de conducere, Santinela a făcut un pas rapid înainte şi, cu o mişcare scurtă, a trecut plăcuţa din material plastic rigid peste pielea întinsă de pe fruntea poliţistului, folosind-o ca pe un cuţit. Instantaneu, din rană a început să curgă un şuvoi de sânge, intrând în ochii poliţistului şocat, care şi-a dus imediat mâinile la ochi, făcând instinctiv un pas în spate ca să se depărteze de atacator. Avea grijă ca trupul poliţistului rănit să se afle tot timpul între el şi cel de-al doilea poliţist, care rămăsese cu gura deschisă de surprindere şi groază, văzându-şi partenerul atacat în acest fel. Roy, făcând pasul în spate, îl dezechilibrase pe Conroy. Folosindu-se de panica poliţiştilor, santinela a avut suficient timp să-i tragă un genunchi în burtă lui Roy, care a căzut în genunchi.

— Nici o mişcare sau trag! a strigat Conroy, părând să-şi regăsească stăpânirea de sine, în timp ce pistolul său părăsea tocul din piele.

Poliţistul cel tânăr ştia însă, chiar în timp ce ridica arma, că nu avea să apuce să tragă, bărbatul din faţa lui aflându-se prea aproape şi mişcându-se prea rapid pentru el. Folosindu-se de mâna stângă, cu palma desfăcută şi răsucită în afară, Santinela a deviat ţeava armei lateral, în timp ce pumnul drept se oprea în abdomenul poliţistului, exact sub stern. Forţa loviturii l-a făcut pe Conroy să scuipe tot aerul din plămâni, o durere acută răvăşindu-i creierul, în timp ce Santinela îşi continua atacul asupra lui, de această dată printr-o lovitură cu latul palmei sub bărbie. Poliţistul s-a clătinat pe picioare şi asasinul a lovit din nou în încheietura mâinii drepte în care ţinea pistolul, având timp să surâdă răutăcios văzând arma căzând pe podea.

Auzindu-l pe Roy mişcând în spatele său, Santinela şi-a flexat genunchii şi s-a întors fulgerător, ajungând iarăşi în faţa poliţistului cu fruntea crestată şi însângerată. Aplecându-se înainte şi retrăgându-şi în acelaşi timp braţul drept, Santinela şi-a încordat degetele mâinii drepte, transformând-o într-o lamă de cuţit. Închizând spaţiul care îl despărţea de Roy, Santinela a lovit scurt, degetele înfigându-se în beregata poliţistului cu un trosnet. Cu traheea bucăţi, Roy nu mai avea timp să se străduiască să scoată pistolul din toc. Îşi dusese amândouă mâinile însângerate, de la frunte la gât, încercând să facă aerul să ajungă în plămânii ale căror căi de comunicare cu exteriorul fuseseră definitiv întrerupte. Santinela, cu pieptul lipit de pieptul poliţistului şi-a făcut palmele căuş şi le-a repezit peste urechile acestuia, făcându-i creierul să explodeze într-o ploaie de scântei albe de durere în stare pură.

Făcând un pas în spate, Santinela i-a întors spatele lui Roy, care nu mai reprezenta o ameninţare pentru el, găsindu-l pe Conroy pipăind înnebunit mocheta în căutarea pistolului. Avea gura deschisă într-o poziţie ciudată, cu bărbia spartă de lovitura pe care i-o administrase teroristul. Pieptul cămăşii albastru închis de uniformă era pătat de vomă, mirosul împrăştiindu-se rapid pe măsură ce poliţistul încerca să-şi repună plămânii în funcţiune. Înţelegând ce încerca Conroy să facă, Santinela a trimis pistolul sub pat cu o lovitură de picior, chiar în clipa în care poliţistul era cât pe ce să-l înhaţe. Răsucindu-se pe jumătate, astfel încât să ajungă în paralel cu corpul poliţistului prăbuşit la pământ, Santinela şi-a dat drumul să cadă peste el, cu toată greutatea şi cu cotul mâinii stângi îndreptat în jos, în zona rinichilor lui Conroy. Poliţistul nu a mai apucat să urle de durere. Lovitura primită în rinichi l-a făcut să-şi ude instantaneu pantalonii şi, înainte să scoată vreun strigăt de durere, asasinul i-a apucat capul cu amândouă mâinile, răsucindu-l violent la dreapta până a auzit gâtul trosnind.

Întorcând capul, Santinela l-a văzut pe poliţistul în vârstă întins pe spate, cu faţa congestionată, pe cale să moară sufocat. Rotindu-şi ochii plini de groază şi de sticlirea morţii în toate direcţiile, în căutarea unui nesperat ajutor şi a unei utopice salvări, Roy s-a mai zbătut de câteva ori şi pe urmă chinul său a luat sfârşit definitiv. Santinela nu avea timp să se felicite pentru modul rapid şi eficient în care reuşise să se descotorosească de cei doi poliţişti. În depărtare, începuseră să se audă sunetele

sirenelor. Sărind în picioare, asasinul şi-a recuperat arma de sub pernă şi apoi şi-a îndesat-o la curea după ce s-a îmbrăcat în grabă. Apucând în goană geanta sport, a dispărut pe uşă, grăbit să ajungă în stradă înaintea sosirii maşinilor de poliţie. Coborând câte două trepte deodată, a ajuns la etajul întâi exact în momentul în care prima maşină de poliţie intra în parcare, portiera şoferului deschizându-se înainte ca vehiculul să se oprească. Cu o singură mişcare, precisă, profesională, Santinela a întins braţul drept, ochind şi I apoi apăsând trăgaciul exact în momentul în care înălţătorul şi cătarea se suprapuseseră peste pieptul poliţistului. Impactul gloanţelor de calibru mare l-a trimis pe poliţist înapoi pe scaunul şoferului, cu chipul plin de nedumerire şi de durere.

Santinela şi-a continuat cursa, îndreptându-se spre spatele motelului, unde nu mai avea decât de sărit un gard din lemn, după care urma o cursă peste o pajişte. Smulgând aproape din balamale o poartă din lemn la celălalt capăt al pajiştii, Santinela s-a trezit faţă în faţă cu o femeie în vârstă, care se străduia să-şi pornească maşina de ultimul tip. Privirea bătrânei s-a fixat pe armă şi ochii i s-au umplut de groază văzând arma îndreptată către ea. Asasinul i-a făcut un semn scurt să coboare de la volan.

— Nu-mi face nici un rău, domnule, a scâncit bătrâna când asasinul a împins-o cât colo, după care a urcat la volan şi a trântit portiera.

Împingând maneta schimbătorului de viteze în marşarier, a ieşit în goană de pe aleea din faţa garajului, oprindu-se apoi în mijlocul drumului numai atât cât i-a fost necesar ca să arunce geanta sport, de care nu se despărţea niciodată, pe bancheta din spate, să intre în viteza întâi şi să demareze în trombă. În urma lui, bătrâna se prăbuşise pe betonul aleii, un vecin grăbindu-se să-i sară în ajutor.

*

— Fir-ar să fie! a strigat Pedrosa cât îl ţinea gura. L-am avut pe nenorocit în mână! Cine dracu’ se credeau poliţiştii ăştia, John Fucking Wayne?

Livid, Pedrosa şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă el, neputincioase, plin de dezgust, privindu-l pe şeful poliţiei din Bainbridge care stătea la biroul său impasibil, cu chipul lipsit de orice expresie, suportând fără o vorbă descărcarea de furie a poliţistului din faţa lui.

— Lasă-l în pace! i-a spus Bo Thornton. Are destule pe cap: doi

poliţişti morţi şi unul rănit în spital.

În sufletul lui, Bo Thornton se simţea la fel de frustrat ca şi Pedrosa, având proaspăt în minte măcelul de la motel. Cei doi poliţişti locali ar fi trebuit să se retragă şi să aştepte întăriri, aşa cum fuseseră instruiţi. De ce hotărâseră să treacă la acţiune de unii singuri era o problemă care pe Bo Thornton îl depăşea complet.

— Bo? Un elicopter al Pazei de Coastă ne-a anunţat că a localizat o ambarcaţiune mică traversând Sound-ul, în direcţia oraşului. Au localizat-o întorcându-se la bază pentru realimentare. Pilotul mi-a spus că nu putea să o urmărească, având prea puţin combustibil la bord. În schimb, avem descrierea celui care se afla în barcă.

Mulţumindu-i pilotului pentru prezenţa de spirit care îl făcuse să ceară o legătură telefonică prin dispecerat cu echipa care se ocupa de cazul teroristului, Şuikov a pus receptorul înapoi în furcă. Nu simţea nici o compasiune sau simpatie pentru poliţiştii morţi; primiseră ordine exacte şi aleseseră din propria voinţă să nu le respecte. Rusul se gândea însă cu ciudă că, pentru un om ca Santinela, fusese o joacă de copil să-i neutralizeze pe cei doi poliţişti. Peter văzuse şi el camera de motel cu cei doi poliţişti morţi, în poziţiile în care căzuseră şi observase permisul de conducere plin de sânge, lângă cadavrul lui Dempster. În mâinile unui terorist experimentat, orice obiect putea să devină o armă mortală.

Thornton a pocnit din degete, făcându-le semn celorlalţi că era timpul să plece şi să-l lase pe şeful poliţiei din Bainbridge cu problemele lui. După ce au închis uşa biroului în spatele lor, s-a întors la Pedrosa, care se calmase suficient ca să nu facă altceva decât să tragă un pumn în perete.

— Martorii spun că omul nostru a furat o maşină şi s-a îndreptat spre nord, ieşind din oraş. Pun pariu că s-a întors la barcă, foarte posibil aceeaşi barcă pe care au localizat-o cei de la Paza de Coastă. Părerea mea este că trebuie să chemăm un elicopter şi să ne întoarcem imediat în Seattle. Pun pariu că petrecerea s-a mutat acolo din nou.

— Bine, dar încotro o luăm? a întrebat Peter.

Bo a ridicat din umeri, nehotărât, apoi a început să judece cu voce tare:

— Poate că asta a fost lovitura pe ziua de astăzi. Încă doi poliţişti peste ceilalţi zece pe care i-a aruncat în aer în Seattle, ca

să nu mai vorbesc şi de agentul de pază de la supermagazin. Ştie ca suntem pe urmele lui, ştie că a avut un noroc chior cu ultimii doi poliţişti care acum se află la morgă. Dacă aş fi în locul lui, m-aş gândi serios să renunţ la restul misiunii şi să o şterg cât mai departe de oraşul ăsta.

— Aeroportul! a exclamat Pedrosa, frecându-şi pumnul pe care şi-l rănise lovind peretele.

— Exact! i-a răspuns Thornton. Sunt convins că Santinela are nişte haine ascunse într-un loc sigur, la care poate să ajungă fără probleme, documente, bani şi arme, pentru orice eventualitate.

Toţi trei s-au repezit în acelaşi timp la uşă.

Venise din nou vremea ca Santinela să ucidă.

CAPITOLUL 18

Durase patru zile până când soarta se întorsese împotriva lui. Privindu-se în oglindă, cu ţeasta rasă strălucind în lumina puternică şi crudă din baie, Santinela se gândea la următoarele mişcări pe care le planificase anterior. Îşi spălase cu apă rece ca gheaţa aparatul de ras şi apoi spălase lavoarul. Angola. În Angola avusese această înfăţişare pentru ultima oară. Condiţiile precare, pestilenţiale, în care fusese obligat să trăiască acolo, îl împinseseră să adopte măsuri pe potrivă, iar capul ras priva puricii şi păduchii de locul lor favorit de înmulţire. De această dată însă, schimbarea radicală a înfăţişării era menită să îl facă de nerecunoscut după portretele-robot pe care nu avea nici o îndoială că urmăritorii săi le împrăştiaseră în toate părţile. Ca de obicei, pasiunea lui pentru planificare dădea roade, o maşină închiriată cu o lună înainte şi ascunsă într-un garaj din centrul oraşului Seattle era mijlocul de transport imposibil de urmărit de care avea nevoie, iar geamantanul cu câteva schimburi de haine, acte false, bani şi arme îi oferea toate mijloacele de camuflaj de care ar fi putut avea nevoie.

După ce a aruncat aparatul de ras de unică folosinţă într-un coş de gunoi de la picioarele sale, a început să-şi şteargă cu mişcări energice capul şi faţa. Era în pielea goală, aşa cum ieşise de sub duş, după care terminase treaba începută în zori la o frizerie din centru. Privindu-se în oglindă, revăzând cicatricele de pe piept şi-a amintit cursul furtunos al carierei pe care şi-o alesese de bunăvoie.

Meseria de soldat, în adevăratul sens al cuvântului, sfârşea prin a-şi pune amprenta pe trup, la fel ca şi pe suflet, indiferent cât de dure ar fi fost amândouă. Pe lângă rănile vizibile, mai erau o mulţime invizibile. Suferise o comoţie cerebrală la o aterizare nereuşită cu paraşuta, avea genunchii aproape distruşi de anii de urcare şi coborâre pe munte, cu un rucsac încărcat în spate. Trecuse prin câteva intervenţii chirurgicale, una la un călcâi aproape distrus şi alta la un cot zdrobit de explozia unui proiectil de mortier. În dreptul abdomenului, avea o cicatrice oribilă,

urmare a unei lovituri de cuţit încasate într-o încăierare stupidă în care se lăsase antrenat în Africa de Sud şi două cicatrice mai mici, pe umărul drept, unde se alesese cu două gloanţe în cursul unui contract în Columbia. Zâmbind răutăcios, singurul mod în care ştia să zâmbească, se gândea că avusese noroc să rămână totuşi în viaţă, apoi a trântit prosopul pe pardoseala umedă.

Traversând camera minusculă de hotel, închiriată pe numele Jack Garren, teroristul s-a asigurat că nu exista nimic neobişnuit în traficul de pe străduţa lăturalnică pe care se afla hotelul şi nici o maşină suspectă parcată. Se afla la periferia oraşului, pe o străduţă ce dădea într-una dintre autostrăzile cele mai circulate, care făcea legătura între marele oraş şi unul dintre sateliţii săi. Aeroportul din Seattle se afla la mai puţin de cincisprezece minute de mers cu maşina de locul în care se afla, bineînţeles depinzând de ziua săptămânii în care te aventurai într-o asemenea călătorie. Adăpostul său temporar era înconjurat de birturi pentru şoferi, magazine alimentare şi de piese de schimb pentru camioane, săli de bowling şi discoteci de cartier. Pe trotuare circula o mulţime de pietoni. De la fereastra sa, unica de altfel a camerei închiriate, Santinela urmărea fluxul de maşini şi de pietoni de la mijlocul după-amiezii, cronometrând în gând şi căutând acel element care să-i indice faptul că ceva nu era în regulă. După zece minute, s-a depărtat de fereastră, mulţumit, cel puţin pe moment.

Apropiindu-se de pat, a deschis una dintre genţile de călătorie pe care le găsise în portbagajul maşinii, pe cea mai mare dintre ele. În câteva minute era îmbrăcat, alegându-şi pentru ziua aceea o pereche de pantaloni prespălaţi şi un tricou negru pe gât. O pereche de şosete albe, groase, se potrivea de minune cu ghetele Rocky folosite şi de poliţie. Apoi o scurtă trei sferturi, mai mare cu câteva numere, a cărei croială sport îi ascundea cel mai bine armamentul pe care era obligat să-l aibă asupra lui, nu doar până la ieşirea din oraş, dar şi până la trecerea în statul învecinat. În geantă îi mai rămăseseră ca rezerve o pereche de pantaloni, două perechi de şosete şi chiloţi, un pulover subţire şi o şapcă de marinar.

Răscolind prin conţinutul celei de-a doua genţi, a ales mai întâi geamănul Browning-ului pe care îl luase înaintea atacului asupra feribotului. Nu avea nici un dubiu că ascunzătoarea sa precedentă din oraş fusese descoperită, pentru că telefonase mai devreme la hotelul *Piedmont,* cerând legătura în camera sa,

unde îi răspunsese o voce reţinută, dar politicoasă, care nu putea să-i aparţină decât unui poliţist. Verificând mecanismul pistolului, Santinela a intrat din nou în rutina alegerii şi pregătirii armelor pe care avea de gând să le ia cu el. Îi mai rămăsese numai pistolul de calibrul 38, pe care şi-l pusese la îndemână pe măsuţa de lângă pat. Cu o mişcare scurtă, a băgat unul dintre cele trei încărcătoare cu câte treisprezece cartuşe în Hi-Power, băgând apoi cartuş pe ţeavă şi asigurându-l cu percutorul ridicat. Pe urmă, a luat cuţitul de luptă de cincisprezece centimetri K-Bar, pe care l-a scos din teacă şi i-a verificat lama pe părul de pe mână. În privinţa armelor albe, fostul luptător de comando era foarte pragmatic, ignorând cuţitele scumpe, după care neiniţiaţii se dădeau în vânt, preferând în schimb unul de treizeci de dolari, pe care se putea baza în orice condiţii să-şi facă treaba pentru care era destinată o asemenea unealtă. Mulţumit de tăişul lamei, l-a băgat înapoi în teacă şi pe urmă a ascuns teaca într-unul dintre buzunarele imense ale scurtei.

Căutând din nou în geantă, a scos mândria arsenalului său, un pistol semiautomat de calibrul 9, TEC-9. Deşi o cumpărase ca armă semiautomată, Santinelei nu-i trebuiseră mai mult de un minut şi o şurubelniţă cu vârful drept ca să transforme „tunul de buzunar” cu aspect oribil într-o armă automată. Avea zece încărcătoare pentru ea, ceea ce însemna un total de trei sute de gloanţe la dispoziţie. În plus, mai avea două cutii de câte cincizeci de cartuşe fiecare, destinate în special Browning-ului. Santinela a verificat cu mişcări experte mecanismul armei, după care a încărcat-o şi i-a pus siguranţa. Pe urmă, i-a adăugat o coardă simplă din nailon, cu care putea să o prindă fie după umăr, fie de gât. Încheindu-şi pregătirile, a băgat arma înapoi în geantă.

În rest, mai erau zece grenade cu fragmentaţie, fiecare reglată să explodeze în patru secunde şi cu cuiul de siguranţă îndreptat, astfel încât să poată fi scos dintr-o singură mişcare. Jucându-se cu unul dintre „ananaşii” mortali, Santinela se. Gândea ce ar fi putut păţi curiosul căruia i-ar fi trecut prin minte să deschidă portbagajul maşinii furate, pe care o părăsise pe faleza Sound-ului. Înainte să o schimbe cu barca pe care nu o descoperise nimeni în locul în care o ascunsese, minase portierele cu grenade cu termit, care puteau să arunce în aer atât maşina cât şi pe curiosul nesăbuit. Programul său iniţial fusese modificat, însă nefericita răsturnare a situaţiei nu era de natură să-l împiedice

să lase în urma lui distrugere şi frică.

Verificând detonatoarele, a băgat grenadele la loc în geantă, după care i-a tras fermoarul şi a pus-o lângă piciorul patului. Îndesându-şi pistolul la spate, după curea, s-a indus pe pat, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze.

Era evident că avea nevoie de informaţii exacte şi complete, iar aceasta însemna că trebuia să găsească de urgenţă un telefon şi un fax. Omul lui de legătură din Germania trebuia să fie în măsură să-l informeze în legătură cu poziţia clienţilor săi şi, în afara lui, mai erau şi alte surse care l-ar fi putut informa în legătură cu reacţia americanilor faţă de atacurile sale. De dimineaţă fusese cât pe ce să trăiască un dezastru complet, ceea ce însemna că avea pe urme o forţă mult mai puternică decât o simplă secţie districtuală de poliţie. Cei doi poliţişti pe care îi ucisese îl recunoscuseră – citise asta în ochii celui cu care vorbise din clipa în care se prezentase. Dăduseră dovadă de supraevaluare a forţelor proprii, dar fuseseră în mod sigur trimişi numai să-l localizeze. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, luaseră asupra lor sarcina arestării şi, drept urmare, îşi pierduseră vieţile încercând să facă de capul lor ceea ce nu ar fi reuşit decât nişte specialişti. O clipă, Santinela s-a simţit tentat să o sune pe Kerry Simmons, ştiind cu siguranţă că femeia era la curent cu interesul manifestat de poliţie faţă de apartamentul al cărui pat îl împărţiseră. Îşi dăduse seama prea târziu că ar fi făcut mai bine s-o omoare şi să-i arunce cadavrul sub ponton, hrană pentru peşti. Dacă poliţia reuşise să o găsească, putea să afle de la ea orice detalii ar fi vrut, până la lungimea şi grosimea sculei. Zgâlţâiala cu femeia aceea fusese una dintre puţinele greşeli pe care îşi permisese să le comită în toată viaţa. Să încerce să ia legătura cu ea însemna să se trădeze singur şi Santinela se gândea în modul cel mai serios că era posibil să fie însoţită în permanenţă de un poliţist în eventualitatea că el, marele terorist, ar fi fost suficient de prost să o caute şi să se dea pe mâna ei.

Misiunea. Beneficiarii îi comandaseră o săptămână întreagă de teroare şi distrugere şi fusese plătit pentru asta.

Riscurile şi capcanele unei asemenea misiuni erau de regulă trecute în revistă în fazele premergătoare ajungerii la o înţelegere, astfel încât Santinela nu-şi făcea în nici un caz probleme că angajatorii săi s-ar fi putut simţi înşelaţi în cazul în care orarul iniţial ar fi suferit anumite modificări sau dacă ar fi

fost obligat să se retragă înainte de termen ca să-şi salveze fundul. În plus, nu avea nici o îndoială că măcelurile pe care le pusese la cale în week-end-ul Paştelui fuseseră suficient de impresionante pentru a justifica preţul exorbitant pe care îl ceruse, în socoteală putând fi incluşi şi cei doi poliţişti ucişi în Bainbridge, deşi, din punct de vedere tehnic, erau numai nişte victime colaterale. Pe scurt, Unitatea 99 atrăsese atenţia lumii graţie serviciilor lui, acesta fiind de altfel şi scopul pentru care fusese contactat şi plătit, din capul locului. Pe de altă parte, dacă securitatea lui era compromisă din cauza unei scurgeri de informaţii la nivelul Unităţii 99, atunci putea să considere cu seninătate contractul consumat şi să pună supravieţuirea sa pe primul plan.

Cu aceste considerente, a ajuns la teatrul următorului atentat: aeroportul.

Santinela analizase obiectivul acesta din toate punctele de vedere, disecându-i capcanele şi beneficiile unul câte unul. Putea să o facă, de acest lucru era sigur. Natural, SEA-TAC era o ţintă ademenitoare şi era de aşteptat ca autorităţile să ştie acest lucru şi să adopte măsuri extraordinare de protecţie. Dar dacă îşi imaginaseră că nu-l mai preocupa decât salvarea propriei pieli? I se părea evident că descoperirile progresive făcute de poliţie, care ajunsese să aibă cunoştinţă de ascunzătorile sale, i-ar fi putut determina pe urmăritorii săi să considere că aveau controlul asupra situaţiei – şi, la urma urmelor, orice terorist, criminal şi asasin ar prefera ca într-o asemenea situaţie să îşi piardă urma în lume.

Locul şi momentul nu erau însă propice pentru asemenea decizii. Mai întâi, trebuia să ştie ce se petrecea în jurul său, iar aceasta însemna să ia legătura neîntârziat cu cei care îi plăteau serviciile cu vârf şi îndesat. Din recunoaşterea preliminară efectuată la aeroport, ştia că exista un centru de afaceri care întrunea nevoile lui de comunicare. La nivelul al doilea al terminalului principal, se afla un sector privat destinat oamenilor de afaceri cărora ego-ul sau nevoile reale le dictau să se afle în permanenţă în legătură cu partenerii lor de afaceri, cu clienţii şi cu propriile companii. Acolo existau câteva cabine telefonice individuale, câteva faxuri şi chiar o sală de conferinţe. Putea să-şi rezolve problemele fără griji, folosindu-se de ocazie pentru a studia locul şi a evalua fezabilitatea unui ultim atac înaintea încheierii şederii sale la Seattle.

O dată decizia luată, nu i-au trebuit decât douăzeci de minute până în parcarea aeroportului SEA-TEC International. Urletul constant al turbinelor avioanelor l-a asurzit cât a durat traversarea parcării destul de agitate chiar şi pentru ora târzie a după-amiezii. În geanta pe care o purta pe umăr, avea două agende, câteva pixuri şi un ziar pe care îl cumpărase imediat după ce ieşise din hotel. Se aştepta să dureze câteva ore până reuşea să ia legătura cu toţi cei de care avea nevoie şi vroia ca, între timp, să hoinărească de colo-colo, fără o ţintă precisă, ca orice călător care trebuie să omoare câteva ore între două zboruri. Indiferent care ar fi fost măsurile de securitate instaurate recent, Santinela era sigur că putea să găsească punctul slab pe care să-l folosească în avantajul său. Nu avea nevoie decât de timp.

Primul apel transatlantic în Germania a rămas fără răspuns, aşa că a apelat la numărul de urgenţă. La celălalt capăt al firului, i-a răspuns însă un robot telefonic, cerându-i să-şi lase numele şi numărul de telefon pentru a putea fi contactat ulterior. Era evident că germanul ieşise din joc, mesajul de pe robotul telefonic fiind un semnal predeterminat cu scopul de a-l avertiza că exista o breşă în reţeaua care îl susţinea. Santinela se aştepta ca şi în Germania să fie în desfăşurare o acţiune de curăţenie generală, persoanele cele mai importante dându-se la fund pe moment, până la liniştirea apelor. Situaţia era evidentă şi Santinela a renunţat să mai ia legătura cu mijlocitorii Unităţii 99. Însemna că germanul care lua de regulă legătura cu el fusese capturat şi el era responsabil pentru detectarea rapidă a ascunzătorii lui din Seattle. Dacă americanii puneau la cale lovituri împotriva clienţilor săi, nu mai era decât o problemă de timp să i se strângă şi lui funia în jurul gâtului.

În următoarele treizeci de minute, a transmis cinci faxuri. Era cazul să-şi activeze propria reţea destinată să-i şteargă urmele, fiecare mesaj fiind transmis unei conexiuni vitale care urma să-l aştepte şi să-l conducă mai departe după ce reuşea să scape viu şi nevătămat din Statele Unite. Răspunsurile nu puteau să sosească mai devreme de o oră, aşa că s-a hotărât să facă o plimbare în terminalul principal, notându-şi în memorie modificările care fuseseră operate de la ultima sa vizită. Hoinărind prin magazinele înşiruite de-a lungul terminalului, Santinela şi-a oferit timp să răsfoiască reviste şi cărţi, să probeze pălării, să mănânce o îngheţată şi să cumpere câteva baterii,

dându-şi toată silinţa să pară cât mai plictisit cu putinţă.

Când s-a întors la centrul de afaceri, identificase deja trei cercuri concentrice de securitate, dintre care cel puţin unul era format din agenţi federali. Era evident faptul că toată lumea se aştepta ca următorul atac să vizeze aeroportul. La fiecare punct de control se aflau câţiva agenţi în uniformă sau în civil, valizele călătorilor fiind verificate manual. Santinela fusese impresionată în special de personalul paramilitar pe care îl detectase, majoritatea lucrând în perechi şi dându-şi tot atâta osteneală să pară călători anonimi ca şi el. Peste tot în aeroport observase camere de luat vederi, instalate în grabă, care transmiteau imaginile unui centru de comandă, organizat probabil tot la repezeală. Evitase să le acorde prea multă atenţie, ştiind că în acest fel nu ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra sa, după care ar fi urmat inevitabil o succesiune de întrebări şi răspunsuri în compania vânătorilor săi.

Coborând pe scările rulante în sectorul destinat recuperării bagajelor, a nimerit din întâmplare în spatele unui cuplu care discuta aprins despre locul cel mai potrivit pentru a-şi lăsa numeroasele valize cât timp beau un pahar în aşteptarea zborului pentru Anchorage. Urmărindu-i, a descoperit un birou folosit odinioară de o firmă defunctă de închirieri de maşini. Văzându-i pe cei doi soţi depunându-şi bagajele şi primindu-şi tichetele corespunzătoare din mâna unei funcţionare de culoare care părea cât se poate de plictisită, a decis ca acela era punctul cel mai potrivit din care să-şi lanseze atacul. După ce perechea a plecat, s-a prefăcut că se rătăcise, s-a apropiat de ghişeu şi a rugat-o pe funcţionara de culoare să-i indice drumul, folosindu-se de prilej pentru a-i cerceta micul domeniu. În timp ce femeia îşi dădea silinţa să-i explice cum să ajungă în locul pe care i-l indicase el, Santinela s-a convins că instinctul îl servise şi de această dată perfect, locul fiind perfect pentru scopul său.

După ce a aflat că femeia îşi încheia programul de lucru fix la ora opt dimineaţa, Santinela i-a mulţumit pentru indicaţii şi s-a întors în sala de bilete. Numărându-şi paşii şi apreciind distanţele cu ochiul său de expert şi-a repetat în minte planul. Obiectivul său principal fiind producerea unui număr cât mai mare de victime, nu avea nevoie decât de un mijloc de a pătrunde în aeroport fară ca arsenalul pe care trebuia să-l aibă asupra lui să fie detectat. O dată depăşit acest obstacol, nu-i mai rămânea decât să-şi găsească un loc de tragere care să-i ofere o

vizibilitate bună şi un număr cât mai mare de victime. Deşi nu era deloc încântat să folosească aceeaşi cale de acces la plecare ca şi la venire, Santinela ştia că de această dată trebuia să facă excepţie de la regulă. Însă din observaţiile făcute rezulta că avea şanse foarte bune să-şi ducă planul la îndeplinire fără să se pună în pericol.

Recepţionera de la centrul de afaceri l-a informat că răspunsurile pe care le aştepta sosiseră şi, în timp ce băga plicul cu antetul aeroportului, în care se aflau faxurile primite, în geanta de pe umăr, i-a mulţumit politicos. O dată ieşit din incinta aeroportului, atenţia Santinelei a vizat măsurile de securitate din jurul acestuia şi mai ales din parcare. În cea mai mare parte era vorba despre trăgători de elită ai poliţiei, uniformele negre şi şepcile cu cozorocul întors la spate dându-i de gol de la prima privire.

Întors la hotel, a transmis confirmările pentru aranjamentele pe care le făcuse, după care a rupt în bucăţele mici orarul zborurilor pe care le-a aruncat apoi în toaletă, trăgând apa după ele. Revenind în pat şi-a scos numai cămaşa şi a pus Browning-ul la îndemână, după care a pornit televizorul color, în câteva minute, dormea buştean, pierzând buletinul de ştiri în care se anunţa capturarea în Italia a doi terorişti aparţinând Unităţii 99, de către echipa DAS-OP a colonelului Cantrell, captură care avusese loc cu numai câteva ore în urmă.

CAPITOLUL 19

Încercând să ignore strălucirea dură a luminilor de deasupra capului, Ben Pedrosa a scos o ţigară din pachetul de pe o masă liberă, a aprins-o şi a suflat un nor de fum albăstrui, absorbit imediat de sistemul de aer condiţionat din încăpere. Privirea i-a căzut pe trupul lui Thornton, care reuşise să adoarmă. În centrul de comandă improvizat, fuseseră instalate câteva paturi din fier din depozitele armatei, oferindu-le celor care lucrau în centrul de comandă posibilitatea să fure câteva minute de somn între ture. Pedrosa trebuia să admită că era impresionat de misteriosul agent federal, deşi Ben încă nu era sigur cărei agenţii îi aparţinea. Scărpinându-se în părţile intime, fără să se jeneze de femeile din încăpere, Pedrosa a tras un scaun, s-a aşezat pe el, rezemându-şi bărbia în palmă, cu un aer preocupat. Era într-adevăr foarte obosit. După ce-i descoperiseră pe cei doi poliţişti ucişi dincolo de Sound, toată lumea revenise în Seattle, Thornton avertizând forţa de intervenţie reunită că SEA-TAC era cel mai probabil următoarea ţintă a atacurilor Santinelei. Ca urmare, un număr de birouri folosite anterior de Serviciul Vămilor i-a fost atribuit lui Thornton, urmând ca oamenii lui Pedrosa să deservească monitoarele şi să coordoneze activitatea echipelor speciale răspândite peste tot în aeroport. În restul zilei, nu se mai întâmplase nimic, cu excepţia cazului unui alt poliţist din Bainbridge care a fost pulverizat de explozia automobilului-capcană abandonat de Santinelă la câţiva kilometri de Bainbridge, după ce în prealabil fusese minat.

— Te deranjează compania?

Întrebarea rusului l-a trezit pe poliţist din transa indusă de oboseală şi care, cu un semn vag din mână, l-a invitat pe Şuikov să-şi tragă un scaun aproape.

— Ceva nou? l-a întrebat Pedrosa laconic.

Peter a dat din cap.

— Nimic. Autoritatea Portuară mai speră să găsească barca, dar există mult prea multe ascunzători naturale sau artificiale în care teroristul ar fi putut să o camufleze. Poliţistul din

Bainbridge, cel care a fost internat în spital, a murit după-amiază; rănile sale erau prea grave şi doctorii nu au mai avut ce să facă pentru el. În schimb, am găsit o mulţime de amprente în camera de motel şi am împânzit oraşul cu fluturaşi cu portretul Santinelei, pe care îl datorăm pe de-a întregul memoriei remarcabile a domnişoarei Simmons.

Trăgând cu sete din ţigară, Ben şi-a închis ochii pentru o clipă. Încă un poliţist mort. Cu aceasta, Departamentul de poliţie de pe insulă era aproape desfiinţat. Şi asta nu era tot; mai era şi impactul pe care îl avusese moartea colegilor lor asupra tuturor poliţiştilor de pe străzile din Seattle şi Bainbridge. Una era ca un poliţist să fie ucis în timpul programului şi alta ca un întreg grup de poliţişti să fie ras de pe faţa pământului. Pedrosa trebuia să recunoască în sinea lui că, pentru prima oară într-o carieră îndelungată, se simţea vulnerabil.

— Văd că şeful tău echilibrează scorul la somn. Nu am văzut niciodată un om care să tragă atât de tare de el însuşi cum o face Thornton. Şi oricum, care este povestea lui?

Şuikov a chicotit amuzat de admiraţia făţişă a poliţistului. Lăsându-se pe spate cu scaunul care protesta vehement din toate încheieturile, rusul îşi ridicase braţele, încercând să scape de amorţeala care îi cuprinsese întreg corpul. Cineva i-a oferit o cană de cafea, pe care a acceptat-o recunoscător.

— Nu pot să-ţi spun prea multe despre Bo Thornton sau despre mine, Ben. Avem un trecut comun în serviciul militar, cu mulţi ani de lupte peste tot pe pământul ăsta. Zilele astea se întâmplă să îi facem un mic serviciu Unchiului Sam, la invitaţia lui, dar presupun că şi Bo o să-şi dorească o pauză când se va sfârşi nebunia asta.

— Şi tu?

Peter a făcut o pauză, dând pe gât jumătate din cana de cafea înainte să o pună la loc pe masă.

— Bună cafea. Tare şi neagră ca Marea Neagră. Eu? Cred că m-aş duce să pescuiesc prin Montana. Dar, mai vedem…

Ben şi-a stins ţigara în scrumieră, a scos arma şi a eliberat încărcătorul care a căzut cu zgomot pe masă înainte să-l poată prinde.

— Fir-ar să fie! Nu-mi plac deloc armele! Crezi că ticălosul o să atace până la urmă aeroportul? De ce nu-şi pierde, pur şi simplu, urmele prin lume? Pe toţi dracii, tot oraşul este cu fundul în sus de la atacul de la supermagazin, ceea ce înseamnă că a

demonstrat ceea ce vroia să demonstreze.

— Santinela este un profesionist adevărat, nu uita asta! Acesta este punctul lui forte. Poate şi punctul lui slab, dacă stai să te gândeşti bine. Oamenii lui Cantrell ne-au anunţat că contractul avea durata de o săptămână; ei bine, sper să nu se ajungă până acolo. Santinela ştie deja că suntem pe urmele lui, ştie că avem portretul lui, ştie că e numai o problemă de timp până îl localizează cineva şi pune câinii pe el. Ar putea să dea bir cu fugiţii, dar nu mă aştept la aşa ceva din partea lui. Dimpotrivă, cred că o să rămână atâta cât trebuie ca să pună la cale marele spectacol de gală, nu de alta, dar ar vrea să ne vadă pe toţi cu nasul plin de sânge.

— Tipul este un ticălos de prima mână, a zis Pedrosa. Ştii, de câteva zile mă tot întreb ce îl poate face pe un om să ucidă nişte oameni nevinovaţi pentru o cauză pe care nu dă nimeni nici o coadă de şobolan mort?

— Santinela nu este terorist în sensul strict al cuvântului, i-a tăiat Peter vorba. Este mai curând un mercenar. Nu uita că a fost şi el soldat şi încă unul foarte bun, după câte se pare. Prin urmare, gândeşte ca un militar, nu ca un activist politic. Terorismul nu este decât o altă formă de război pentru un asemenea om, o formă care oferă cele mai mari recompense, în ciuda riscurilor enorme. Omul nostru şi-a ars toate punţile cu lumea normală de multă vreme. În ceea ce-l priveşte, ţintele n-ar avea decât să fie făcute din hârtie în loc de oameni vii – pentru el este totuna.

— Ce şanse am avea să-l luăm prin surprindere?

— Dacă vrei un răspuns cinstit, nici una. Dacă Bo are dreptate, o să ne trezim cu el în mijlocul nostru înainte să ne dăm seama ce se petrece. În majoritatea cazurilor, atacurile de acest gen sunt realizate cu grenade şi arme automate – pagube şi victime maxime într-un timp cât mai scurt. Nu cred că o să încerce să deturneze un avion de linie sau altele de genul ăsta, pentru că riscul de a fi prins este mult prea mare. Însă, dacă loveşte, va trebui să reacţionăm cât mai rapid cu putinţă şi..

— Şi?

— … să tragem fără milă, să omorâm. La cea mai mică şansă, mai adaugă câţiva poliţişti pe listă. Asigură-te că oamenii tăi înţeleg lucrul acesta sau o să trebuiască să te duci la o mulţime de înmormântări.

Pedrosa şi-a făcut cruce, apoi a băgat pistolul înapoi în toc, cu

un glonţ pe ţeavă. Cel mai rău coşmar al său era pierderea unuia dintre oameni.

— Nu crezi că s-ar putea să atace în altă parte?

Ridicându-se, Şuikov a ridicat din umeri, resemnat.

— Ar putea. Bo nu poate să ghicească asta în globul de sticlă. Santinela poate să lovească oriunde altundeva, sau poate să fie la jumătate de ocean distanţă de noi în acest moment. Thornton simte că SEA-TAC este cel mai vizat în caz că Santinela mai este printre noi. Ar fi o încununare frumoasă a eforturilor unui singur om de a aduce terorismul internaţional pe pământ american. În acelaşi timp, reputaţia lui nu ar mai avea seamăn în branşă. Aşa cum ţi-am spus, nu o să ne fie uşor să punem mâna pe el dacă apare. Sorţii sunt în favoarea lui şi o ştie.

Înfiorat, Pedrosa şi-a aprins altă ţigară.

CAPITOLUL 20

Conducând până la nivelul al doilea şi-a parcat maşina lângă lifturi, asigurându-se că lăsase tichetul de parcare pe bord, aşa cum i se spusese la intrare. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie la aeroport era ca vreun poliţist să cheme maşina de intervenţie să-i ridice automobilul pentru parcare ilegală. Verificând maşina pentru ultima oară, s-a asigurat că nu lăsase nimic de valoare în interior, care ar fi putut să atragă atenţia unui spărgător, toate bagajele fiind încuiate în siguranţă în portbagaj. Era îmbrăcat aproape ca în ziua precedentă, numai că de această dată îşi încheiase jacheta ca să ascundă arma automată legată de gât cu cordeluţa din nailon. În plus, mai avea o pereche de ochelari negri, evitând să îşi pună şapca până nu era absolut necesar. Era mai bine pentru el să le ofere poliţiştilor nişte elemente evidente de descriere, pe care putea să le alterneze cu uşurinţă mai târziu, scoţându-şi jacheta şi punându-şi şapca.

Mulţumit de rezultatul verificărilor, a încuiat portiera din stânga şi s-a îndreptat către lifturi. Nu a avut companie în timpul coborârii până la nivelul inferior, al sosirilor. Traversând grăbit strada, nu a băgat în seamă uniformele întâlnite în cale, purtându-se ca orice persoană venită la aeroport pentru a întâmpina o rudă sau un prieten. Ţinând uşa unei perechi care avea de două ori mai multe bagaje decât le trebuia, a intrat în urma lor, folosindu-se de avantajul oferit de agitaţia de la prima oră, când mai multe avioane îşi descărcau pasagerii. Nimeni nu i-a acordat atenţie în timp ce se îndrepta spre micul birou de bagaje, verificându-şi ceasul de la mână pentru a fi sigur că era deschis.

S-a oprit, totuşi, o clipă în mijlocul holului, prefăcându-se că se uita după cineva – în realitate, căuta poliţişti în civil care asigurau paza la acest nivel al aeroportului. Observând doi candidaţi perfecţi care stăteau de vorbă lângă scările rulante şi-a continuat drumul, trecând pe lângă câteva camere video care se mişcau de la stânga la dreapta, supraveghind mulţimea de

călători care aşteptau să-şi recupereze bagajele. Apropiindu-se de birou, a constatat cu satisfacţie că era deschis. La ghişeu se afla un funcţionar tânăr, cu o cană de cafea într-o mână şi o gogoaşă în cealaltă, care şi-a întâmpinat bucuros primul client. Santinela i-a răspuns cu un zâmbet la fel de bine dispus, dar, apropiindu-se, a întins mâinile, apucându-l pe om de gât înainte ca acesta să aibă timp să scoată un sunet. Continuând să-l strângă pe funcţionar de gât, Santinela a ocolit ghişeul, a trecut în spatele lui şi s-a îndreptat spre spaţiul de depozitare, care conţinea rafturi aliniate frumos, pe care se aflau bagaje nerevendicate. Aici, cu o mişcare scurtă, i-a rupt gâtul. Lăsând cadavrul unde căzuse, Santinela i-a scotocit buzunarele, găsind un inel de chei, una dintre ele potrivindu-se în yala uşii de la intrare. În şaizeci de secunde, întorsese pancarta *Deschis* de pe uşa de sticlă pe faţa pe care scria *Închis.* Era liber să pornească spre următorul obiectiv nevăzut.

Deschizând nasturii jachetei, a ridicat siguranţa armei. Trecând peste cadavrul funcţionarului, Santinela s-a apropiat de rampa îngustă pe care veneau bagajele de la terminalul principal, situat deasupra. Fiind instalată în locul acela după ce compania de închirieri de maşini îşi dăduse duhul, biroul de bagaje făcea posibil ca valizele preautorizate să fie aduse acolo direct din cala avionului. Era un serviciu nou pe care îl oferea aeroportul şi unul chiar foarte apreciat. Verificând rampa vizual, teroristul a constatat cu mulţumire că era goală.

Nu trebuia să îşi facă griji că ar fi trebuit să se caţere pe valize şi genţi în caz de urgenţă. Aşezându-se în patru labe, a urcat banda din cauciuc, apoi a urcat pe caruselul de încărcare, de pe care a ajuns pe platforma de beton. Observând o uşă pe care scria *Ieşire,* s-a apropiat în tăcere de ea, pantofii cu talpă de cauciuc amortizându-i paşii. Trecând prin uşă, a ajuns într-un hol luminat, la capătul căruia se afla o uşă de oţel, ultimul obstacol în drumul său către terminalul principal.

*

— Hei, Thornton! E o chestie ciudată aici, pe care cred că vrei să o vezi! a strigat Jackson din faţa monitorului alb-negru pe care îl supraveghea.

Cu o cană mare de cafea în mână, Thornton i-a făcut semn că îl auzise. Dormise bine, Şuikov şi Pedrosa evitând să-l trezească înainte să-şi facă porţia de somn. Oricum, nu apăruse nimic nou şi Bo începuse chiar să spere că omul lor hotărâse că îşi

îndeplinise contractul şi că era cazul să se retragă din lumina reflectoarelor. Echipa lui Cantrell îşi făcea datoria din plin în Europa, făcând arestări unele după altele, persoanele considerate importante fiind trecute în custodia oficialităţilor naţionale, cu cererea de a fi extrădaţi pentru judecată în Statele Unite, în timp ce peştii mai mici erau eliminaţi într-un mod mult mai expeditiv. Apropiindu-se de scaunul lui Jackson, Bo l-a bătut prieteneşte pe umăr înainte să se aplece să vadă despre ce era vorba.

— Care-i treaba, Jackson?

— S-ar putea să nu fie mare lucru, dar mi s-a părut ciudat, aşa că ar fi bine să verifici şi tu. Vezi uşa din dreapta ecranului? Este uşa biroului de bagaje, unde îşi lasă oamenii valizele pe care nu au chef să le care după ei aiurea prin aeroport, aşteptând alte zboruri.

— Şi? a întrebat Bo, sorbind din cafea şi zâmbindu-i lui Şuikov care abia se întorsese de la restaurant, unde îşi oferise un mic dejun copios. Este închis, uite şi semnul care anunţă acest lucru.

— Păi, tocmai asta este partea ciudată. L-am văzut pe funcţionar deschizând la ora şapte şi cincizeci şi cinci de minute în dimineaţa asta. Acum, e abia trecut de zece. De ce ar închide atât de repede?

Thornton a simţit că era ceva în observaţia puştiului.

— Dă înapoi banda înregistrată cu imaginile preluate de camera asta. Ia să vedem cine a trecut prin zonă în ultimul sfert de oră.

Jackson a dat din cap, apoi a început să manevreze o serie de butoane pentru a derula banda pe care erau înregistrate imaginile preluate de camera respectivă.

— O să derulez banda înainte, la viteză mai mare, ca să nu pierdem timpul. De fapt, îi căutăm pe cei care s-au oprit eventual la acest birou.

Şuikov şi Thornton au dat din cap aprobator în acelaşi timp. Secundele treceau greu unele după altele, în timp ce magnetoscopul derula banda pe care erau înregistrate evenimentele dimineţii, când deodată Peter şi-a pus degetul pe ecran.

— Opreşte! Aici! Ăsta este! El e Santinela!

Thornton avea în faţa ochilor un bărbat chel, înalt, care emana o impresie de forţă brută, cu ochelari de soare la ochi, trecând încet pe lângă camera de supraveghere şi îndreptându-se spre

biroul de bagaje. Camera surprinsese numai o fracţiune din momentul intrării asasinului în birou, după care începuse să se întoarcă pentru a-şi relua baleiajul.

— Eşti sigur? a întrebat Bo Thornton. Absolut sigur? Din portretul difuzat rezulta că avea o chică destul de bogată.

Şuikov a înjurat ruseşte cu poftă.

— Exact aşa arăta în Angola! Se răsese pe cap din cauza puricilor şi păduchilor. Acum s-a ras pe cap, pentru că ştie cum arată portretul pe care îl avem. Biroul în care tocmai a intrat are o rampă pe care se poate ajunge la terminalul principal de deasupra. E suficient de mare să se poată căţăra pe banda rulantă; de aici poate să ajungă unde îi trece prin minte fără să-l mai împiedice cineva. Domnilor, cred că este cazul să apăsăm butonul de alarmă.

— Ben unde este? a întrebat Thornton.

— El şi Cardoza tocmai verifică terminalul principal. Pot să iau legătura cu ei prin staţie, a răspuns Jackson.

— Atunci, fă-o! i-a ordonat Bo Thornton. Fă-i o descriere scurtă a teroristului şi spune-i unde s-ar putea afla, apoi alertează pe toată lumea din reţea. Vreau ca întregul perimetru exterior să fie blocat. Nu intră şi nu iese nimeni, om, maşină, pasăre. Anunţă-i pe cei din SWAT să înceapă să verifice clădirile, în special acoperişurile. Dacă are de gând să atace cu o rachetă, are nevoie de spaţiu.

— În regulă, am înţeles! i-a răspuns Jackson, alegând frecvenţa de comunicare cu Pedrosa.

— Peter, noi doi o să coborâm. Verificăm biroul şi apoi urcăm după el pe rampă, dacă nu mai este acolo.

Şuikov, cu Magnum-ul în mână, i-a spus:

— Bo, pune mâna pe microfon şi anunţă pe toată lumea din aeroport să se culce la pământ. Dacă se pregăteşte să atace, am putea reduce numărul de victime avertizându-i de acum pe oameni şi poate că, în acelaşi timp, îl forţăm să-şi părăsească ascunzătoarea.

Bo a decis într-o fracţiune de secundă. O dată cu oamenii nevinovaţi, îl alertau şi pe terorist, dar era de preferat să salveze vieţilor câtorva sute de oameni cu preţul pierderii elementului surpriză. Deja muriseră prea mulţi şi cu siguranţă nevinovaţii meritau o şansă în plus să-şi protejeze vieţile înainte de deschiderea focului. Poate că ar fi fost de preferat chiar ca ticălosul să scape şi de această dată decât să mai existe o

singură victimă.

— Jack, blochează toate canalele de comunicaţii şi spune-le oamenilor din aeroport să se culce la pământ în locul în care se află. Vorbeşte-le cu calm şi lasă-le timp alor noştri să-i ajute pe toţi să înţeleagă despre ce este vorba şi să se supună ordinului. Imediat ce o să audă anunţul, Santinela o să-şi piardă minţile, aşa că daţi-i drumul la locurile voastre, domnilor. Jack, tu faci legătura între noi, aşa că ai grijă ca totul să meargă strună.

Jackson a dat din cap. Transpiraţia începuse să i se prelingă pe ceafă, în ciuda aerului condiţionat.

— Atenţie, vă rog! Atenţie! Aici este Departamentul de securitate al aeroportului. Am fost avertizaţi în legătură cu posibilitatea unui atac terorist şi vă solicităm să vă întindeţi pe jos de urgenţă. Personalul de securitate al aeroportului vă va ajuta. Vă rugăm să cooperaţi cu el. Toate persoanele aflate în terminale sunt rugate să se întindă pe jos. Nu intraţi în panică. Personalul de securitate este rugat să aplice procedurile de control a mulţimii. În acest moment, în incinta aeroportului se găseşte un intrus periculos.

*

Santinela a simţit că îi îngheaţă sângele în vine. *De unde ştiau?* se întreba. *Funcţionarul! Cineva îi descoperise cadavrul, poate un coleg care a venit la muncă mai târziu sau patronul.* Câteva secunde a fost incapabil să judece. *Ce fac acum?* Era pregătit să înceapă să împroaşte cu gloanţe călătorii care aşteptau la rând la casa de bilete a agenţiei „American Airlines”, când crainicul aeroportului făcuse anunţul. Oamenii începuseră deja să se întindă pe jos, mai întâi reticenţi, dar pe urmă din ce în ce mai grăbiţi. Mulţi rămăseseră însă în picioare, luându-i la întrebări pe funcţionarii de la ghişee, care erau la fel de dezorientaţi ca şi călătorii, precum şi cei din personalul de securitate care se străduiau să-i convingă să se întindă la pământ. *Lasă-i pe americani, să vezi ce iese!* şi-a spus Santinela în gând. Tot timpul gata să ceară socoteală cuiva, tot timpul pregătiţi să aibă ultimul cuvânt. În Israel sau în Europa cetăţenii, pur şi simplu, se supuneau, fără să pună întrebări; însă ei ştiau ce înseamnă terorismul, fiind obligaţi să-i suporte ororile în repetate rânduri. Însă nu şi în Statele Unite. Nu, aici trebuia să le explici oamenilor, să le dai socoteală şi să le dovedeşti logica fiecărui lucru. Orbiţi de convingerea că lucrurile rele li se puteau întâmpla numai altora, americanii erau în stare să se contrazică

până în pragul cavoului.

Facă-se voia lor!

În spatele său, o uşă s-a deschis brusc. Întorcându-se rapid şi punând un genunchi în pământ, teroristul a ochit silueta care apăruse în capătul holului, trăgând trei focuri care l-au făcut pe ghinionist să se răsucească în aer, lovindu-se de un perete şi prăbuşindu-se mort la baza lui. În cădere, arma îi căzuse din mână, scoţând un zgomot metalic în contact cu pardoseala. Santinela a ochit din nou şi a tras, de această dată ceva mai sus decât prima dată. Securitatea aeroportului. Toţi agenţii de securitate aveau veste antiglonţ, astfel încât loviturile la nivelul pieptului şi abdomenului rămâneau fară rezultat. Capul poliţistului a explodat la impactul cu gloanţele trase de asasin, trupul rămânând inert pe pardoseala rece.

Focurile de armă trase mai înainte îi răsunau încă în urechi, când a trântit de perete uşa care îl despărţea de terminalul propriu-zis. Oamenii aflaţi în apropiere au rămas stane de piatră văzându-l în faţa lor, cu ochii pironiţi pe armă. Scoţând o grenadă din buzunar, a aruncat-o într-o sală de aşteptare situată într-un colţ al terminalului, trimiţând apoi câteva rafale scurte asupra unui grup de trei poliţişti din SWAT, care se pregătea să tragă în el. Cu o rostogolire la dreapta în momentul în care grenada exploda în sala de aşteptare, Santinela a auzit primele urlete de durere ale oamenilor, cea mai dulce muzică pentru urechile sale. Fumul şi praful puseseră stăpânire pe terminal, ascunzându-l de privirile echipelor de securitate, obligate să nu deschidă focul de teamă să nu rănească oameni nevinovaţi. Agil, Santinela a sărit în picioare şi a luat-o la fugă. Din fugă a mai aruncat o grenadă, de această dată într-un magazin de cărţi şi muzică. Încă două rafale scurte de armă automată, una dintre ele doborând-o pe o femeie în vârstă, care se nimerise să îi stea în cale şi care fusese mult prea speriată de ceea ce se întâmpla pentru a se putea feri din calea gloanţelor. Explozie. Moarte. Şi mai mult fum şi mai mult praf. Cărţile de pe un raft luaseră foc. În spatele său se auzeau focuri sporadice de armă, ricoşând din pereţi, în timp ce el alerga mai departe, în zigzag, ferindu-se din calea gloanţelor. Vaiete, ţipete, plânsul unui copil sau al unui matur, înjurături rostite printre dinţi strânşi, rugăciuni, toate acestea erau pretutindeni în jurul său. În fugă, sărise peste câteva trupuri întinse pe pardoseală, inerte, tremurătoare. Cineva a încercat să-l prindă de gleznă, făcându-l să se poticnească şi să cadă.

Panică! O rafală prelungă de armă automată îndreptată împotriva unui grup. Începuse şi el să înjure. Primul încărcător schimbat. Începuse să-l ardă plămânii. Pe urmă, a simţit ceva lovindu-l în spate. Luptându-se, furioşi şi răniţi, oamenii încercau să îl împiedice să-şi ducă planul la îndeplinire. Un glonţ i-a sfâşiat jacheta, zgâriindu-i pielea în dreptul ficatului şi aducându-i lacrimi în ochi. O altă grenadă. De această dată, aruncată în spate. Încă una în faţă, o rafală circulară, schimbarea încărcătorului şi *ridică-te odată în picioare.* Ţipete. Valuri de urlete se repezeau spre el din toate direcţiile, ameţindu-l şi asurzindu-l. Adrenalina ajunsese la presiune maximă. *Trage, schimbă poziţia, trage din nou.* Tactică fundamentală de infanterie. *Atenţie la stânga! Poliţist la dreapta!* Fusese atât de aproape de poliţistul care îl luase prin surprindere, încât aproape simţise căldura flăcării din ţeava armei. Un foşnet în dreptul urechii stângi şi un curent slab de aer. Un foc de armă tras din spate. Alte ţipete şi un nevinovat care a încasat gloanţele care îi erau destinate. *Aşa îţi trebuie, porcule! Să te văd cum o să trăieşti de acum înainte cu morţii ăştia pe cap!*

Alergând ca un nebun ce era, teroristul a cotit brusc după un colţ şi s-a oprit, respirând foarte greu din cauza efortului. A schimbat din nou încărcătoarele şi a trântit un scuipat pe pardoseală. I se părea că nu exista metru pătrat din terminalul acela unde să nu dea peste oameni. Oriunde se întorcea, dădea peste privirile lor încărcate de teamă şi de reproş, copii ţipând speriaţi în braţele părinţilor lor, care îi acopereau cu propriile trupuri de furia gloanţelor. *Pe mine vor să mă omoare!* şi-a spus teroristul în gând, ideea aceasta părându-i înspăimântătoare şi foarte reală. *Vor să mă vadă mort!* Brusc, a apăsat trăgaciul şi a început să se învârtă în cerc, împroşcând cu moarte în jurul său, până când percutorul a pocnit în gol. În jur, came vie, care încă mai respira, se contorsiona şi sângera. O explozie mai puternică decât cele dinainte a anunţat glonţul care pornise în direcţia lui cu câteva fracţiuni de secundă înainte de impactul cu umărul său, răsucindu-l ca un titirez şi trântindu-l la pământ. Amorţeala care i-a cuprins întregul braţ l-a făcut să scape încărcătorul pe care vroia să-l bage în armă.

Şuikov? Nu, nu se poate! E un coşmar sau e aievea?

Ca o arătare din fundul Iadului, cu chipul schimonosit de furie şi de setea de răzbunare, care îl făcea să semene cu Satan însuşi, Peter Şuikov îşi sprijinise arma puternică de un parapet

din beton îmbrăcat în marmură şi apăsase trăgaciul din nou. Alături de el, cu o armă automată în mână, era un alt bărbat, pe care Santinela nu-l recunoştea, dar a cărui căutătură era la fel de crâncenă şi de hotărâtă ca şi cea a fiorosului ras din Speţnaz. *Aşadar, este adevărat!* îşi spunea Santinela în gând, rostogolindu-se pentru a ieşi din calea glonţului pornit din arma lui Şuikov. *Peter Şuikov chiar a dezertat, aşa cum se auzeau zvonuri prin Europa. Nici nu e de mirare că m-au localizat atât de repede. Capul chel şi camerele de supraveghere împrăştiate peste tot m-au dat aproape de-a gata pe mâna rusului. Angola! Aşadar, ne-a fost scris să ne întâlnim din nou!*

Santinela se străduia să ignore durerea surdă din umăr. A mai lansat o grenadă, de această dată cu mâna stângă, teafără. Fără să aştepte explozia, s-a ridicat şi a încercat să o ia din nou la fugă pe pardoseala roşie, dar a alunecat imediat şi a început să se târască peste cadavrele şi răniţii care zăceau pe jos. Recunoscând pericolul, cei care se simţiseră în stare fugiseră în capătul opus al terminalului, căutându-şi scăparea în birourile şi pe holurile adiacente de aici. Ajungând în dreptul unei uşi, Santinela a apucat clanţa şi, ajutându-se astfel, s-a ridicat în picioare, a deschis uşa şi a nimerit într-un hol în care se aflau alţi oameni. *Încarcă arma şi armează!* i s-a părut Santinelei că a auzit un ordin. Pescuind un încărcător din buzunar, a scos Browning-ul din tocul de la subraţ, bucuros că nu îl pierduse din întâmplare. *Bagă un cartuş pe ţeavă! Nu-i mare lucru, vei reuşi! Fir-ar să fie de umăr! Cred că lovitura asta i-a făcut o plăcere nebună ticălosului de rus. De parcă el nu ar fi avut parte de porţia lui de omoruri în viaţa asta!* Împleticindu-se de-a lungul holului, Santinela a deschis o uşă laterală care dădea în casa scărilor. În acelaşi timp, a auzit uşa din capătul holului deschizându-se, o rafală de armă automată zguduind holul care acum era pustiu. Într-o clipă, decizia lui era luată: *Sus! Întotdeauna caută să îţi asiguri avantajul înălţimii.*

*

Thornton se luptase să nu vomite, forţând bila care erupea din ficat să se întoarcă la locul ei, până şi-a recăpătat stăpânirea de sine. El şi rusul îl interceptaseră pe terorist după o cursă nebunească pe holurile terminalului, Peter reuşind să-l rănească, fără a putea însă să-l oprească, după care Santinela se făcuse din nou nevăzut. Alarmele de incendiu începuseră să răsune pretutindeni, stropitorile automate din tavane, activate de

incendiile declanşate de exploziile grenadelor teroristului, declanşându-se pentru a opri focurile. Peste tot vedeau oameni târându-se, unii mai curajoşi ridicându-se să-i ajute pe cei mai slabi, uitându-se în toate direcţiile cu pupilele dilatate de frică, gata să se arunce din nou la pământ la primul semn de pericol iminent. Poliţiştii alergau de colo-colo, încercând să ocupe poziţii de tragere, echipele de prim-ajutor din Seattle şi din oraşele învecinate, alertate, sosite cu ambulanţele cu sirenele în funcţiune, puneau stăpânire pe câmpul de luptă, care se transformase în câteva minute într-un câmp de nebunie. Bo a scos încărcătorul aproape descărcat din Glock, punând în locul lui un altul, pe care l-a împins până l-a simţit blocându-se şi apoi a băgat cartuş pe ţeavă. Rezistenţa pe care o opunea trăgaciul îi spunea că arma era în regulă. Şuikov îşi încărcase şi el arma, fiind gata să continue urmărirea.

— M-a recunoscut, a mormăit Şuikov printre gâfâieli. Am văzut asta pe faţa lui, după felul în care s-a oprit şi a privit înapoi înainte să dispară. Fir-ar să fie! De n-aş fi tremurat atât de tare când am tras!

— Nu-ţi face probleme. L-ai lovit pe ticălos suficient de bine cât să-l încetineşti şi ăsta e un punct în plus pentru tine.

O explozie înfundată i-a făcut pe amândoi să se trântească la pământ, urmărind uşa pe care dispăruse Santinela sărind în aer sub forţa exploziei.

— Grenadă! A curăţat terenul în urma lui, deci este din nou în mişcare. Hai după el!

Pornind înainte, Bo îl simţea pe Şuikov pe urmele lui, astfel ca au ajuns amândoi aproape în acelaşi timp în holul invadat de fum, pe care l-au străbătut în câteva secunde.

— Casa scărilor! a strigat Bo. Sus sau jos?

— Sus! i-a răspuns rusul, făcând semn spre cer cu ţeava revolverului său. Singura opţiune. Ştie că până acum parterul a fost asigurat.

— Haide!

Înainte să trântească de perete uşa care dădea în casa scărilor, Bo Thornton a pipăit tubul rece de oţel prins de tocul pistolului la subraţ. Cuţitul cu arc. Exact ce recomandase doctorul.

*

Încă două sau trei grenade. Magaziile pe terminate. Va trebui să renunţ la Browning cât de curând, dacă nu reuşesc să fac rost

de o altă armă de la un poliţist. Nu-i o opţiune prea bună, dar nu am de ales. Şi *umărul ăsta care mă doare de îmi vine să leşin. Şuikov, ticălosul bătrân, nu putea să facă o treabă mai bună. Nu-mi mai simt braţul şi pierd prea mult sânge.*

Santinela urcase scările cât putuse de repede, privind înaintea şi în urma sa la fiecare etaj. Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai bine, cu toate că ieşirea pe acoperiş echivala cu sinuciderea. Auzise trosnetul unei uşi deschise cu forţa în urma lui. Ştia ca nu puteau să fie decât rusul şi prietenul său. Sperase să-i anihileze cu ultima grenadă. Dar era evident că nu sufereau deloc de pe urma exploziei.

Oprindu-se o clipă, a văzut semnul care anunţa că era la ultimul etaj, următoarea oprire fiind şi ultima: acoperişul. *Capătul liniei!* şi-a spus teroristul în gând. Ceea ce-i trebuia acum era un ostatic, femeie sau copil de preferinţă. Trebuia să găsească pe cineva pe etajul acela. Dacă reuşea să pună mâna pe o asigurare de viaţă de acest gen, ar fi putut să le ceară în schimb un elicopter. Acoperişul era perfect pentru aterizare. Nu aveau de unde să ştie că avea brevet de pilot de elicopter, aşa că, după ce se ridicau în aer, putea să se debaraseze şi de pilot şi de asigurarea de viaţă şi să zboare după cum îl tăia capul. *Am nevoie de un doctor cât mai repede.* Umărul începuse să-l ardă ca un cărbune încins. *Poate că ar fi mai bine să cer un medic înaintea sosirii elicopterului. Ultimul lucru de care aş avea nevoie acum ar fi să leşin din cauza sângelui pierdut, mai ales când o să mă aflu la manşa elicopterului. Fă-o!* Cu o sforţare supraomenească, a împins uşa de perete şi s-a prelins pe lângă acesta în holul de la ultimul etaj al clădirii aeroportului, destinat exclusiv birourilor. Ca şi cum o divinitate malefică i-ar fi răspuns la rugăciune, a dat imediat nas în nas cu asigurarea de viaţă pe care o căuta. O femeie încremenită, alături de un bărbat, poate şeful sau un coleg, la fel de îngrozit de scena din faţa lor ca şi femeia. Ochind scurt, a descărcat cinci cartuşe în pieptul bărbatului care se afla la mai puţin de doi metri în faţa lui. Înainte ca femeia să leşine, Santinela era alături de ea, urlându-i în urechi şi pălmuind-o cu mâna teafără.

— Vrei să mori, târfă? Vrei să mori chiar în clipa asta?

Cu ochii căutând în disperare un ajutor care nu venea de nicăieri, fără să-şi dea seama de semnificaţia cuvintelor sau a gestului ei, femeia mai întâi a făcut semn că da, apoi revenindu-şi şi-a corectat greşeala şi a început să dea din cap de la stânga

la dreapta atât de repede, încât pe terorist aproape îl bufnea râsul. *Şi acum caută un telefon...*

Fără veste, uşa din spatele său s-a deschis, Peter Şuikov împingându-l pe Bo Thornton într-o parte şi intrând primul.

— Santinela! a urlat rusul aflat în culmea furiei, cu arma întinsă în faţă, repezindu-se în direcţia asasinului ca un tren de marfă printr-o gară de tranzit.

Împingând femeia din faţa lui, Santinela a ridicat arma şi a apăsat trăgaciul, hotărât să nu mai ridice degetul până nu-l vedea culcat la pământ pe rus, păşind în spate ca să se ferească din calea fostului specialist din Spetznaz. Thornton, revenindu-şi din neaşteptata îmbrâncitură, care îl trimisese la pământ, a întins mâna şi a prins-o de genunchi pe femeia care urla isterizată, doborând-o lângă el. Silueta masivă a rusului a absorbit energia cinetică a gloanţelor de calibru mare, răsucindu-l într-o parte, în timp ce se implântau în pieptul şi abdomenul său. Magnum-ul din mâna lui s-a făcut auzit doar o singură dată, glonţul trecând la o fracţiune de centimetru de capul teroristului. Pe urmă, revolverul a sărit din mâna rusului, ca şi cum ar fi fost aruncat de o forţă nevăzută şi el s-a prăbuşit pe mocheta care acoperea pardoseala.

Răsucindu-se, cu încărcătorul gol, Santinela a pus mâna pe pistolul automat din tocul de la subraţ şi a luat-o la fugă în zigzag pe hol. În spatele lui, Thornton a ochit relaxat, trimiţând două gloanţe pe urmele siluetei care încerca să scape. Răbdarea şi calmul i-au fost răsplătite imediat, Santinela prăbuşindu-se la pământ, pe burtă, cu o pată mare roşie pe fund, unde îl nimerise unul dintre gloanţe. Rostogolindu-se lateral, omul a dispărut din nou pe un hol lateral, dar nu înainte de a trimite un glonţ în direcţia lui Bo, glonţ care şi-a ratat ţinta, nimerind în schimb în mijlocul frunţii femeii.

Thornton a trântit furios un pumn în pardoseală, privind neputincios scânteia vieţii stingându-se în ochii femeii. Târându-se până la Şuikov, l-a întors cu faţa în sus, dându-şi seama imediat că era mort. *De ce?* se întreba cu ochii aţintiţi în direcţia în care dispăruse Santinela. Însă întrebarea era inutilă, pentru că ştia deja răspunsul. Şuikov îşi pusese propria viaţă la bătaie pentru a cruţa viaţa femeii şi a lui Bo Thornton, pentru că el avea o socoteală mai veche cu nebunul pe urmele căruia se aflau, o socoteală pentru care venise vremea să o regleze. Acum era mort. Thornton a simţit ceva plesnind în sufletul său, moartea

prietenului său punând capac ultimelor patru zile de coşmar. Lăsând Glock-ul să-i scape din mână, a luat Magnum-ul lui Şuikov şi l-a încărcat la loc, luând încă un încărcător rapid pentru orice eventualitate. Timpul încetase să mai aibă vreo semnificaţie pentru Bo din momentul în care renunţase la armura de civilizaţie pe care o purta peste sufletul său de războinic. *Dumnezeule! Ajunsesem să-l iubesc pe rusul ăsta uriaş!* îşi spunea Bo în gând. Târându-se pe genunchi şi pe coate, s-a descotorosit de staţia radio, care mai mult îl încurca. Simţea apăsarea cuţitului cu arc din teaca de la subraţ şi se gândea la lama lui lungă şi mai ascuţită decât lama briciului. Şuikov îi mai arătase câteva trucuri în zilele pe care le petrecuseră împreună în casa lui Thornton de pe malul oceanului, trucuri pe care fosta Beretă Verde de-abia aştepta să i le demonstreze asasinului prietenului său.

Ajungând în punctul în care holul principal se intersecta cu holul pe care dispăruse Santinela, Bo s-a oprit. Adunându-şi forţele şi-a reamintit că, deşi grav rănit, Santinela era încă foarte periculos şi mai era capabil să-l ucidă cu aceeaşi uşurinţă cu care îl ucisese pe Şuikov. Era tocmai gândul care avea darul să-l readucă cu picioarele pe pământ. Trecându-şi revolverul din mâna dreaptă în stânga şi-a şters transpiraţia şi urmele de sânge proaspăt de pe frunte, ştergându-şi apoi mâna pe pantaloni. Prinzând apoi Magnum-ul strâns, a inspirat profund şi a intrat pe holul îngust.

La un metru şi jumătate în faţa ochilor lui îngroziţi, se afla o grenadă.

CAPITOLUL 21

Thornton şi-a revăzut întreaga viaţă derulându-se cu viteză maximă prin faţa ochilor. În acea fracţiune de secundă, erau comprimaţi o mulţime de ani şi o mulţime de amintiri. Pe urmă a observat că nici cuiul nu fusese scos din mecanismul detonatorului şi viaţa a devenit din nou, pentru el, o realitate în care trebuia să găsească calea de ieşire. *Probabil că a pierdut-o târându-şi fundul ciuruit pe aici!* şi-a spus Thornton în gând. De altfel, de-a lungul holului era perfect vizibilă o dâră groasă de sânge, iar la capătul opus se vedea jacheta Santinelei, de care se descotorosise.

Thornton s-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă. Teroristul era al lui şi o ştiau amândoi. Prea mulţi oameni nevinovaţi plătiseră un preţ foarte mare pentru capul lui. Ajungând la capătul holului, s-a oprit o clipă şi pe urmă a scos cuiul grenadei. Lăsând-o să se rostogolească pe holul pe care dispăruse Santinela, a auzit un blestem, animalul pe care îl urmărea recunoscând ameninţarea şi ferindu-se în grabă din calea ei. Înainte chiar ca fumul şi praful exploziei să se împrăştie, Bo Thornton o luase la fugă în urmărirea prăzii. După încă un colţ, l-a găsit pe asasin stând în picioare, palid şi tras la faţă din cauza sângelui pierdut, însă cu aceeaşi privire criminală, în permanenta căutare a sângelui. Lăsându-se pradă furiei, Bo i-a trimis un glonţ în şoldul drept, făcând să ţâşnească un gheizer de sânge din rana proaspătă. Santinela a ridicat din nou arma, încercând să ochească şi scoţând un mormăit înfundat printre dinţii strânşi, în timp ce Bo micşora pas cu pas distanţa care îi despărţea. Un al doilea glonţ trimis din Magnum a lovit arma teroristului în garda trăgaciului, blocându-i mecanismul de tragere. Cu ultimele puteri, Santinela a încercat să-şi elibereze degetul din capcana propriei arme, semănând cu un animal încolţit. Bo s-a oprit la câţiva paşi de locul în care se afla teroristul. O clipă, amândoi bărbaţii s-au privit unul pe celălalt, iar pe urmă Bo a lăsat arma să-i cadă la pământ şi a întins mâna după cuţit.

Pupilele teroristului se dilataseră văzându-l pe bărbatul cu

chipul dur din faţa lui scoţând cuţitul balistic din teacă.

— Nu… nu poţi face asta! Trebuie să mă arestezi! a reuşit el să îngaime printre buzele pline de sânge. Este dreptul meu şi îţi cer să-l respecţi. Trebuie să mă arestezi!

— Pe dracu’, sac de gunoi! i-a răspuns Thornton.

Santinela a vrut să facă un pas înapoi când l-a văzut pe Thornton ridicând cuţitul şi ochindu-i inima care îi bătea cu putere în piept.

— Eu…

Cu un scârţâit scurt, lama a părăsit mânerul. Nu i-a trebuit mai mult de o clipă să străbată distanţa dintre cei doi bărbaţi, vârful ei ca de ac străpungând fară nici o greutate cămaşa teroristului, pielea şi muşchii, până la inimă.

Thornton privea cu o satisfacţie diabolică firul de sânge care începuse să se prelingă din gura asasinului, trupul lui cutremurându-se la impactul cu lama cuţitului şi în cele din urmă prăbuşindu-se la pământ. Făcând un pas înainte, Bo a pus mâna pe stabilizatorul lamei şi cu un strigăt sălbatic a smuls-o din pieptul Santinelei şi a scuipat în ochii deschişi ai mortului. După ce a şters lama cuţitului, Bo a băgat-o înapoi în mâner şi pe urmă s-a aplecat să ridice arma rusului şi a ieşit pe coridorul care îl ducea înapoi la lumea civilizată.

CAPITOLUL 22

Feţele celor prezenţi la ceremonia funerară, brăzdate de lacrimi, erau mângâiate de o briză călduţă venită de deasupra Pacificului, în timp ce sicriul colonelului Peter Şuikov era coborât în groapă, steagul american care îl acoperise în cursul ceremoniei fiind împăturit cu grijă de Frank Hartung şi Calvin Bailey şi pe urmă înmânat lui Bo Thornton, care l-a primit cu recunoştinţă, strângându-l la piept. Era prezentă întreaga echipă, chiar şi David Lee, care venise de la Fort Bragg unde se afla când Linda îi transmisese veştile. Mai era şi echipa lui Ben Pedrosa, toţi oamenii lui supravieţuind măcelului din Seattle. După ultimele cuvinte ale preotului, fiecare dintre cei prezenţi a luat câte un pumn din pământul moale, care avea să fie din acea zi, pentru totdeauna, căminul rusului, aruncându-l deasupra sicriului.

După plecarea preotului, s-au adunat cu toţii la un capăt al micului cimitir, în dreptul unui alt mormânt, al cărui ocupant murise cu câteva luni în urmă numai, în timpul unei misiuni de salvare care avusese loc în Burma. Thornton le-a mulţumit tuturor pentru prezenţă, dându-le întâlnire în casa lui de pe malul oceanului. După câteva minute, nu mai rămăsese decât Calvin Bailey. Linda, sesizând din tonul lui Bo că vroia să rămână singur, plecase împreună cu Frank, care se oferise să o conducă acasă. După plecarea ei, cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi câteva clipe, după care Calvin a deschis discuţia:

— Frumoasă ceremonie. Cred că i-ar fi plăcut.

Bo a dat din cap, privind în depărtare peste ocean, lăsându-şi durerea să fie dusă de vânt şi de pescăruşi până departe în larg.

— M-am plictisit să-mi tot îngrop prietenii, a spus Thornton după câteva clipe. Sunt sătul de toată povestea asta.

Bailey simţea un nod în gât ascultându-l pe fostul şef de echipă SOG.

— Peter a lăsat ceva pentru tine. Mi-a spus mai de mult să ţi-l dau ţie în caz că… Mă rog, în caz că nu se mai întoarce acasă într-o bună zi.

Cu aceste cuvinte, tânărul agent DEA a scos din buzunar un lanţ lung din aur. La capătul lui atârna un medalion ciudat: un cap de lup ştanţat în aurul moale de douăzeci şi două de karate.

— A primit medalionul acesta când a absolvit cursul de pregătire Speţnaz. Peter spunea că numai cel mai dur ofiţer participant la curs primea capul de lup. M-a pus să-i promit că o să-ţi spun că... vroia să fie al tău, să-ţi amintească de el, indiferent ce s-ar întâmpla.

Thornton a întins mâna şi a luat lanţul cu capul de lup din mâna lui Bailey. Punându-l după gât şi-a băgat medalionul sub cămaşă ca să-l aibă aproape de piept. Pe urmă, scoţându-şi haina şi cravata, fosta Beretă Verde a pus mâna pe o lopată şi s-a îndreptat spre mormântul descoperit. După câteva clipe, Bailey i s-a alăturat şi cei doi bărbaţi, fără nici o vorbă şi-au îndeplinit cea din urmă datorie faţă de un prieten drag. La cap i-au pus o cruce simplă din fier şi-au luat rămas bun pentru ultima oară de la Peter Şuikov, apoi au plecat şi ei, cu sufletele tulburate.

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....3

CAPITOLUL 2.....7

CAPITOLUL 3.....16

CAPITOLUL 4.....24

CAPITOLUL 5.....27

CAPITOLUL 6.....37

CAPITOLUL 7.....45

CAPITOLUL 8.....54

CAPITOLUL 9.....62

CAPITOLUL 10.....65

CAPITOLUL 11.....75

CAPITOLUL 12.....82

CAPITOLUL 13.....86

CAPITOLUL 14.....92

CAPITOLUL 15.....100

CAPITOLUL 16.....104

CAPITOLUL 17.....109

CAPITOLUL 18.....118

CAPITOLUL 19.....126

CAPITOLUL 20.....130

CAPITOLUL 21.....142

CAPITOLUL 22.....144

CUPRINS.....146

MOARTE DE VÂNZARE

— Te rog, domnule! Nu ne face nici un rău, n-o să spune nimic! Numai nu ne omorî!

Santinela s-a răsucit, ţinând Browning-ul cu amândouă mâini, căutând cu ţeava, până când privirea lui rea s-a oprit asupra chipului îngrozit al bătrânului. Alături de acesta, se ghicea o a doua siluetă, cu părul cărunt adunat la spate într-un coc şi cu ochelarii căzuţi de pe nas.

Din nou, vocea slabă, tremurătoare şi terorizată a bătrânului i-a zgâriat auzul:

— Te rog, domnule! Te rog, pleacă!

Browningul Hi-Power a tresărit scurt în mâinile Santinelei, glonţul înfigându-se în pieptul bătrânului cu un bufnet înfundat. Cel de-al doilea proiectil l-a urmat îndeaproape, de această dată ţintind tâmpla subţire ca o coajă de ou.

Nu avea nici o ideologie. Nu era loial nimănui. Însă era cel mai periculos asasin care a păşit vreodată în lumea liberă. Un terorist mercenar, cunoscut numai sub numele Santinela, care dezlănţuie distrugerea şi vărsarea de sânge - dacă preţul este cel cerut. De această dată, este pe cale să lase o urmă de foc de-a latul Americii - pentru cel mai mare preţ obţinut vreodată. Însă tocmai când această maşină de ucis cu înfăţişare umană îşi alege ca teren de război Ţara Celor Liberi, un alt bărbat îi apare în colimator...

Bo Thornton, veteran din Vietnam, fostă Beretă Verde în Forţele Speciale. La fel de rapid şi de mortal ca şi cuţitul rusesc Springblade pe care îl are tot timpul asupra lui. O maşină umană de luptă, care rezolvă cele mai murdare treburi de pe faţa pământului.

ISBN 973-9127- 51-3 EDITURA BOGDANA Lei